

Tiếng Lâm

VIỆT NAM

vh

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

TIỂU LÂM VIỆT NAM

(CHỌN LỌC)

KINH BẮC
Sai tâm, tuyển chọn

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC
HÀ NỘI - 2003

Kho tàng truyện dân gian Việt Nam rất phong phú, đa dạng. Ngoài các loại thần thoại truyền thuyết, cổ tích, ngụ ngôn..., còn có một sưu tập đồ sộ truyện tiêu lâm, được nhân dân sáng tác bằng phương thức truyền khẩu, nhằm mục đích đấu tranh chống áp bức, bất công, chỉ trích các thói hư tật xấu trong xã hội, đồng thời thỏa mãn nhu cầu giải trí của nhân dân. Nó có vị trí đặc biệt trong đời sống tinh thần và văn hoá của dân gian nói chung, nhất là về thể loại văn học trào phúng.

TIÉU LÂM VIỆT NAM CHỌN LỌC chỉ là phần nhỏ tiêu biểu trong thể loại truyện tiêu lâm, được chọn lọc kỹ trên cơ sở các văn bản đã được công bố của các nhà sưu tầm, biên soạn đã dày công nghiên cứu, đối chiếu, hiệu đính trong nhiều thập kỷ nay. Cho phép chúng tôi được gửi tới các vị ấy lời cảm ơn chung giúp việc ra đời tập sách nhỏ này, và trân trọng giới thiệu cùng bạn đọc.

NGƯỜI TUYỂN CHỌN

TÀI NÓI LÁO

Xưa, có một anh chàng rất sành khoa nói láo, bịa chuyện thật là thâm tình và biến hoá vô cùng, đến nỗi nhiều người, tuy đã biết là chuyện bịa mà vẫn không khỏi bị mắc lừa.

Nhờ cái tài riêng ấy, anh nổi tiếng khắp vùng, được quan địa phương để ý đến. Một hôm quan đài anh tới nha môn, chỉ cho anh thấy một đồng tiền và một chiếc roi song to tướng để trên bàn rồi truyền rằng:

- Nghe đồn anh nói láo tài lầm: thiên hạ bị lừa nhiều rồi. Bây giờ anh phải bịa ra một chuyện gì, đánh lừa được ta thì ta thưởng cho ba mươi quan tiền. Còn nếu anh không phỉnh gạt nổi ta, thì sẵn chiếc roi này, tặng lại anh ba chục vụt. Có dám nhận lời thì bảo!

Anh chàng nói láo gãi đầu, gãi tai bẩm quan:

- Lạy quan, đèn giờ soi xét. Quả bấy lâu nay con mắc tiếng oan; có dám nói láo bao giờ đâu! Nguyên nhà con có ông Tăng tổ xưa kia đi sứ bên Tàu, có đem về được một bộ sách nói toàn chuyện lạ; con xem thấy hay hay đem kể lại, nhưng người ta không tin, rồi ai cũng đồn là con nói láo... Quả tình chuyện chỉ có vậy.

Câu trả lời ấy gợi tính tò mò của quan. Ngài liền ngay thật bảo:

- Thế à? Vậy thì anh có thể cho ta mượn cuốn sách ấy được không?

- Trăm lạy quan lớn..., Nghìn lạy quan lớn... vì... con làm gì có thứ sách quái lạ ấy? Con nói láo đấy ạ!

Bây giờ quan mới ngã ngửa ra, đành phải giao ba chục quan tiền cho anh chàng nói láo. Thật là đau hơn hoạn.

THẦY BÓI VÀ THẦY THUỐC

Một ông thầy bói và một ông thầy thuốc cùng dọn hàng ở chợ nọ. Biết ông thầy thuốc hay nói xấu mình thầy bói để bụng giận, tìm dịp báo thù.

Một hôm, có một chị kia chồng bị ốm, đến hàng ông thầy bói xin bói một quẻ. Thầy giao quẻ xong, bảo khách:

- Cứ quẻ này, thánh dạy đến đàng kia cắt một thang thuốc về uống là khỏi. Nhưng khi đến phải hỏi xem thử có phải đúng là ông thầy có ô thuốc mốc mà dao cầu mạng nhện hây cắt, mới hiệu nghiệm.

Ông thầy thuốc thấy chị kia hỏi thế mới lấy làm lạ, mới gần hỏi xem ai móm lời cho. Chị ta trả lời đấy là quẻ của ông thầy bói gieo ra như vậy.

Ông thầy thuốc lảng lặng cắt thuốc. Cắt xong dặn:

- Phải bắt cho được một con ruồi đậu ở mép ông thầy bói áy bỏ vào sắc chung với thuốc, thì thuốc mới kiến hiệu.

Chị nọ vâng lời, đến rình ở hàng ông thầy bói đó. Chờ đã lâu không thấy ruồi, chị ta sốt ruột, nhưng không dám bỏ đi, e không hết lòng vì chồng.

Mãi đến chiều, ông thầy bói buồn tình gọi hàng bánh rán lại mua. Ông đang ăn nhồm nhoàm thì một con ruồi đánh hơi bay đến, đậu vào mép ông. Chị ta vội giơ tay và vào mép ông thầy bói một cái làm văng miếng bánh ra khỏi miệng.

- Mả mẹ mày, làm bà chờ mãi!

TIẾNG ĐÀN BẦU

Có anh đánh đàn bầu rất dở, nhưng lại cứ tưởng mình chơi hay. Một hôm anh mang đàn ra gảy, thấy bên hàng xóm có chị goá chồng còn trẻ cứ thút thít khóc, nghĩ bụng: Không biết có phải tiếng đàn bầu của mình làm chị ta xúc động không? Anh ta thử thôi không gảy xem sao. Quả nhiên chị ta không khóc nữa. Cứ vậy mỗi lần anh ta đàn thì chị kia lại khóc. Anh ta càng đánh, chị càng khóc tợn. Lòng anh ta khấp khởi mừng thầm: "Thôi đúng chị ta mê tiếng đàn của mình rồi". Từ đấy, cứ đêm khuya thanh vắng, anh lại đem đàn ra gảy hòng

quyến rũ chị kia. Cho đến một hôm, anh ta chắc chắn là "cá đã cắn câu" bèn lén la gọi chuyện:

- Chẳng hay chị buồn phiền gì mà cứ mỗi lần nghe tôi đàm, chị lại khóc như vậy. Nếu tiếng đàm của tôi có làm cho chị phiền lòng thì từ nay tôi không dám gảy nữa.

Chị kia trả lời, giọng dấm dứt:

- Vâng, quả như vậy. Cứ mỗi lần anh gảy đàm, tôi lại nhớ đến nhà tôi lúc còn sống.

Anh này như mở cờ trong bụng, liền bảo:

- Thế ngày xưa chắc anh ấy cũng là tay đàm bầu khá lắm nhỉ?

Chị kia lắc đầu:

- Không, ngày xưa anh ấy chỉ biết nghề bật bông thôi. Mỗi lần anh đánh đàm, tôi lại tưởng nghe thấy tiếng bật bông của chồng tôi, nên tôi khóc.

THI NÓI KHOÁC

Một hôm được nghỉ, bốn quan họp nhau đánh chén, nhân lúc cao hứng liền mở cuộc thi nói khoác.

Quan thứ nhất:

Tôi còn nhớ, ngày tôi còn trọng nhậm ở huyện nọ, tôi được trông thấy một con trâu to lăm, nó liếm một miếng mà mất cả sào mạ.

Quan thứ hai tiếp luôп:

- Thế chưa lâу gì làm lạ, tôi còn trông thấy một cái thùng to gấp mươi cái cột đình làng này.

Quan thứ nhất biết ông kia nói lốm mìnһ đành chịu thua và giục quan thứ ba lên tiếng.

Quan thứ ba rằпg:

- Tôi đã từng thấy một cái cầu dài lốм, đứng đâu này không thể nào nhìn sang được đâu kia. Chỉ biết rằng có hai bố con nhà nọ ở cách xa nhau kẻ bờ nọ người bờ kia mà chả bao giờ gặp mặt nhau. Lúc bố chết, con nghe tin, vội vã sang đưa ma. Thế mà đi qua cầu sang đến nơi thì đã đoạn tang được ba năm rồi.

Quan thứ tư tiếp luôп:

- Thế kể đã ghê! Nhưng tôi lại còn trông thấy một cái cây nào khiếp lốм. Cứ biết rằng trúng chim ở ngọn cây bị rơi xuống mới có đến nửa chừng mà chim đã nở đủ lông cánh để bay rồi.

Quan thứ ba biết cây ấy dùng để làm cái cầu mìnһ vừa nói, đành chịu thua.

Bốn quan đắc chí vỗ đùi cười ha hả.

Bỗng có tiếng thét thật to làm các quan giật bắn người:

- Đồ nói láo! Lính đâu? Trói cổ chúng nó lại cho ta!

Bốn quan bàng hoàng ngồi ngơ ngác nhìn nhau.

Một lát quan chủ mới định thần nhận ra thằng lính hầu. Quan quát:

- Thằng kia! Mày định trói ai thế.

- Bẩm quan, con thấy các quan thi nhau nói khoác thì con cũng nói khoác chơi đấy ạ.

Lúc ấy bốn quan mới hiểu tài nói khoác của anh lính, liền lăn bò ra mà cười.

Đến lúc hết cơn cười các quan nhìn lại, thấy vợ con đứng xum xít chung quanh, kẻ khóc, người mếu. Thì ra, các quan mải cười vui quá, suýt nữa thì sang thế giới bên kia mà không biết.

TRA CHUÔI VÀO

Một ông thầy cúng đến làm lễ cho nhà chủ tên là: Nguyễn Văn Tròn. Thầy dốt không biết chữ "Tròn" nó thế nào, đành khuyên một cái vòng làm dấu. Có người nghịch lấy bút sổ thêm một nét dìa vòng tròn. Đến khi thầy đọc sớ, trông thấy ngờ như cán gáo nên cứ "Nguyễn Văn Gáo" mà đọc mãi.

Chủ nhà bảo thầy:

- Không phải, tên tôi là Nguyễn Văn Tròn kia thầy!

Thầy cúng ngượng quá, gắt ôm tỏi:

- Thế đứa thổ tả nào mới tra cái chuôi vào đây hả?

Đồ láo toét!

TƯỞNG BỎ

Một lão nhà giàu có hai cô con gái đến tuần cập kê, nhưng chưa kén được chàng rể nào vừa ý. Ai lão cũng chê nghèo, lại sợ người ta moi tiền của mình.

Lão đóng một chiếc thuyền đi khắp nơi để tìm chồng cho con.

Đến một vùng kia, lão đỗ thuyền vào bến nghỉ. Có một anh nhà nghèo biết chuyện, cứ chiều chiều lại lân la đến mượn thuyền, rồi mờ sáng hôm sau mang trả, lần nào hai cô con gái ra nhận thuyền cũng nhặt được năm, mười đồng tiền đã mốc xanh. Hai cô đem chuyện kể với bố, lão đoán: "Thằng này ăn là đào được cửa. Tưởng hăn mượn thuyền làm gì, hoá ra để chờ tiền!". Hai cô con gái cũng nghĩ chắc như vậy, tìm cách ve vãn tranh nhau lấy anh ta. Ban đầu anh ta vờ từ chối về sau mới nhận lời lấy cô em, trẻ đẹp, lại nhiều vốn hơn cô chị.

Hai vợ chồng ăn ở với nhau sinh hạ được một đứa con thì hết sạch vốn. Anh chồng bảo vợ cứ đến nhà bố mẹ vay tạm, sau này sẽ trả. Số tiền vay đã khá nhiều, mà không thấy anh ta nói gì đến chuyện trả, lão không cho vay nữa. Lúc này anh ta mới thú thật với vợ là trước kia mình chỉ có một quan tiền. Bấy giờ hai bố con lão mới ngã ngửa ra thì đã muộn...

THẦN BIA TRẢ NGHĨA

Có một ông lão binh, lúc nào bên lưng cũng đeo khẩu súng kè kè, nhưng lại bắn rất tồi. Có cái bia sau nhà, đứng cách mấy sải tay mà tập mãi vẫn chưa được phát nào tin. Chẳng may cho quan bắn chưa thạo thì đã có lệnh gọi ra đánh giặc.

Vừa ra trận buổi đầu đã thua, quan bỏ mặc quân lính đầy, chạy tháo quân. Nhưng địch cứ đuổi riết, bắt cho được Quan sấp đến đường cùng, bỗng có một vị thần ở đâu hiện ra, cõng quan chạy vào rừng. Vào đến giữa rừng, quan biết mình đã thoát, mới hoàn hồn, hỏi vị thần kia:

- Xin cho biết người ở đâu? Chẳng hay vì sao lại có lòng tốt mà cứu tôi như vậy?

Vị thần kia trả lời:

- Ta là thần bia ở trong vườn nhà ông. Trong bấy nhiêu năm ở nhà ông, nhờ ông có lòng nhân đức, nên mới sống được đến ngày nay. Cảm ơn ấy, hôm nay ông lâm nạn, ta cứu ông để trả nghĩa vậy!

THẦY TRỪ CHỒN

Nhà kia nuôi gà, vịt bán, bị chồn bắt mất nhiều, gài bẫy đánh bả mà không được.

Một anh nọ nghe vậy, tính gạt ăn một bữa chơi, tới nhà nói:

- Chồn bắt mất nhiêu gà, vịt lăm hủ? Muốn trị nó, tôi trị cho.

Chủ nhà bằng lòng. Anh nọ dặn:

- Giã gạo nếp thành bột, để đậu xanh đồ lên làm nhân. Làm đầy một thúng bột một rá nhân, mai tôi sẽ làm bánh cúng thần chồn.

Hôm sau anh nọ lấy bột nặn đủ loại chồn: chồn lớn, chồn bé, chồn mẹ, chồn con, rồi nặn một con chồn thật to để giữa mâm. Con chồn nào cũng có nhân đỏ ở giữa. Anh bưng mâm chồn để lên bàn thờ rồi bảo chủ nhà ra lạy. Anh đứng vòng tay đọc:

- Chồn đen, chồn cáo, chồn lão nháo ăn gà, tao chẳng có tha, tao tra vào đây.

Vừa nói vừa bắt chồn bỏ vào dây. Chị vợ anh chủ nhà thấy thầy bỏ vào dây nhiều quá tiếc của, vừa lẽ vừa kêu:

- Chồn nào chồn này, tôi cũng lấy chồn.

Chị ta ôm luôn con chồn to nhất ở giữa mâm chạy biến.

UỐNG RƯỢU BẰNG CHÉN CON MÀ CHẾT HÓC

Có một anh tính bần tiện, hễ nhà có giỗ, thì đem chén "hạt mít" ra mời khách uống rượu.

Một hôm, đang ngồi uống rượu, một ông khách bỗng ôm mặt khóc. Anh ta ngạc nhiên hỏi làm sao đang vui lại khóc.

Ông ngạt nước mắt nói:

- Tôi uống rượu, nhìn thấy cái chén này lại sực nhớ đến người anh em bạn thân của tôi ngày xưa, cũng vì uống rượu bằng chén "hạt mít" mà phải chết oan.

- Sao lại thế?

- Tại chén nhỏ quá, anh ta vô ý nuốt cả chén, cho nên chết hóc.

Anh chủ nhà hiểu ý, vội lấy những chén to ra thay những chén "hạt mít".

TÂM ĐẦU Ý HỢP

Một anh bạn tham ăn có khách đến chơi, làm cơm thết. Vợ biết tính chồng nên nấu canh thịt xong, múc một bát toàn thịt nạc, chìm xuống dưới đáy, còn một bát toàn thịt mỡ nổi lèu bèu trên mặt. Lúc bưng mâm ra, chị ta xoay bát thịt mỡ vào trước mặt khách, còn bát thịt nạc, vào trước mặt chồng.

Anh chồng thấy thế tưởng vợ thiên vị khách liền lẩm bẩm:

- Rõ khách đáo gia của nhà phân nhị⁽¹⁾

Vợ ghé tai, sê nói:

⁽¹⁾ Khách đến nhà, cửa Nhà chia đôi

- Phù phù tại thượng, trầm trầm tại hạ⁽²⁾
Anh chồng hiểu ý, đảo bát canh, quả thấy
nhiều thịt, vừa cười vừa bảo vợ.
- Khá lắm! Vợ chồng ta thật là tâm đầu ý hợp!

ĐƯỢC MỘT BỮA THẢ CỬA

Một chị lấy phái anh chồng có tính tham ăn, hễ ngồi vào mâm là chui mũi gấp lấy gấp để, không nghĩ đến ai cả. Chị ta rất lấy làm xấu hổ, đã nhiều lần khuyên chồng ăn uống phải từ tốn, nhưng anh chồng vẫn chứng nào tật ấy.

Một hôm, nhà bố vợ có giỗ, hai vợ chồng đưa nhau đi ăn cỗ. Vợ sợ chồng ăn uống thô lỗ thì xấu mặt với chị em, liền nghĩ ra một cách, chị ta lấy một sợi dây, một đầu buộc vào chân chồng, còn đầu kia chị ta cầm lấy và dặn chồng:

- Hễ bao giờ tôi giật dây mới được gấp đấy!

Chồng gật đầu.

Quả nhiên, lúc ngồi vào mâm, mọi người đều thấy anh này ăn uống từ tốn, lịch sự. Chị vợ ở dưới bếp, vừa làm vừa giật dây. Đôi lúc mải làm quên không giật, anh chồng cứ phải ngồi ngây ra nhìn món ăn mà nhỏ dãi. Bố vợ phải gấp thức ăn cho.

⁽²⁾ Nhẹ Nổi lên Trên, Nặng chìa xuống dưới

Đến giữa bữa, một con gà chạy qua, chẳng may vướng phải dây co chân giật giật gõ māi vẫn không được. Ở nhà trên, anh chồng thấy dây giật lia lịa, vội vàng cắm đầu gấp. Càng gấp thấy dây càng giật. Tưởng vợ cho ăn thả cửa, anh ta vớ luôn đĩa thức ăn trút cả vào bát.

HÂM NƯỚC MẮM

Có một anh chàng ngốc, cứ bị vợ bắt nạt māi. Anh ta cũng biết thế là nhục, nhưng vì nhu nhược đành cắn răng chịu.

Một hôm, có anh bạn đến chơi, anh ta năn nỉ vợ:

- Này mình ạ, bữa nay nhà có khách, vậy mình hãy để cho tôi "mát mặt" một bữa. Nghĩa là bao giờ có mặt khách thì mình để cho tôi được phép ra oai hay là hò hét gì mặc ý tôi. Không có, người ta lại bảo đàn bà nhà này lán át chồng thì xấu chàng hổ ai.

Chị vợ thấy chồng năn nỉ, cũng thương tình, vờ nhịn chồng một bữa để được tiếng "vợ hiền" cũng không thiệt gì, liền ưng thuận.

Lúc có mặt bạn, anh chồng tha hồ làm mưa làm gió, vợ vẫn không hề hé răng nói lại nửa lời.

Cơm dọn ra, tuy đã đủ thức ăn ngon lành sốt dẻo, thế mà anh ta vẫn luôn mồm chê:

- Bát giả cây này mặn quá!

- Giời ơi, thịt gà sao lại chặt ra thế này?
- Cá rán sao lại để cả vẩy?

Chị vợ tức lộn ruột lên rồi, nhưng vẫn cứ tươi cười, ăn nói rất nhẹ nhàng, mềm mỏng.

Khách thấy thế, tỏ vẻ khen bạn có người vợ hiền.

Được thế, anh ta càng lên mặt hơn. Nhìn khắp mâm cơm, thấy không có món gì để chê được nữa, anh ta hậm hực mãi. Lúc nhìn đến bát nước mắm, anh ta vội nói to:

- Nay! Sao nước mắm lại không hâm lên hử?

Khách nghe hỏi, lẩn ra cười, còn chị vợ uất quá, xấu hổ thay cho chồng ngu xuẩn, liền tóm lấy cổ đúc phu quân lôi xuống bếp, cho một trận ném thân.

CÁI ẤY THÌ CON XIN CHỊU

Một anh chàng đã ngốc lại phải đi ở rể, nên anh ta rất lo, trước khi đi, cha mẹ anh ta dặn dò: "Muốn được lòng bố vợ, có khó gì đâu. Hễ thấy bố vợ mà làm gì thì bắt chước làm nấy".

Đến nhà vợ, anh ta làm đúng như lời dặn. Ngồi ăn cơm với bố vợ, bố vợ gấp thịt, anh ta cũng gấp thịt, bố vợ gấp rau, anh ta cũng gấp rau, bố vợ nhường anh chấm nước mắm, anh cũng nhường bố vợ. Thoạt đầu, bố vợ có ý khen thầm trong bụng là

anh này ăn uống cũng từ tốn. Sau bố vợ gấp cái gì, anh ta cũng làm rầm rắp như thế. Bố vợ không nhịn được phì cười. Thế là bị sặc! Sợi bún thò ra hai lỗ mũi lòng thòng. Thấy bố vợ như vậy, anh ta liền đứng dậy chắp tay nói:

- Thưa bố cái gì chứ luồn hai sợi bún vào hai lỗ mũi thì con xin chịu.

THẾ CON ĐEN KHÔNG!

Có một ông lão nghiện rượu chỉ thích uống thứ rượu nấu lâu, một hôm, về chơi nhà ông thông gia ở quê định kiểm bữa rượu. Chẳng may đến nơi thì ông thông gia đi vắng. Bà vợ thết một bữa rất thịnh soạn nhưng sợ không dám đem rượu lâu ra mời. Ông lão nghiện rượu đêm nằm tám tức mài không ngủ được, bà kia ngủ ở buồng giáp vách, đêm dậy đi tiểu vào cái nồi. Nhà có khách, sợ tương ra tồ tồ e bất lịch sự, bà ta cứ phải nín hơi thót bụng lại cho ra "ri ri" mà thôi. Ông lão nằm nghe nước chảy vào nồi giọt một "tong tong", tưởng ở trong nhà đang cất rượu, mới lẩm bẩm một mình:

- Ủ, có thể chứ! Rượu đang cất, chắc ngày mai thế nào cũng được nếm...

Bà kia buồn cười quá không giữ được nữa, toé ra "tồ tồ" một tràng. Ông lão tưởng hũ rượu vỡ, đập tay xuống giường ca cảm:

- Hỗng bét! Hũ rượu vỡ mất rồi, thế có đèn cho tôi không cơ chứ!

ĂN VỤNG GẶP NHAU

Hai vợ chồng nhả kia cùng có tính hay ăn vụng. Một hôm, người vợ vừa đi làm đồng về thấy trong bếp có nồi xôi đậu vừa chín tới. Đang đói, chị ta bốc một nắm, nép sau cánh cửa ăn vụng chồng.

Chưa ăn hết nửa nắm thì chồng về. Vừa bước vào cửa, ngửi thấy mùi xôi thơm phức, anh chồng cũng muốn ăn lắm, nhưng sợ vợ biết. Trông trước trông sau chỉ có xó cửa là kín nhất, anh ta nắm một nắm to định mang vào đó ăn. Vừa kéo cánh cửa ra, thì bắt gặp vợ cũng đang đứng ăn xôi. Anh ta hoảng hốt kêu lên:

- Ô kìa, bu mày đây à!

Trông thấy tay vợ còn cầm nửa nắm xôi, anh ta nhanh trí nói tiếp:

- Tôi tưởng bu mày ăn hết rồi, lấy thêm cho nắm nữa đây này!

Rõ khéo chiêu, nhảy!

TÔI MỪNG QUÁ

Một anh háu ăn, nhưng sợ vợ. Được hôm vợ đi

vắng, liền lấy khoai ra, lùi vào bếp. Khoai gần chín thì vợ về. Thấy vợ vào đến cửa bếp, anh ta hoảng quá, giắt ngay củ khoai vào cạp quần.

Khoai nóng anh ta đứng không yên, cứ phải thót bụng lại, nghiêng bên này nghiêng bên kia, nhảy lên nhảy xuống cho đỡ nóng.

Chị vợ thấy điệu bộ tức cười, liền nói:

- Làm gì mà nhảy cõn lên như vậy?

Anh chồng cười nhăn nhở:

- Thấy mình về, tôi mừng quá!

TRỨNG NGÓT

Một chị mới về làm dâu. Hôm ấy mẹ chồng bảo chị ta luộc rau muống. Chị ta đổ lưng rá rau vào nồi luộc, nhưng đến khi vớt ra thì chỉ còn được một đĩa.

Chị ta lo mẹ chồng ngờ mình ăn vụng, ngồi ôm mặt khóc hu hu. Thấy chị ta khóc, mẹ chồng hỏi:

- Tại sao con khóc?

Chị ta liền kể lại sự tình. Mẹ chồng nói:

- Tưởng gì chứ thế thì việc gì mà khóc. Luộc bao giờ nó chả ngót đi như thế hả con.

Một lần khác, mẹ chồng lại sai chị ta luộc năm quả trứng. Luộc chín, chị ta ăn hai quả. Mẹ chồng thấy còn ba quả, liền hỏi:

- Sao luộc năm quả mà chỉ còn lại có ba?
Chị ta trả lời gọn lỏn:
 - Nó ngọt đấy mẹ ạ!

HẾT KHOE CHỮ

Có nhà sư hay khoe chữ, thích đối đáp. Một hôm gặp anh học trò vãn cảnh chùa, nhà sư ra câu thách đối:

- *Nhất sĩ nhì nông hết gạo chạy rông, nhất nông nhì sĩ.*

Thấy câu đối có ý châm chọc mình, anh học trò trả miếng liền:

- *Trên sư dưới vai, ngoảnh lưng trở lại, trên vai dưới sư.*

Từ đó, nhà sư chỉ lo đọc kinh kệ, không dám khoe chữ nữa.

KÉN RỄ LƯỜI

Một ông cụ có cô con gái rất đẹp. Trong làng, bao nhiêu chàng ngáp nghé muôn hỏi, nhưng chẳng ai lấy được. Là vì ông cụ ra một điều kiện kén rễ rất dễ mà lại rất khó: Ai lười nhất thì ông sẽ gả con gái cho. Thành ra các chàng lười trong làng đều đến thi thố đủ các "ngón" lười ra, nhưng rốt

cục chảng chàng nào chiếm kỷ lục về môn lười, để lấy nỗi cô con gái nọ. Ông cụ rất phiền lòng, than cho con gái mình phận mồng không gặp được bậc "thánh lười". Nhưng có một hôm, hai bố con đang ngồi ở thềm nhà thì thấy một chàng thanh niên quần áo xốc xech đi giật lùi từ cổng vào. Thấy cung cách kỳ dị, ông cụ phì cười và hỏi: "Ngoảnh mặt lại đây xem nào. Sao lại cứ đi cái kiểu lạ lùng vậy". Anh thanh niên vẫn cứ quay lưng thế mà nói: "Để nếu cụ không cho tôi lấy con gái cụ, thì tiện thể tôi cứ thế này mà đi ra, khỏi phải mất công quay lại".

Ông cụ thấy anh này quả thật là vô địch về lười bèn gả con gái cho.

KHÔNG PHẢI NUÔI CHÓ

Có thằng kẻ trộm, một hôm vào rình nhà thầy đồ. Nó đang hì hục khoét vách đằng trước thì thầy vừa xem cổ văn đến bài "Tiên xích bích phú" nhưng thầy lại đọc nhầm là "Tiên diệt bích tặc" (giết giặc vách trước). Tên kẻ trộm nghe tiếng, tưởng thầy bảo đuổi mình vội co chân chạy, nhưng được một quãng không thấy ai đuổi theo nó mới trở lại, vào khoét vách đằng sau. Lúc bấy giờ thầy lại vừa xem đến bài "Hậu xích bích phú" thầy lại đọc ra là "Hậu diệt bích tặc", (giết giặc vách sau). Thằng kẻ trộm nghe tiếng, sờ tóc gáy đâm đầu chạy thẳng, vừa chạy vừa nghĩ thầm rằng:

- Quái lạ, cái ông thầy này sao mà tinh thế. Ai có phúc đón được thầy về dạy học thì chắc không phải nuôi chó giữ nhà.

NHÀ CÓ ĐỘNG

Một nhà giàu nọ, có cô con gái cẩm cung chẳng may bị ốm, thuốc thang mãi không khỏi, mới cho người đi đón thầy bói.

Thầy bói kia vốn tính mê gái, vừa nghe nói mời xem bói cho con gái nhà giàu đã vội vã cắp tráp đi ngay. Đến nhà thầy xin được vào phòng người ốm để gieo quẻ, thầy đã để ý cẩn thận, ước chừng từ phòng cô gái ra cái ghế tràng kỷ độ quãng tầm sải.

Đến đêm thầy xin ngủ ở chiếc ghế tràng kỷ nhà ngoài, cạnh bàn thờ, chờ lúc mọi người ngủ yên thầy mới mò vào buồng cô con gái, chẳng may sờ soạng thế nào chị kia nghe tiếng thúc giắc kêu ầm lên. Thầy sợ quá vội bước sải đúng tầm sải thì sờ thấy cái hòm, vội vàng trèo lên nambil yên trí là mình đã về đúng chỗ, rồi mới ngồi lên dỗng đặc quát tướng:

- Nhà có động! Ai ngồi yên đấy không được làm ồn lên mà kẻ gian trốn mất.

Chủ nhà đã dậy, cầm đèn đi soi, soi lên bàn thờ thấy thầy đang chém treệ ngồi trên bàn thờ cạnh cái hòm sắc.

Thì ra thầy đã sải nhầm mà nhảy vào bàn thờ, sờ phải cái hòm sắt tưởng là cái tráp, mới thượng ngay lên bàn thờ nhà người ta.

Chủ nhà thấy thế giận lắm mới hò người nhà ra đuổi đánh, thầy vội vàng cắp đít chạy tháo thân...

QUAN SỢ AI

Ông quan nọ hống hách hay đánh người, tưởng chừng như không ai to hơn mình nữa. Một hôm, trời mưa quan rỗi việc bắt chuyện với anh lính hầu cho qua thì giờ. Anh lính hầu mới thủ thỉ hỏi, có vẻ nịnh:

- Bẩm, từ khi ra làm việc, quan có sợ ai không ạ?

Quan vuốt râu nói:

- Ta làm quan chỉ sợ đấng minh quân thôi.

- Bẩm, thế ông vua ngày nay có phải là đấng minh quân không ạ?

- Thằng này hỏi hay chưa? Không phải đấng minh quân sao lại làm được vua?

- Bẩm, vua có sợ ai không ạ?

- Vua là thiên tử, còn sợ ai nữa?

Anh lính ngẫm nghĩ một lúc, rồi thưa:

- Bẩm, con tướng thiên tử là con trời thì còn phải sợ trời chứ ạ!

- Ủ, thì sợ trời, nhưng trời thì không sợ ai cả.
- Bẩm, con tưởng trời thì phải sợ mây, mây có thể che kín trời.

Nghe nó nói cũng có lý, quan bèn hỏi gặng:

- Thế mày bảo mây có sợ ai không?
- Bẩm, mây sợ gió, gió thổi bạt mây.
- Thế gió sợ ai?
- Bẩm, gió sợ bức tường, tường cản gió lại.
- Bức tường sợ ai?
- Bức tường sợ chuột cống, chuột cống khoét đổ tường.
- Chuột cống sợ ai?
- Chuột cống sợ mèo?
- Mèo sợ ai?
- Mèo sợ chó.
- Chó sợ ai?
- Bẩm chó mà cắn càn thì có ngày người ta vác gậy đánh chết ạ!

RẮM CỦA CON

Bà huyền nọ đến chơi nhà chị bạn có anh đày tớ theo hầu. Giữa khi vui câu chuyện có đủ mặt các bà quan to nhỏ, bà huyền lõ sút ra một cái rắm.

Anh đày tớ đứng hầu bên cạnh tủm tỉm cười. Bà huyện chột dạ đỏ mặt lên.

Một lúc sau bà lấy cớ bận việc vội cáo từ ra về để cho đỡ tẽn. Về đến nhà, bà liên gọi anh đày tớ vào buồng mắng:

- Mày thật ngu. Giá khi ấy mày cứ nhận là của mày có được không. Tao là bà quan phải giữ thể diện, còn mày là dân ngu chẳng ai dư hơi mà cười. Thế mà khi ấy mày lại còn nhe răng ra cười. Rõ là quân ăn hại! Lần này bà tha cho, lần sau mà còn như thế thì bà sẽ đánh cho tuốt xác ra nghe không!

Anh đày tớ nghe xong vừa sợ, vừa ân hận. Anh ta chạy một mạch đến nhà bà quan lúc nãy, phân bùa với mọi người.

- Thưa các cụ, các bà, cái rắm bà con đánh lúc nãy chính là rắm của con đấy ạ!

SAO ĐÃ VỘI CHẾT

Một ông thầy thuốc xưa nay vẫn khoe mình chữa bệnh giỏi, ngày nọ có một ông lão đột ngột lại hỏi:

- Lão nghe thầy chữa bệnh thần tình lăm, thầy đã chữa khỏi được mấy đám rồi?

Thầy thuốc trả lời cứng cựa:

- Bao nhiêu đám mà nghe lời tôi thì chữa khỏi hết.

Ông lão cau mặt nói:

- Thầy quên rồi à? Thầy bảo thằng cháu nhà tôi uống thuốc của thầy một năm thì khỏi, sao nó mới uống được ba tháng đã chết?

Thầy thuốc xua tay, nói:

- Đó là tại cậu nhả không chịu nghe lời thầy. Tôi bảo uống thuốc một năm, sao mới có ba tháng đã vội chết? Cứ uống thuốc đủ năm xem có khỏi không nào?

SÁT SINH, TỘI NẶNG LẮM!

Một người đánh cá đem cá vào chợ bán. Có nhà sư trông thấy, bảo:

- Ngày nào người cũng sát sinh, tội nặng lắm! Để nhà chùa làm lễ sám hối cho, có bằng lòng không?

Người đánh cá hỏi:

- Sám hối thì phải thế nào?

Sư bảo:

- Bán rẻ cá cho nhà chùa để nhà chùa phóng sinh thả xuống ao.

Người đánh cá nói:

- Vâng! Nhưng xin nhà chùa cho mỗi con năm tiền chứ kém không được.

Sư nói:

- Nam mô phật! Sao đắt thế! Xưa nay nhà chùa vẫn mua cá rán ở hàng cöm cũng chỉ có ba tiền một con, nứa là cá chưa rán.

SỢ VỢ ĐẺ

Có một anh thấy người ta nói chó đẻ dữ lăm, tới nhà ai có chó đẻ thì phải cầm gậy, phòng nó cắn. Một hôm vợ đẻ, anh ta nghĩ rằng chắc người đẻ cũng dữ như chó đẻ, nên anh ta không dám bén mảng đến chỗ vợ nằm, luôn luôn có cái gậy để bên cạnh phòng khi bất trắc. Tránh mãi cũng không được, một lần chị vợ gọi anh ta mang cơm vào. Anh ta vợ quá, một tay cầm gậy một tay cầm bát cơm, lầm lết bước vào. Chị vợ trông thấy điệu bộ như vậy, liền nhăn răng ra cười. Anh ta thấy thế, tưởng vợ sắp cắn, vội vứt cả gậy cả bát cơm bỏ chạy mất!

SỢ VỢ MẬT

Hai người cùng sợ vợ, lâu ngày thành bệnh, một người khạc ra đờm đỏ, một người khạc ra đờm xanh. Họ rủ nhau đi tìm thầy chạy chữa. Thầy bảo:

- Đờm đỏ, may còn hy vọng, chứ đờm xanh thì chịu không sao chữa được nữa. Nên về nhà mà lo hậu sự đi thôi.

Cả hai cùng hỏi thầy:

- Sao đờm xanh, đờm đỏ lại khác nhau như thế?

Thầy nói:

- Đờm đỏ tự phổi ra, hoạ còn có phương cứu chữa chứ đờm xanh là mệt vỡ mất rồi, còn chữa thế nào cho lành được!

MÁY MÓC

Ngốc ta đi chơi, thấy hai con chim sẻ đánh nhau túi bụi, sợ quá, hộc tốc chạy ngay về nhà. Thấy chồng mồ hôi, mồ kê nhẽnhại, vợ hỏi:

- Cái gì mà chạy bạt hồn bạt vía ra như thế?
- Tôi đến quăng đồng kia, thấy hai con chim sẻ đánh nhau, sợ quá! Tôi sợ chúng điên tiết lên đuổi mình mà mồ, thì thật oan gia!

Vợ phì cười:

- Bạn sau thấy con gì đánh nhau, cứ bắt về cho con nó chơi, chứ việc gì mà chạy.

Mấy hôm sau, qua cánh đồng làng, thấy hai con trâu đang chọi nhau. Ngốc bèn xông vào trói trâu định đem về nhà cho con chơi. Thế là Ngốc bị trâu húc cho lòi ruột ra, chết không kịp ngáp.

NGHE LỜI VỢ DẶN

Có một anh đang cày ruộng ở cánh đồng xa, mải miết làm việc quên cả về ăn trưa. Chị vợ ở nhà đợi mãi sốt ruột, ra đứng cách mười mặt ruộng gọi chồng về ăn cơm. Thấy vợ gọi riết, anh ta nói thật to:

- Để tôi còn giấu cái cày vào bụi đỗ!

Về đến nhà, chị vợ kỵ kèo:

- Giấu cày mà nói bô bô lên thế, có người nghe tiếng lấy mất còn gì!

Quả nhiên, ăn cơm xong, anh ta ra bụi lấy cày thì cày đã mất thật rồi. Anh ta hốt hoảng chạy một mạch về nhà, ghé vào tai vợ nói thầm:

- Nó lấy mất cày rồi bu nó ạ!

TRẢ THÙ

Có chú bé đi học may, gặp phải ông thầy là người thợ cả ác quá, đánh chửi cả ngày. Chú bé rắp tâm trả thù.

Một hôm nhà nọ sắp có đám cưới, mới gọi người thợ cả lại cắt quần áo. Chú liền đến nhà chủ bảo:

- Thưa ông, xin thưa trước để ông biết: Thầy tôi có chứng điên, hễ lên cơn là bà ai cũng cắn.

Việc nhà chủ thì gấp, vả lại quanh làng chỉ có

người thợ cả ấy là may khéo, nghe chú bé nói thế thành ra cũng khó nghĩ, mới hỏi lại:

- Thế những lúc ông ta điên thì chú làm thế nào?
- Dạ, hễ thầy tôi sắp giờ chứng là tôi biết ngay, tôi liệu trước.

- Chú làm thế nào?

- Hễ thấy thầy tôi hai tay đập xuống chiếu là tôi biết con điên sắp nổi lên, tôi lấy một thanh cùi dài, phang cho một hồi, thế là khỏi.

Chủ nhà biết vậy, yên trí gọi người thợ cả đến, và lại dặn người nhà để sẵn mấy thanh cùi phòng khi xảy chuyện.

Hôm đâu, người thợ cả đến làm, không xảy ra việc gì cả. Sáng hôm sau vừa may được một chiếc áo thì chú bé liên giấu kim của thầy đi. Người thợ cả mất kim, hai tay cứ đập xuống chiếu tìm.

Nhà chủ thấy thế tưởng con điên của ông ta sắp nổi lên, liền bảo người nhà lấy cùi phang cho một trận. Người thợ cả bị đánh bất thình lình kêu vang cả lện. Càng kêu, họ càng tưởng là điên càng đánh túi bụi. Đến khi ông ta nằm đờ ra, họ mới thôi.

BÁN KẸO

Hai vợ chồng nhà nọ muốn đùa nhau giữa ban ngày, nhưng sợ dày tö biết. Hôm ấy, ở làng dưới có

đám ma, anh chồng nghĩ mèo cho dày tờ đi buôn kẹo đến đó bán kiếm thêm ít tiền, tiện thể cho nó đi khuất mắt.

Người dày tờ nghĩ bụng: "Quái! Sao bỗng dung hôm nay lại bảo mình đi bán kẹo? Hắn ở nhà có sự gì đây". Thế là anh ta trở về, lén ra đằng sau nhà, rình xem.

Vợ chồng chủ nhà đưa nhau vào buồng, chồng hỏi đứa vợ:

- Về sau tôi chết thì mình khóc là gì nào?
- Tôi khóc mình là: "Ối anh ơi là anh anh ơi!".

Chứ là gì nữa?

Vợ lại hỏi đứa chồng:

- Về sau tôi chết, thì mình khóc là gì?
- Tôi khóc: "Ối em ơi là em ơi!" Chứ là gì nữa?

Người dày tờ nghe thấy thế, liền rao lên:

- Ai mua kẹo ra mua!

Anh chồng vội chạy ra quát:

- Sao không xuống làng dưới mà bán!
- Thưa! Ở đây có những hai đám ma còn không bán được đồng nào, nữa là đằng kia chỉ có một đám ma!

TÚNG KHÔNG NUÔI NỔI CON VỊT

Anh nợ nợ anh kia đã lâu rồi mà không trả. Mỗi lần anh kia đòi thì anh nợ cứ kêu túng, xin khất.

Một hôm anh kia lại đến đòi, thấy anh nợ đang ngồi ăn cơm, trên mâm có con vịt quay còn nóng hổi, mới hỏi:

- Bữa nay ăn sang thế chắc hẳn có tiền trả tôi rồi nhỉ?

- Anh nợ đáp:

- Chà! Thật tôi túng quá, hôm nay cũng chưa có trả anh được.

Anh kia trợn mắt nói:

- Thôi đi, cứ hẹn lần hẹn lũa mãi. Anh có tiền mà không muốn trả, chứ túng thiếu gì?

Anh nợ đáp:

- Tôi túng thật mà! Ai nói dối anh làm gì?

Anh kia nói:

- Hừ! Ăn nguyên cả con vịt quay mà còn kêu là túng à!

Anh nợ nói:

- Thì túng thiếu đến nỗi một con vịt cũng không nuôi nổi phải làm thịt ăn, chứ còn túng đến như thế nào nữa!

TO HƠN CÁI NỐI NÀY

Một anh nợ có tính háu ăn, hôm đến chơi nhà bạn, bạn dọn cơm thế, anh ta ngon miệng, ăn năm

sáu bát rồi, vẫn thấy thòm thèm. Nhưng đưa xối mài nghĩ cũng thiện, bỗng có người gánh bưởi đi qua cổng, anh ta nảy ra một kế bèn nói với bạn:

- Bưởi đây to quá nhỉ? Ô chõ tôi, bưởi chỉ to bằng cái bát này thôi!

Nói rồi giơ cái bát không lên, cố ý để cho bạn thấy mà xối thêm. Nhưng chết nỗi, trong nồi không còn cơm nữa. Gặp phải anh bạn cũng hóm, biết ý khách, liền mỉm cười và đáp lại rất tự nhiên:

- Áy, năm nay bưởi bé đấy, chứ mọi năm thì quả nào cũng to hơn cái nồi này này!

Nói xong, xách cái nồi không chìa cho bạn xem.

HAI CON DÊ VÀ CÁI CHŨM CHOẸ

Một anh lính xa quê, tiện dịp có anh bạn ghé thăm nhà, nhờ bạn đem giúp về cho vợ mình một trăm quan tiền, kèm theo một lá thư.

Dọc đường đi, anh bạn nọ mới tò mò giờ thư ra xem chỉ thấy như một bức tranh loằng ngoằng vẽ bốn con chó, một hình bát quái, hai con dê, cuối cùng là một cái chũm choẹ, chữ tịnh không có một dòng chữ nào, cũng không thấy ghi số tiền gửi về là bao nhiêu. Anh ta mới sinh lòng tham rắp tâm ăn bớt tiền của bạn. Về đến nơi anh ta đưa cho vợ bạn lá thư nọ và bốn mươi quan tiền, còn im di sáu chục quan còn lại.

Người vợ giở ra xem, thấy thiếu tiền, liền lên cửa quan nhờ phân xử.

Quan nạt bên đương:

- Chồng mụ nhờ người ta mang bốn mươi quan tiền về cho, người ta đã đưa tận tay, không cảm ơn còn kiện cáo nỗi gì. Thật không biết điều chút nào.

- Thưa quan lớn đèn trời soi xét, con biết chắc là anh ta đã ăn bớt tiền của con ạ. Chồng con gửi anh ta những môt trăm quan. Chứ không phải...

Quan nghiêm mặt hỏi:

- Sao mụ biết! chứng cứ đâu? nói sai sẽ mắc tội vu cáo đấy, mụ hiểu chưa?

- Bẩm quan lớn công minh, thư chồng con viết còn rành rành ra đây, chứng cớ rõ ràng, trình quan lớn xem thư sẽ tỏ tường mọi chuyện.

Quan lớn đón lá thư giở ra coi, chả thấy một dòng chữ nào, nhìn những hình vẽ loằng ngoằng, chả hiểu "mô tê răng rúa" ra sao bèn quát lớn:

- Thế này mà là thư à? Mà làm sao mà biết được là chồng mà gửi về một trăm quan. Đâu, ghi ở đâu?

- Bẩm quan, chồng con biên rành mạch mọi việc ra cả đấy rồi, con xin trình quan rõ; Đây nhé, bốn con chó là tứ cẩu, cẩu là cửu, vậy tứ cửu tam thập lục, bốn lần chín là ba mươi sáu. Lại nữa bát quái có tám cạnh, bát bát vị chi lục thập tứ, sáu mươi tư. Ba mươi sáu cộng với sáu mươi tư là vừa đủ một trăm quan ạ.

Quan gật gù, ra ý hiểu, bảo bên bị:

- Phải, phải! Thằng kia giả nốt chị ta sáu mươi
quan còn thiếu. Nhưng...

Quan quay sang hỏi chị ta, giọng dịu hẵn:

- Thế mụ nói cho ta hay, còn hai con dê với lại
cái chũm choẹ là nghĩa làm sao?

Chị vợ lính thẹn đỏ mặt, sượng sùng không
dám nói. Sau nể quan cứ gạn hỏi mãi mới khép ép,
cúi đầu thưa:

- Dạ đây là nhà con vẽ chơi, chuyện đùa thôi
đấy ạ!

- Đùa là thế nào? Mà đâu đùa cũng phải nói
ra, ta sẽ tha cho, chứ cứ úp úp mở mở với quan là
không xong với quan đâu.

Thấy quan lại nổi giận lôi đình, chị vợ lính
đành thưa thật:

- Bẩm quan lớn bề trên, hình vẽ hai con dê và
cái chũm choẹ là ý nhà con hẹn rằng: Tết Trùng
Dương này (mồng chín tháng chín âm lịch) nhà con
sẽ về thăm nhà và sẽ... chũm choẹ đấy ạ.

GIẾT DÊ DẠM VỢ

Ông lão nọ có cô gái đến tuần cập kê, muốn
kén chọn trai làng làm rể. Có một anh chàng nổi
tiếng lát lanh khắp vùng, được ông gọi đến thử tài.

Ông bảo anh ta:

- Nay anh chàng lát lỉnh, muốn lấy con gái ta hả? Nhưng có điều kiện đấy: Anh phải làm sao biểu diễn một trò gì đó làm cho vợ chồng ta và con gái ta cười vỡ bụng thì ta mới gả cho. Dám chứ?

Anh chàng vui vẻ nhận lời ngay, nhưng giao hẹn rõ ràng:

- Được ạ, nhưng ông phải giữ đúng lời hứa đấy, bồ vợ tương lai ạ!

Về nhà, anh ta bắt một con dê đem mổ thịt, lén mang đến nhà ông lão. Chờ cho mọi người đã ngủ say không còn biết trời đất gì nữa, anh chàng lát lỉnh mới lén vào buồng cô gái nọ, khẽ khàng đặt bộ lòng dê lên bụng cô ta. Lại lén sang buồng ông lão sắp thành nhạc phụ của mình, anh khéo léo buộc hai hòn dái dê vào cổ ông lão và trái trước cửa buồng ông tấm da dê còn tươi, lấy nhầy máu. Liền đó, anh ta mò xuống dưới nhà bếp, đặt cái đầu dê vào phía sau ba ông đầu rau, lại nhét một cái kèn vào ống thổi lửa. Cuối cùng, anh ta lấy đĩa đèn dầu lạc, vứt cái bắc cũ đi mà thay vào đó là một quả pháo tống.

Mọi việc đã được sắp đặt êm ru, anh chàng lát lỉnh yên trí trở lại buồng cô gái, bắt đầu cuộc vui mà anh ta tin sẽ là một trận cười không tiền khoáng hậu.

Anh ta lấy kim chích vào bụng cô gái làm cho cô

gái đau nhói, giật nẩy người giơ tay ôm bụng. Cô gái bỗng thét lên khi thấy lòng ruột lầy nhầy cả đống:

- Ôi bố ơi! Muỗi đốt con lòi cá ruột ra đây này.

Ông lão nghe vậy, hoảng hồn vùng dậy, chạy nhào ra cửa, liền đập phải tấm da dê đặt ở cửa buồng, ngã vật xuống đau điếng. Sờ lên cổ thấy hai hòn dái dê lại tưởng là của mình, kêu lên không còn hồn vía:

- Bà nó ơi, tôi ngã thot cả dái lên cổ rồi, mau mau đến cứu tôi với.

Bà lão lập tức choàng dậy ba chân bốn cẳng bưng đĩa đèn dầu xuống bếp để châm lửa. Cầm cái ống thổi lửa lên thổi vào đống rấm, bỗng những tiếng toe toe phát ra sơn cả gáy. Đến lúc lửa sáng lên, thì ôi cha mẹ ơi, hôm nay ông táo làm sao mà hai mắt trọn trừng râu ria xồm xoàm, hàm răng nhăn nhở như ma quái hiện hình. Bà lão sợ quá, rụng rời tay chân, miệng lập bập khấn lấy khấn để:

- Trăm lạy các ông, trăm lạy các bà táo quân hiển linh, tha tội cho con, có điều gì cứ nói, con xin làm lễ tạ.

Ông lão ở nhà trên đợi lâu quá không thấy bóng dáng bà vợ đâu, điên tiết quát tháo như nhà bị hoả hoạn:

- Con mẹ điên đâu rồi, ngủ chết dấp dưới ấy hay sao hả? Con thì lòi ruột, chồng thì thot cả dái

không nhanh chân nhanh tay lên còn vui cái nỗi gì mà cứ toe toe thổi kèn.

Tiếng ông lão cắt ngang lời khấn, bà lão vội vã châm lửa vào cái bắc đèn. Bỗng dùng một cái tưởng sập cả nhà, mọi người bị một trận "kinh hồn táng đảm", rồi rít lạy van trời đất đứng giáng tai hoạ xuống đầu mình nữa.

Anh chàng lát lanh đến tận khi ấy mới châm đèn lên và xuất đầu lộ diện. Cả nhà được một mẻ cười vỡ bụng. Về sau ông lão có giữ đúng lời hứa không thì không thấy dân gian nói đến. Nhưng chẳng ai chịu thịt một con dê mà không được việc gì.

VẠC, CÒ

Xưa có người học trò đòi quá không biết lấy gì mà ăn. Một hôm anh ta phải đến hỏi mượn hàng cơm một cái vạc, rồi đem đi bán quách lấy tiền để độ nhật. Nhà hàng thấy lâu quá anh ta không mang vạc lại trả, bèn cho người đến nhà đòi. Người học trò liền đi kiếm hai con cò đưa đến khất để nhà hàng thư cho ít bữa nữa. Nhưng đợi mãi đến năm, bảy tháng, cũng không thấy trả, nhà hàng mới đem việc kiện quan.

Quan cho đòi người học trò lại hỏi. Anh ta thưa rằng:

- Tôi mượn bác ta có một vạc mà đã trả đến hai cò rồi. Bác ấy còn đòi gì nữa?

Nhà hàng cãi:

- Nguyên vạc của chúng tôi là vạc đồng kia à?

Người học trò liền đáp:

- Thì cò của chúng tôi cũng không phải cò ở trong nhà.

TAY ẢI TAY AI?

Hai vợ chồng nhà kia, cứ tối đến, rang một mẻ ngô đựng vào rá, để giữa giường, hai vợ chồng nằm hai bên. Mỗi lần anh chồng thò tay vào rá bốc ngô ăn, nấm phải tay vợ, thì lại hỏi:

- Tay ải tay ai?

Chị vợ đáp:

- Tay ảm tay em.

Chị vợ nấm phải tay anh chồng, cũng hỏi:

- Tay ải tay ai?

Anh chồng lại đáp:

- Tay ảnh tay anh.

Có thằng kẻ trộm đứng rình ngoài nhà, đến quá nửa đêm vẫn nghe hai vợ chồng còn cứ "ảm ảm ảnh ảnh" mãi, giận lắm, bèn lén đến thò tay vào bốc ngô ăn.

Chị vợ nắm phải tay nó, hỏi:

- Tay ải tay ai?

Nó liền trả lời:

- Tay ống tay ông.

Rồi bỏ chạy!

AI BÒ MẶC AI

Có một anh, vợ mới đẻ, em gái vợ đến chơi với chị để đỡ chị một tay việc cửa, việc nhà.

Anh ta vốn có thói tòm tem. Một đêm người em vợ nằm ở giường với cháu, anh ta bò đến toan sự nọ kia. Chẳng may vợ biết, mới ru con rằng:

- Con ơi, con bú cho no,

Hỏi người quân tử kia bò đi đâu?

Anh ta bèn hát lại rằng:

- Đêm đông gà gáy o o

Anh chẳng ngủ được, anh bò đi chơi.

Người em vợ cũng ru cháu rằng:

- Cháu ơi, cháu ngủ cho no,

Của dì, dì giữ ai bò mặc ai

AI NUÔI TÔI?

Một ông già năm ấy vừa ngũ tuần có người con ba mươi tuổi. Anh chàng này lười biếng, không biết nghề ngông gì, nên đã ba mươi tuổi mà vẫn ăn bám bố.

Một hôm, có ông thầy số bảo anh ta:

- Bố anh, thọ tới năm tám mươi tuổi, còn anh sống tới sáu mươi hai.

Anh lười nghe nói thế oà khóc. Thầy coi số lấy làm lạ, hỏi:

- Tôi bảo bố con anh đều sống lâu cả, có sao anh lại khóc?

- Bố tôi chỉ sống tới tám mươi tuổi. Ông ấy chết lúc tôi mới sáu chục tuổi đâu. Thế còn hai năm nữa mới sáu mươi hai, ai nuôi tôi hai năm đó mà tôi không khóc?

CON RẮN VUÔNG

Anh chàng nọ khoác lác đã quen, bữa kia đi chơi về bảo vợ:

- Nay mình, hôm nay tôi vào rừng trông thấy một con rắn, chao ôi, to đến là to, dài đến là dài. Bề ngang thì chắc chắn bốn mươi thước rồi, còn bề dài dẽ đến hơn trăm thước không kém.

Vợ không tin, nhưng cũng định trêu chồng một mẻ:

- Tôi nghe kể về loài rắn dài đã nhiều. Nhưng làm gì có giống rắn dài như anh nói. Tôi không tin.

Chồng làm như thật:

- Thật quả có rắn như thế. Dài hơn trăm thước thì chẳng đến, nhưng tám mươi thì nhất định.

Vợ bêu môi:

- Cũng chẳng đến.

Chồng cương quyết:

- Tôi chắc chắn là nó dài sáu mươi thước chứ không ngoa.

Vợ vẫn khăng khăng:

- Vẫn không dài đến nước ấy đâu!

Chồng rút lui một lần nữa:

- Lần này thì tôi nói thật nhé. Con rắn dài đến bốn mươi thước, không kém một phân.

Vợ bò lăn ra cười:

- Con rắn mà anh thấy có bề ngang đã chắc chắn là bốn mươi thước rồi, bề dài cũng lại đến bốn mươi thước không kém một phân, thế chẳng hóa ra là con rắn vuông à?

ĂN MẤT RỒI

Anh chồng nọ đã chót lấy phải một bà vợ cả hay ghen lại còn đa mang thêm một mụ vợ lẽ. Bà vợ cả muốn giữ chồng ở với mình, bèn nhốt mụ vợ bé vào buồng trong, còn khôn ngoan bắc chồng ngủ ngay trước cửa, không cho chồng vào.

Chồng tức quá, chẳng biết làm cách nào để lọt vào với vợ bé. Đêm nọ, chắc vợ cả ngủ say, anh ta mới rón rén luôn qua ch่อง, lọt vào buồng. Bất đồ bà vợ cả thấy động mới thức dậy, đốt đèn đi soi. Anh chồng hoảng quá vội chui tọt xuống gầm giường ngồi thu lu một góc.

Vợ cả thấy vậy mới sừng sộ hỏi:

- Ngồi làm gì đấy?

Anh chồng trả lời:

- Ngồi ỉa chứ còn làm gì!

- Thế ỉa thì cút đâu?

- Cút ăn mứt rồi!

CHẮNG PHẢI TAY ÔNG

Có hai anh láng giềng chơi thân với nhau cùng mang tiếng sợ vợ.

Một hôm vợ bác nọ đi vắng, có chiếc váy phơi ở

sào chǎng may trời mưa, chồng quên không cất kịp
nên ướt cả. Chị vợ về thấy thế giận lắm, mới chửi cho
anh ta một trận, lại còn đánh thâm tím mặt mày.

Ông bạn láng giềng thấy thế, trong lòng lấy
làm căm tức, mới lầm bẩm trong miệng:

- Mẹ kiếp! Chẳng phải tay ông!

Không may, chị vợ anh ta hôm ấy lại có mặt ở
nhà trong. Nghe chồng nói thế, mới xồng xộc chạy
ra, tay chồng nạnh, hỏi dồn cho một thoi một hồi:

- Hừ! Phải tay ông thì làm gì? Nào? Làm cái
gi gì? Nói nghe thử!

Anh chồng hoảng quá, rên rầm:

- Phải tay ông thì... ông... ông... cất trước khi
trời mưa... chứ có gì mà ồn lên thế!

CHẾT NHẦM

Ông chủ nhà có người vợ chết, nhờ thầy đồ làm
bài văn tế. Thầy đồ luýnh quýnh hồi lâu lục mãi
mới tìm được bài văn con tế bố, vội chép lấy đưa lại
cho chủ nhà. Khi nghe đọc lên trong buổi cúng, mọi
người cùng cười âm cả lên. Ông chủ nhà trách móc:

- Sao thầy lại nhầm thế?

Thầy đồ hùng hổ cãi lại:

- Văn tế chẳng có nhầm. Họa người nhà ông
chết nhầm thì có!

CHỐC NỮA TAO SANG

Một lão trọc phú đang tiếp những khách sang. Bỗng có người dày tớ cầm giấy vào thưa rằng:

- Thưa ông, có người nhà cụ Chánh đưa thư này và đợi ông trả lời.

Lão trọc phú vốn mít đặc, nhưng trước mặt các quý khách không lẽ nhở người đọc hộ, mới giả vờ mở giấy ra xem, rồi trả lời rằng:

- Bảo nó cứ về, chốc nữa tao sang.

Nhưng tên người nhà cụ Chánh đã bước vào, gãi đầu gãi tai thưa rằng:

- Thưa cụ, ông chủ con sai con sang mượn cụ con ngựa kia ạ!

CÁI CHỐI LÔNG GÀ

Anh nọ theo một nhà danh y để học nghề thuốc. Mỗi lần thầy đi chữa đâu là anh ta đi theo để xem cách thầy chữa bệnh như thế nào.

Một hôm, hai thầy trò đến nhà một người bệnh. Vừa mới bắt mạch, thầy đã lớn tiếng la rầy con bệnh:

- Thế này thì quá đi mất! Sao đã dặn đừng có ăn quýt vậy mà không chịu nghe lời. Thôi liệu đi tìm thầy khác mà chữa.

Nghe nói thế, cả nhà người bệnh ra thú nhận việc có mua quýt cho bệnh nhân ăn và vật nài thầy thương tình chữa chạy cho.

Anh học trò rất phục thầy, lúc trở về thưa rằng:

- Thưa thầy, từ lúc xách khăn gói theo thầy đến nay con chưa lúc nào thấy thầy chỉ bắt mạch mà biết được người ta ăn quýt. Vậy xin thầy dạy cho con phép đó để về sau con kiểm ăn.

Thầy đáp:

- Có khó gì việc ấy! Lúc mới vào tao đảo mắt nhìn khắp mọi nơi, thầy có vỏ quýt tươi vứt gậm giường. Quýt ấy không phải của bệnh nhân ăn thì còn của ai vào đấy nữa.

Sau đó ít lâu, người học trò đi chữa bệnh một mình. Một hôm vừa vào thăm một con bệnh, anh ta đã quát rầm cả nhà lên:

- Thế này thì quá đi mất! Sao bảo là đừng ăn thịt gà vậy mà không chịu nghe lời. Thôi liệu đi tìm thầy khác mà chữa.

Nghe nói thế, cả nhà bệnh nhân chạy ra phân bua và thề là mình không cho người ốm ăn thịt gà bao giờ. Nhưng anh ta quả quyết nói mình bắt mạch đã thấy đúng như vậy. Cuối cùng cả nhà bệnh nhân biết ông thầy dốt, bèn tống cổ ra khỏi cửa.

Anh ta lại tìm đến nhà thầy cũ để hỏi xem tại sao mình đoán không hiệu nghiệm.

Thầy hỏi:

- Thế con trông thấy cái gì mà dám quyết đoán là nhà người ta ăn thịt gà?

Anh ta đáp gọn lỏn:

- Thưa thầy, con thấy trên giường người bệnh có cái chổi lông gà mới tinh ạ!

CÒN GIÀI CHO BẰNG...

Có một anh ngốc đến nỗi cái gì cũng không biết, đi đâu vợ cũng phải dạy trước cách ăn nói. Người làng vì vậy gọi ngay là anh ngốc, mà quên dần cái tên thực của anh ta.

Một hôm, anh Ngốc ta ra tỉnh ly thăm người bà con, vợ dặn phải đi đến nơi về đến chốn, ra đến nơi người ta hỏi: "Bác ra chơi đó ư?" thì đáp: "Vâng. Tôi là Ngốc đây ạ"; có hỏi "Bác ra một mình thôi ư?" thì nói: "Có một mình tôi thôi ạ"; nếu có bảo "Bác ở chơi dăm ba bữa hãy về" thì đáp: "Tôi ở nhà chỉ mong như thế, nay được thoả lòng ao ước, thật còn gì bằng".

Ngốc ta lùi lùi ra đi, nhầm mãi bài học truyền khẩu, sợ nhỡ quên điều nào người ta lại cười cho là quê mùa ngốc nghếch.

Ra đến chợ, thấy một đám đông, anh quên phắt lời vợ dặn, len vào xem cái đĩa. Thì ra đó là

một vụ giết người; kẻ bất hạnh nằm quay dưới đất, mà hung thủ đã xa chạy cao bay.

Nhà chức trách đến lập biên bản.

Mọi người lảng xa sợ vụ lây, riêng Ngốc ngờ ngắn sán lại xem, liền bị quan nghiêm mặt hỏi:

- Anh có biết ai giết người này không?

Chàng Ngốc sự nhớ lời vợ dặn, nói luôn:

- Vâng, chính tôi là Ngốc đây ạ.

- Một mình anh hay có ai nữa không?

Ngốc lại nhớ đến câu vợ dặn:

- Có một mình tôi thôi ạ.

Quan quát bảo lính:

- Trói thằng này lại, giải về huyền mau!

Ngốc ta ngỡ nên nói câu thứ ba cho đủ:

- Tôi ở nhà chỉ mong như thế, nay được thoả lòng ao ước, còn gì cho bằng!

CHA NÀO CON NẤY

Có một thằng con bất hiếu. Trời sai Thiên Lôi xuống đánh chết. Thiên Lôi vừa giơ búa thì nó vội vàng nắm tay Thiên Lôi hỏi:

- Ông là Thiên Lôi mới hay Thiên Lôi cũ.

- Cũ, mới mày hỏi làm gì?

- Ông là Thiên Lôi mới, ông đánh tôi đã đành.
Nếu ông là Thiên Lôi cũ, ngày xưa cha tôi bất hiếu
với ông tôi còn nhiều hơn tôi bất hiếu với cha tôi
ngày nay, lúc bấy giờ ông đi đâu?

MẤT RỒI

Một người sắp đi chơi xa, dặn con rằng:

- Ở nhà có ai hỏi, thì bảo bố đi chơi vắng.

Nhưng lại sợ con mải chơi quên mất, lại cẩn thận lấy bút viết cho nó một cái giấy rồi bảo rằng:

- Có ai hỏi, thì mày cứ đưa cái giấy này ra.

Con cầm giấy bỏ vào túi áo. Cả ngày chẳng thấy ai hỏi. Tối đến săn ngọn đèn, con lấy giấy ra xem, chẳng may vô ý để giấy cháy mất.

Hôm sau có người đến chơi hỏi:

- Thầy cháu có nhà không?

Nó ngẩn ngơ hồi lâu, sực nhớ ra sờ vào túi không thấy giấy liền nói rằng:

- Mất rồi.

Khách giật mình hỏi:

- Mất bao giờ?

Nó đáp:

- Tôi hôm qua.

- Sao mà mất?
- Cháy...

CHẢ CÓ CON NÀO NHỎ

Anh kia tuy đã có vợ và có một con ba bốn tuổi nhưng tính lại rất tham ăn. Một hôm anh ta ra đồng kiếm được mấy con cá về, liền đi làm gấp nướng ăn.

Giữa lúc ấy vợ anh ta bế con về. Thằng con trông thấy cá khóc đòi ăn. Mẹ nó dỗ:

- Úi chà, con cá vàng không. Nín đi rồi bố cho ăn.

Cha nó nói:

- Vàng gì. Có phải nghệ đâu mà vàng.

Thằng bé lại khóc. Mẹ nó lại dỗ:

- Nín đi, kìa trông cá béo quá kìa. Nín đi rồi bố mày cho.

Cha nó cau mặt:

- Cá đấy, chứ có phải thịt đâu mà béo mấy chả béo!

Thằng bé lại giãy nẩy lên khóc. Mẹ nó dỗ mãi nó không nín, mới chỉ gấp cá gần chín mà nói với thằng bé:

- Kìa cá gần chín rồi. Nín đi rồi bố xem con nào bé bối sẽ cho một con.

Thằng bé nín. Nhưng bố nó lại gắt:

- Ba con bằng nhau hết, chả có con nào nhỏ cả.

Tức thì thằng bé lại lăn dùng ra mà gào một cách vô hy vọng.

CÁ GỖ

Một anh nhà giàu hà tiện vắt cổ chày ra nước, bữa cơm không dám mua thức ăn. Anh ta treo một con cá bằng gỗ lơ lửng giữa nhà, dặn các con khi ăn cơm thì nhìn lên cá gỗ, chép miệng một cái rồi hãy và, thế cũng coi như được ăn cơm với cá rồi.

Đứa con út mới lên bốn tuổi, háu ăn, nhìn lên con cá gỗ chép miệng luôn mấy cái liền và cơm. Thằng lên sáu trông thấy liền mách bố:

- Thằng này nó chép miệng mấy cái liền mới và cơm đầy bố à!

Anh ta mắng:

- Cứ để nó ăn mặn cho khát nước chết!

CHA CỐ VÀ SƯ ÔNG ĐỐI ĐÁP

Một ông cha thấy sư đang đăng đàn làm lễ, muốn xỏ ông sư, đọc luôn một vế câu đối:

Sư ông đăng đàn, vãi ra kia, tiễn ra đầy

Vãi vừa có ý bà vãi, vừa có ý đại tiện. Tiểu vừa có ý tiểu, vừa có ý tiểu tiện.

Nhà sư cũng không vừa, chờ hôm chủ nhật thấy cha đang rửa tội mới vào nhà thờ đổi lại.

Cố cha rửa tội, tra đồng trước, sờ đồng sau

Câu đổi lại cũng tài tình! cha có hai ý: ông cha, và "tra" vào. Sờ cũng có hai ý: bà sờ (soeur) và sờ mó.

Cách chơi chữ của cả hai đều hiểm cả!

BỐ MÀY! ĐÃ CHẾT VỚI TAO CHUA?

Một anh, nhà có giỗ, vợ vừa làm cỗ xong, đặt lên bàn thờ thì một con ruồi đến đậu ngay lên đĩa thịt. Chị vợ vội kêu lên:

- Thôi chết rồi! Mâm cơm cúng ông bà mà anh không coi cẩn thận để ruồi nó đậu vào, làm uế tạp mất rồi!

Anh chồng nghe nói thế, giận con ruồi lắm, nghĩ bụng: Hai vợ chồng ta lòng thành làm được mâm cơm mà con ruồi nó làm ô uế mất rồi, giờ có cúng ông bà cũng không về hưởng nữa, liền lên huyền kêu:

- Bẩm lạy quan lớn, chúng con vất vả quanh năm, hôm nay mới làm được mâm cơm cúng ông bà, thế mà con ruồi nó sà vào, làm ô uế cả. Xin quan lớn xử cho con được nhé.

Quan nghe xong, bảo:

- Tao cho phép mày từ rày hẽ thấy nó bất kỳ ở đâu, cứ đánh cho chết.

Quan vừa nói buông lời, thì một con ruồi bay đến đậu ngay trên má quan.

Anh kia trông thấy, mắng mồi, giang tay tát bõp vào mặt quan mà chửi:

- Bố mày! Đã chết với tao chưa!

XIN LÀM BỐ ĐỂ TRẢ NỢ

Một anh lúc sống công nợ nhiều quá, lúc chết xuống âm phủ, Diêm vương tra sổ thấy chưa trả hết mới bắt hoá kiếp trâu kéo cày trả nợ.

Anh ta liền kêu rằng:

- Làm kiếp trâu cũng không xong, trừ phi làm bố mấy thằng cho vay nợ, mới trả hết nợ chúng nó được.

Vua phán hỏi:

- Thế nghĩa là làm sao?

Anh ta trả lời:

- Làm kiếp trâu thì có bạn, làm bố chúng nó thì phải lo lắng cho chúng nó cả đời người, lúc chết có nghìn, có vạn cũng để lại cho chúng nó cả, lại còn một nỗi, chúng nó bõp hầu năn họng, nghịch ngọt trêu trọc người ta, người ta cứ gọi thằng bố chúng nó ra, người ta chửi.

NHƯNG NÓ PHẢI BẰNG HAI MÀY

Làng kia có một tên lý trưởng nổi tiếng xứ kiệt giỏi.

Một hôm nọ, có hai anh em là Cải và Ngô đánh nhau, mang nhau đi kiện. Cải sợ kém thế, lót trước cho thầy lý năm đồng. Ngô biện chè lá những mươi đồng. Khi xử kiện, thầy lý nói:

- Thằng Cải đánh thằng Ngô đau hơn, phạt một chục roi.

Cải vội xoè năm ngón tay, ngăn mặt nhìn thầy lý, khẽ bẩm:

- Xin thầy lý xét lại, lẽ phải về con mà!

Thầy lý cũng xoè năm ngón tay trái úp lên trên năm ngón tay mặt, nói:

- Tao biết mà y phải... nhưng nó lại phải... bằng hai mà!

MẸO BẮT CỘP

Có anh chàng kia tính hay nói dóc. Một bữa có một con chim ri bị thương, bay qua nhà rơi xuống. Anh ta liền bắt lấy cắm mũi tên của mình vào rồi ném sang nhà cô gái bên cạnh. Cô này tính thích săn bắn. Lượm được mũi tên có con chim, cô ta phục lăn! Thế rồi hai người thành vợ thành chồng.

Năm ấy, có một con cọp dữ thường về làng bắt heo, bắt trâu, có khi còn bắt cả người. Làng liền cử anh chàng nọ đi săn con cọp kia. Anh ta đành phải đi.

Vô rừng, anh ta tìm được một cái hang thật kín chốn trong đó, ịa đáy luôn ở trong đó, sợ mất mặt không dám ra ngoài.

Chị vợ ở nhà chờ hoài không thấy chồng về, sợ có chuyện, liền vác cung nỏ vô rừng. Gặp cọp, chị ta giương cung bắn một phát, trúng chỗ phạm, cọp chết liền. Rồi chị đi tìm chồng. Tìm khắp nơi, cuối cùng thấy chồng trong hang, chung quanh cút đáy dơ dáy.

Chị kể chuyện bắn cọp, và hỏi chồng sao lại ở đây, mà sao ịa đáy lung tung như thế. Anh chồng tỏ vẻ không vừa ý, nói:

- Thôi mình làm hại tôi rồi! Hai ba ngày nay, tôi chờ cọp vô ăn cút sẽ bắt sống đem về nộp làng. Bây giờ mình bắn chết nó rồi, thiệt uổng công tôi hết sức.

MIẾNG CỌP VỒ

Một anh bị vợ đánh, sang nhà bạn than phiền về chuyện vợ ức hiếp. Người bạn nói:

- Anh xoàng quá. Sao không giở miếng cọp vồ ra mà cự lại!

Người vợ ở trong nhà nghe tiếng nói, bước ra quát:

- À, anh bảo giờ miếng cọp vồ, thế anh giờ ra tôi xem nào!

Anh nọ run lên, nhìn vợ, lắp bắp nói:

- Ấy là tôi bảo anh bạn thôi, chứ như mình cầm tướng tinh ông Võ Tòng rồi, tôi còn giờ miếng cọp vồ ra làm sao được!

MUA KÍNH

Anh nọ dốt đặc cán mai thấy cụ già mang kính xem sách, cũng bắt chước ra chợ hỏi mua một cặp kính. Vào hiệu, bảo chủ hiệu đem kính ra chọn. Anh ta đeo vào, mượn một cuốn sách giờ ra xem. Xem xong bảo chủ hiệu chọn đôi khác. Chủ hiệu chiều khách. Nhưng đôi nào anh ta cũng không ưng ý, đôi nào cũng chê xấu. Chủ hiệu lấy làm lạ: khi liếc thấy anh cầm cuốn sách ngược, ông ta sinh nghi liền hỏi:

- Sao đôi nào anh cũng chê cả?

Anh ta đáp:

- Kính tốt thì tôi đọc được chữ rồi!

Chủ hiệu nói:

- Hay là anh không biết chữ?

Anh ta đáp:

- Biết chữ thì đã không cần mua kính.

CHẾT Ở TRANG SAU

Ông lang nọ rất dốt thuốc, động đến bệnh là phải lật sách ra tra. Cũng may mấy lần chữa chưa xảy ra điều gì.

Lần ấy có người đau bụng nặng đến xin thầy cho thuốc. Thầy vội vàng lấy sách ra tra và kê đơn. Con bệnh về nhà theo đơn của thầy, sắc nhân sâm uống. Bệnh đau bụng phải uống nhân sâm đặc, càng đau quằn quại hơn, đến hôm sau thì chết. Người nhà con bệnh làm đơn đi kiện. Trước mặt quan, thầy lang nọ cố cãi:

- Tôi cắt thuốc cho ai cũng đều có sách hẵn hoi. Không tin, tôi đưa sách cho mà xem.

Nói rồi thầy về lấy sách thuốc giờ ra, chỉ cho quan xem một câu ở trang: "phúc thống phục nhân sâm".

Nghĩa là: "đau bụng uống nhân sâm".

Nhưng quan đã lật sang trang sau chỉ cho thầy thấy hai chữ "tắc tử" nghĩa là: "thì chết".

NÓI KHOÁC GẶP NHAU

Có một anh đi làm ăn xa lâu ngày về làng, bà con xúm đến hỏi chuyện lạ phương xa. Anh nợ được dịp, trổ tài nói khoác:

- Nhiều cái lạ lắm, nhưng lạ nhất là chuyện này; Có một cái thuyền, dài không lấy gì đo cho xiết, một người tuổi hai mươi đứng ở đầu mũi bắt đầu đi ra đằng lái, đi đến giữa cột buồm thì đã già, râu tóc bạc phơ, cú thế đi, đến chết vẫn chưa tới lái.

Trong làng ấy có một anh nói khoác khác, nghe thấy chuyện anh kia, liền kể ngay một câu chuyện khác:

- Thế đã lấy chi làm lạ! Tôi đi rừng thấy một cây cao ghê gớm. Có một con chim đậu trên cành cây ấy, đánh rơi một hột đa. Hột đa rơi xuống lưng chừng gấp mưa gấp bụi rồi nẩy mầm, đâm rẽ thành cây đa. Cây đa lớn lên, sinh hoa, kết quả, hột đa ở cây đó đó lại rơi vãi ra, đâm chồi nẩy lộc thành nhiều cây đa con, đa con lớn lên, sinh hoa kết quả, lại nẩy ra đòn cây đa cháu. Cứ thế mãi cho đến khi rơi tới đất thì đã bảy đời tất cả.

Anh chàng đi xa về nghe thấy cãi:

- Làm gì có cây cao vậy? Không thể tin được.

Anh kia lúc đó mới cười:

- Nếu không có cây cao như thế thì lấy đâu ra gỗ đóng chiếc thuyền của anh!

NGỐC ĂN TRỘM

Ở làng kia, có một anh chàng, ngu ngốc hết

chỗ nói, lại nghẽnh ngãng và đênh trí, nên chẳng làm ăn gì được. Anh đương lo thì gặp người em họ nghèo rủ đi ăn trộm. Đang lúc bí, Ngốc nghe lời. Người em họ vốn biết anh ngu ngốc bèn giao cho việc đứng gác ở ngoài để mình vào trong nhà vét của. Hai anh em hý hoáy mãi mới khoét được một lỗ thủng sau vườn. Người em chui vào, nhưng chưa được nửa mình, đã vội vã chui ra ngay và thi thảm với anh: "Nhà nó còn đèn chưa lấy được". Ngốc nghẽnh ngãng, người em lại nói khẽ quá thành ra Ngốc nghe thoáng mấy tiếng "còn đèn" lại nhầm ra là "bò đen có lấy không?" Ngốc ngồi lâu, đang sốt ruột, thấy em hỏi một câu dở dần thế, quên ngay mình đang đi ăn trộm, bớp em một cái và gắt to: "Mày ngốc thế thì thôi, bò đen cũng lấy, bò trắng cũng lấy". Người trong nhà thấy tiếng ngốc, biết là có trộm, bèn vác gậy ra đuổi. Hai anh em Ngốc nhanh chân chạy thoát, nhưng cũng bị một mẻ sọ hết vía. Từ đó, Ngốc thế cách đến già không còn dám đi ăn trộm nữa, thà chết đói còn hơn.

NGƯỜI TA KHÔNG BÁN NỮA

Có một anh chàng tham ăn và lại ăn rất khoẻ. Một hôm có người mời anh ta ăn cỗ. Sau khi nốc vài chén rượu, hắn bắt đầu xới cơm ăn.

Trong khi nhà chủ còn đang nhấm rượu, chuyện

trò thì hắn đã ăn gần hết liễn cơm rồi, thấy nhà chủ cứ mải chuyện trò không nhắc lấy thêm cơm.

Hắn nghĩ cách báo cho chủ nhà biết hết cơm mới nhân câu chuyện chủ nhà đang nói, muốn mua nhà, hắn bảo:

- Tôi biết có người có cái nhà muốn bán, cái nhà này thì tốt lắm, cột nhà nó to bằng ngần này này!

Nói rồi lấy dũa gỗ vào liễn cơm coong coong.

Chủ nhà thấy liễn hết cơm vội gọi người nhà lấy thêm cơm, rồi hỏi tiếp hắn:

- Thế họ định bán bao nhiêu hả ông?

Anh ta thấy mang cơm lên vội vàng xới ăn và thản nhiên nói:

- À! Trước kia họ thiếu ăn thì họ định bán nhưng bây giờ nhả họ đủ ăn rồi nên người ta không bán nữa.

NA MÔ BOONG

Xưa có người đàn bà trẻ, mới lấy chồng, chưa có con, nhan sắc đậm đà có duyên. Trong làng chức sự nhiều người để ý gạ gẫm nhiều lần, nhất là nhà sư, lý trưởng và thầy đồ. Người đàn bà bị quấy rầy lấy làm khó chịu. Một hôm mới nói rõ cho chồng nghe, rồi hỏi kế. Chồng tức nhưng chưa nghĩ ra

mưu gì, chị vợ liền nghĩ kế nói nhỏ vào tai chồng. Chồng gật gù khen phải rồi y kế thi hành.

Hôm sau chị vợ vừa bước chân ra khỏi ngõ là đã gặp nhà sư già vò khuyên giáo lảng vảng đâu đây rồi. Nhà sư buông lời trêu nghèo; chị vợ giả vờ thuận và hẹn đến canh hai sẽ tiếp nhà sư ở nhà mình. Sư mừng quá, nhận lời ngay. Đoạn chị vợ lại tới hẹn lý tưởng và thầy đồ cũng đến nhà mình vào canh hai.

Đến tối, nhà sư y hẹn đến trước. Chị vợ giả vờ tiếp đón niềm nở, nhưng nhà sư kia chưa kịp giở trò gì thì đã có tiếng gõ cửa. Sư sợ cuống cả lên. Chị vợ liền bảo: "Thôi sẵn có cái rọ đây, nhà chùa vào nằm trong ấy, rồi tôi rút lên xà nhà, hễ có ai vào hỏi tôi bảo là cái chuông". Sư đành phải theo. Xong chị vợ lại ra mở cửa cho lý trưởng vào, cũng mới nói được vài câu mào đầu thì lại có tiếng gõ cửa. Thầy lý sợ quá. Người đàn bà liền bảo: "Hay thầy chui tạm xuống gầm giường, giả làm chó vậy. Nhỡ có người ngờ thì thầy cứ gâu gâu lên đôi ba tiếng là không việc gì đâu!" Lý trưởng hết kế đành nghe theo. Chị đàn bà ra mở cửa thầy đồ vào. Chưa kịp chuyện trò gì thì chồng về gõ cửa ầm ầm. Thầy đồ sợ quá run như cây sấy. Chị đàn bà vội ấn thầy vào hòm chuông, bảo cứ chui xuống đóng sống áo mà ẩn.

Chồng vào, thấy vợ nháy mắt, biết mưu đã

thành liên vờ nhìn xuống gầm giường. Lý trưởng vội sửa: "Gâu, gâu, gâu".

Chồng hỏi "Chó đâu thê?"

Vợ bảo: "Chó mới mua về đấy!"

Chồng: "Con chó này hỏng, dám cắn cả người nhà. Dưa tao cái thuốc tao đánh cho nó một trận". Liên lũy thuốc phang cho lý trưởng một trận. Lúc đầu lý trưởng còn "gâu, gâu" sau đau quá phải thò mặt ra mà van xin.

Anh chồng đem trói nghiên ngay vào cột. Đoạn lại nhìn lên xà nhà hỏi:

- Cái gì lủng lẳng thế kia?

Vợ vội nói:

- Cái chuông nhà chùa mới gửi.

- Có kêu không! Để tao đánh thử xem nào?

Bèn cầm cái tay thuốc đánh mấy cái thực mạnh. Nhà sư vội boong! bong! Nhưng anh chồng đánh nhanh, sư cuống quá, kêu tướng lên: Na-mô boong, na-mô boong đến líu luối lại.

Sau bị đánh đau quá đành van xin tha. Anh chồng cũng lại lấy thùng trói luôn.

Đoạn anh bảo vợ:

- Mai có người mời đi ăn cỗ ta phải xem lại áo uần xem sao!

Liên chạy lại mở hòm, thấy bùng nhùng trong
đống áo và váy liền thét:

- Mèo hay chuột mà chui vào làm rung cả áo
quần lên thế! đưa tao con dao tao đậm cho chết đi.
- Thầy đồ run rẩy, đội cả đống váy đứng dậy mà
van xin.

ĐẾN HÓC MÀ CHẾT MẤT

Một thầy đồ đi tìm nơi dạy học, ghé nghỉ chân
nhà hàng nước ven đường. Trông thấy thầy đồ lấm
lét, có vẻ gian vặt, bà hàng nước phải xem chừng
trước, trong nhà có cái gì nom dễ đút túi thì vội cất
giấu đi hết. Chỉ còn có con dao rựa là phải để ché
củi nấu cơm, nên không cất được mà thôi. Thế mà
thoáng một cái, lúc thầy đồ cơm nước xong, sấp
khăn gói ra đi, thì bà hàng không thấy con dao rựa
đâu nữa. Bà hàng tức lấm, trong quán lúc bấy giờ
chỉ có bà với thầy đồ, không còn ai vào đây nữa.
Chẳng nể nang, bà ta bảo thầy đồ cho khám khăn
gói. Tìm mãi trong khăn gói không thấy, bỗng bà
ta nhìn mo cơm nấm, để bên chõng, sao mà dài
ngoằng ngoẳng, bà ta liền cầm lên thấy nặng trịch,
mới mở ra xem, thì ra con dao rựa đã nằm lọt
vào giữa mo cơm.

Thầy đồ xấu hổ quá, nhưng lại còn nói chữa:

- Chết thật! May bà nhìn thấy, chứ không thì
khi ăn đến hóc mà chết mất...!

TRÒ HƠN THẦY

Một anh học trò rất hèn tiện, học một thầy đồ
cũng rất hèn tiện. Một hôm nhà thầy đồ có giỗ, anh
học trò đến phục dịch. Thầy sai ra chợ mua mấy cái
bánh đa về cúng. Anh học trò đi một lúc, mang về
một xâu bánh đa và một con gà. Thầy ngạc nhiên hỏi:

- Bảo mày đi mua bánh đa, sao lại mua gà,
hoang phí quá!

Trò trả lời:

- Con mua thế này là con đã tính kỹ lăm rồi!
Thầy trò ta ăn bánh thế nào cũng rơi vãi. Con mua
gà về để nhặt những mảnh rơi vãi cho khỏi phí.

Thầy gật gù:

- Khá đấy! Thế là trò hơn thầy.

LẠI CÒN TRÁCH TÔI

Một đứa trẻ sốt dữ lấm. Thầy lang cho uống
thuốc nó lăn ra chết. Bố nó đến tận nhà bắt đèn.
Thầy không tin, đến xem lại, sờ thằng bé rồi bảo:

- Thế này mà còn trách tôi ư? Ông bảo tôi chữa

cho nó khỏi nóng, bây giờ người nó lạnh như thế này rồi còn chữa gì nữa!

CHỌN NGƯỜI GÂY MÀ CHỮA

Một thầy lang cho người bệnh uống thuốc thế nào đến nỗi người bệnh chết. Nhà chủ doạ đem lên quan kiện. Thầy lạy lục, kêu van. Nhà chủ bắt phải khiêng quan tài đi chôn thì mới tha.

Thầy lang đành phải về nhà, gọi vợ và hai con, bốn người cùng đi khiêng. Người chết béo, quan tài nặng, cả nhà khiêng méo cả mặt.

Đi đến giữa đường thầy than thở:

- Làm người chờ có học nghề thuốc!

Người vợ nói thêm:

- Làm thuốc khổ đến vợ con.

Con thứ ngậm ngùi:

- Đầu nặng chân nhẹ khiêng không nổi.

Con trưởng ôn tồn khuyên bố:

- Từ nay, có chữa thì nên chọn người gây gác thôi thầy ạ.

NHÂN ĐỨC

Có một người hay nói nịnh. Một hôm, đến thăm quan huyện, vừa vào dinh, đã khen rối rít:

- Quan lớn nhân đức thật. Thú dữ cũng phải lánh đi nơi khác. Hôm qua, vừa bước chân vào địa hạt ta, tận mắt tôi thấy cọp kéo nhau từng bầy đi sang huyện bên cạnh.

Quan nghe, cũng chối tai, nhưng vẫn cười gượng. Một lúc, dân tới báo đêm qua cọp bắt mất ba mạng người, xin quan đưa lính về bắn trừ đi, kěo nó ăn hết thiên hạ.

Quan huyện quay lại hỏi khách:

- Sao ngài bảo trông thấy cọp bỏ đi cả rồi!

Người kia bí quá, nói liều:

- Chắc quan huyện bên cạnh cũng nhân đức chẳng kém quan lớn, nên chúng nó không có chỗ trú chân đành phải quay trở lại huyện nhà.

MẤT MÌNH

Quan huyện sai tên lính lê giải một nhà sư lên tỉnh. Tên lính có tính hay quên, lúc ra đi sợ quên, cứ nhầm đi nhầm lại mãi: "Khăn gói đây, ô đây, gông đây, tráp đây, sư đây, mình đây. Khăn gói đây, ô đây..."

Nhà sư biết thế, lừa tên lính vào quán, mua rượu cho uống thật say, lấy dao cạo trọc đầu anh lính lê, rồi tháo gông đeo vào cổ anh ta. Xong, trốn mất.

Một lúc, tên lính tỉnh dậy, soát lại cả một lượt miệng lại lầm nhầm:

- Khăn gói dây, ô dây, (sờ vào túi) tráp dây (sờ bên vai) gông dây. Bỗng anh ta kêu to lên:

- Ông nhà sư đi đâu mất rồi?

Anh ta cuống quýt sờ tai vò đầu. Khi vò đầu thấy đầu mình trọc lóc, anh ta mừng lắm, reo lên:

- A! Nhà sư đây rồi!...

Bỗng anh như sực nhớ ra điều gì, than thở:

- Quái! Chỉ có mình là đâu mất, không thấy!

THẦY ĐỒ ĂN VỤNG CHÈ

Có một thầy đồ ngồi dạy học ở nhà kia. Một hôm, nhà chủ có giỗ, nấu chè bày ngay trước mặt. Thầy thèm quá không nhịn được, nhân lúc nhà chủ mải bận, thầy ăn vụng luôn mấy bát. Chủ nhà biết, nhưng nể không dám nói gì, sợ thầy thiện mà bỏ đi.

Đến đến, thầy đau bụng quá, muốn đi ngoài, nhưng lại ngại chó dữ. Túng thế, thầy mở tráp ra tưởng ngay vào đấy.

Sáng hôm sau, mờ mờ đất, thầy đã dậy cắp tráp đi, định ra ngoài ao quẳng cho mát tích.

Chẳng ngờ nhà chủ cũng dậy sớm, thấy thầy cắp tráp tưởng thầy ăn vụng chè, có ai nói gì, thiện mà bỏ đi chăng, vội vàng chạy ra cố lưu thầy lại.

- Thầy đi đâu sớm thế?

- Tôi ra đây này một lúc, xin về ngay.
- Thầy đi có việc gì mà mang cả tráp, hay là xin thầy để tráp lại đây.
- Áy không. Tôi phải mang cả tráp đi, có chút việc cần.
- Thế thầy định đi thẳng hay sao? Thầy đến đây chỉ có cái tráp mà thầy lại mang cả tráp đi thì tôi không nghe. Thôi, xin mời thầy trở lại.

Nói rồi giằng lấy cái tráp. Thầy đồ sơ quá, cứ giữ riết. Hai bên giằng co nhau, không may tuột tay, tráp rơi xuống đất, cứt bắn ra tung toé!...

BÁNH TAO ĐÂU

Có một thầy đồ tính tham ăn. Bữa nọ có người mời đi ăn cỗ, thầy cho một cậu học trò nhỏ theo hầu.

Đến nơi, thầy ngồi vào cỗ, bảo học trò đứng bên cạnh. Trông thấy mâm cỗ còn nhiều bánh trái, bụng no nhưng thầy lại muốn bỏ túi mấy chiếc. Sợ người chung quanh nom thấy thì mất thể diện, thầy mới cầm bánh thản nhiên đưa cho học trò, bảo:

- Nay con cầm lấy!

Vừa đưa, thầy vừa nháy mắt ra hiệu bảo cất mang về cho thầy.

Cậu học trò không hiểu được cái nháy mắt

thâm thuý của thầy cứ tưởng thầy cho thật, liền bóc ngay bánh ra ăn.

Thầy nhìn thấy, giận lắm, nhưng giữa đông đủ mọi người không dám mắng. Đến lúc ra về, thầy vẫn còn tiếc mấy cái bánh, muốn kiểm cớ để trả thù học trò.

Khi hai thầy trò đang cùng đi ngang nhau, thầy bèn giận dữ mắng học trò:

- Mày là anh em bạn với tao hay sao mà dám đi ngang hàng với tao?

Trò sợ, vội vàng đi nhanh lên trước. Thầy lại gắt:

- Mày là bố tao hay sao mà dám đi trước tao?

Trò tut lùi lại sau. Thầy lại quát:

- Tao có phải là thằng tù đâu mà mày phải đi sau, áp giải.

Trò ngơ ngác quay lại thưa:

- Bẩm, con đi thế nào thầy cũng mắng, vậy xin thầy bảo cho con nên thế nào cho phải ạ?

Thầy chẳng ngần ngại gì nữa, hầm hầm bảo:

- Thế bánh tao đâu...?

XIN TIỀN TIỀN

Có hai anh hay nói láo. Một hôm, cùng đi tắm với nhau, anh nọ muốn loè anh kia, liền mang theo

năm tiền⁽¹⁾ của mình rồi lặn xuống nước, lúc ngoi lên chìa năm tiền ra, nói:

- Tao lặn xuống gặp hai ông tiên đang đánh cờ. Tao vào xem thì hai ông ấy cho tao năm tiền bảo đi chỗ khác. Tao mừng quá bơi lên đây.

Anh kia biết anh này nói láo, định xổ lại. Anh ta giả bộ tin là thật, hỏi:

- Thế à! Thế thì để tao lặn xuống xem, may ra xin được mấy tiền nữa thì hay.

Nói rồi liền lặn xuống. Một lát bơi lên:

- Tao lại gặp hai ông tiên đánh cờ. Tao mon men đến định xin tiền, thì hai ông ấy mắng, bảo: "Thằng trước xuống đây, đã cho năm tiền bảo về chia nhau. Vậy còn xuống quấy rầy gì nữa!"

Biết là bị xổ, nhưng anh nọ cũng đành phải chia cho anh kia hai tiền rưỡi.

BA ANH ĐÀY TÓ

Một lão nhà giàu có ba anh đày tá, nhưng mỗi anh một tính, anh thì rất cẩn thận, anh thì rất lo xa, còn một anh thì rất lỗ phép. Lão nhà giàu lấy làm đắc ý lắm.

⁽¹⁾ Theo cách tính ngày trước, 10 đồng tiền là một tiền 10 tiền là một quan, sáu quan tiền giá bằng một đồng bạc.

Một hôm, cậu con cá lão nhà giàu ngã xuống ao, anh cẩn thận trông thấy, chạy về thưa với chủ:

- Thưa ông, cậu cá nhà ngã xuống ao, xin ông cho phép con đi vớt cậu lên ạ!

Vớt lên được, thì cậu cá đã ngoẻo hẳn rồi. Lão nhà giàu liền vác gậy đuổi, anh cẩn thận chạy biến.

Lão sai anh lo xa đi mua áo quan về liệm. Được một lúc, anh này mang về hai cái. Thấy thế ông chủ trùng mắt:

- Tại sao lại mua những hai cái, thằng kia?

Anh này trả lời:

- Ấy, con mua phòng xa, nhỡ cậu hai có chết nữa thì có cái dùng ngay.

Lão nhà giàu lại vác gậy đuổi đi.

Chỉ còn anh lẽ phép vẫn được lòng chủ. Một hôm, anh ta cùng một người nữa cảng chủ nhà đi chơi. Đến một chỗ lội, bùn ngập đến lưng ống chân mà anh ta vẫn vui vẻ không một lời phàn nàn. Thấy thế, ông chủ khen:

- Anh khá lăm, biết chịu khó. Cứ cố đi rồi đến Tết ta sẽ may cho bộ cánh.

Vừa nói đến đây thì anh đày tờ đặt ngay cảng xuống giữa đống bùn, khoanh tay lẽ phép nói:

- Con xin đa tạ ông!

VỀ BẢO CÁI THẰNG THẦY MÀY ĐỨNG CÓ NÓI DỒI

Một thầy đồ hay ngủ ngày, nhưng lại bắt học trò phải thức, nếu ngủ là thầy đánh. Họ trò tức quá, mới hỏi:

- Con học chữ và phải học cả tính nét của thầy. Thầy hay ngủ ngày, sao thầy không cho con ngủ ngày?

Thầy trả lời liều:

- Ta đâu có ngủ ngày, đây là ta nằm chiêm bao để nói chuyện với ông Chu Công và ông Khổng Tử đấy chứ!

Một buổi kia thầy ngủ, trò cũng ngủ theo. Thầy thức dậy trước, liền lay trò dậy, mắng:

- Sao mà dám bỏ học mà nằm ngủ?

Trò thưa:

- Thưa thầy, con có ngủ đâu! Con nằm chiêm bao để ra mắt ông Chu Công và ông Khổng Tử đấy chứ ạ!

Thầy tức giận hỏi:

- Mày bảo mày ra mắt ông Chu Công và ông Khổng Tử, vậy thì hai ông ấy nói gì với mày?

Trò trả lời:

- Hai ông ấy bảo sao lâu nay không thấy thầy mày đến thăm. Con trình rằng mới hôm qua thầy

có đến thăm hai ông. Hai ông thấy nói vậy có vẻ giận lấm bảo con rằng: "Mày về bảo cái thằng thầy mày đừng có nói dối!".

THỢ TRUYỀN HÌNH

Có hai vợ chồng anh thợ truyền hình làm không đủ ăn. Bạn bè đến thăm, vợ chồng anh ta than thở, thì họ bảo:

Nếu không có ai đến thuê thì anh vẽ ngay một bức chân dung anh và chị rồi lồng kính và treo lên. Thiên hạ thấy anh khéo tay, sẽ xô nhau tới, lo gì không khâm khá.

Anh ta nghe lời, bảo vợ ngồi cho anh ta vẽ, rồi lại vẽ cả anh ta ngồi bên cạnh, ngắm đi ngắm lại, rất lấy làm đắc ý.

Một hôm, bố vợ tới chơi, hỏi:

- Vẽ hình chị nào treo đó?

Anh ta trả lời:

- Chết nỗi, thầy quên mặt nhà con rồi hay sao?

Ông bố vợ hỏi tiếp:

- À! Ra vợ anh đấy, thế thì nó ngồi cạnh người nào mà trông tướng mạo kỳ dị làm vậy!

CON GÀ CÓ BẢY ĐỨC

Anh chàng kia vốn tính keo kiệt, một hôm có khách xa đến chơi, không có cách gì thoái thác đành phải làm cơm mời khách.

Trong nhà nuôi nhiều gà, nhưng khi dọn cơm ra thì chỉ có rau dưa. Khách tức lẩm, mới bịa chuyện nói:

- Hôm nọ tôi ăn cơm nhà anh bạn, họ làm thịt gà. Góm! Con gà thịt mới ngon làm sao!

Chủ nhà nghe nói bèn lắc đầu:

- Thế thì anh ấy ác quá!

Khách ngạc nhiên:

- Ô! Sao anh nói lạ thế!

Chủ nhà mới giảng giải:

- Con gà là con vật có đủ năm đức, thế mà anh ta lại nỡ làm thịt đi. Tôi tưởng, phàm là người đã học đạo thánh hiền, thì không nên ăn thịt gà mới phải.

Khách cười nói:

- À! May anh nhắc tôi mới nhớ ra. Sở dĩ hôm nọ tôi được ăn con gà ấy là vì nó chỉ có năm đức, chứ gà của anh đây thì có những bảy đức, nên tôi mới không được ăn.

- Gà tôi cũng như gà khác, chứ có gì đặc biệt mà bảo nó có những bảy đức?

Khách đáp:

- Nay nhé! Anh không dám thịt nó, tôi không được ăn thịt nó, như thế có phải gà của anh có thêm hai đực nữa là bảy đực không!

THƠ NGựa CỦA CHÀNG THỢ MỘC VÀ CHUYỆN ANH HÀNG XÓM MẮC VÀ

Một anh chàng thợ mộc chữ nghĩa vào loại khá, bữa ấy đến làm cho nhà một viên quan đã về hưu, thấy anh ta lanh lợi, ăn nói hoạt bát, viên quan bèn dò hỏi:

- Nay anh kia, trước nay có học hành võ vẽ chữ nào không?
- Bẩm cụ, có đáy ạ!
- Thế thì anh thử làm một bài thơ vịnh con ngựa bạch của ta đang đứng ăn ở góc sân kia thử. Nếu hay ta sẽ có thưởng.

Anh chàng thợ mộc ứng khẩu đọc ngay một bài thơ tất nhiên là thơ chữ Hán mới chết chứt:

*Bạch mã mao như tuyết
Tứ tức cương như thiết
Tướng công kỳ bạch mã
Bạch mã tẩu như phi*

Nghĩa là: Ngựa trắng lông như tuyết, bốn chân

cứng như sắt, quan lớn cưỡi ngựa trắng chạy như bay.

Quan gật đầu khen giỏi và thưởng ngay cho thúng thóc với một quan tiền.

Lúc ra về, anh chàng thợ mộc gánh một bến đồ lề, một bến thúng thóc vì thế không cân, liền thủng thảng nói chữ:

- Nhất bên trọng, nhất bên khinh. (Bên thì nặng, bên thì nhẹ).

Quan nghe được, lại cho anh ta thêm một thúng thóc nữa. Về nhà, anh đem chuyện này kể lại cho mọi người. Ai cũng khen anh giỏi chữ và gặp may.

Có người hàng xóm bên nhà anh chàng thợ mộc vốn dốt đặc cán tấu, một chữ nhất bẻ đôi không biết, tính lại tham lam, cũng muốn được như anh chàng thợ mộc liền nhờ anh ta dạy cho bài thơ và nhập tâm cái câu "nhất bên trọng, nhất bên khinh" ra thóc ra bạc đó, rồi thảng dính quan đã hồi hưu ấy để xin việc làm.

Viên quan cũng hỏi anh ta y như đã hỏi anh thợ mộc. Anh chàng dẻo miệng nhận mình vốn là dân học trò.

- Thế thì ta sẽ ra đề thơ cho anh vịnh thử, hay thì ta thưởng.

Lúc ấy nhìn ra ngoài sân, viên quan hồi hưu

thấy bà cụ đang quét tước, bèn bảo anh ta làm thơ vịnh cho quan nghe.

Anh chàng dốt đặc cán mai tỏ ra hơi lúng túng vì cả đời anh ta chỉ thuộc có một bài thơ vịnh ngựa, nhưng đã chót bẩm mép nhận là học trò, đành liều nhắm mắt đưa chân, đằng hắng gán ghép cho qua chuyện:

- Con xin đọc thơ vịnh bà cụ để quan nghe:

Bà cụ mao nhú tuyết

Vốn quan cũng chẳng giỏi giang gì, liền phê ngay:

- Ủ, nghe cũng kha khá!

Được lời như cởi tấm lòng, anh ta vững tâm ứng khẩu mau lẹ:

Tú túc cương nhu thiết

Quan cau mặt tỏ ý bức mình:

- Người mà lại tú túc, bốn chân, chũ thô, ý ép, nhưng thôi cứ tạm cho qua. Bình tĩnh đọc tiếp ta xem thử, đừng có cuồng.

Mồ hôi đã vã ra, nhưng vì được quan khích lệ nên anh ta nhanh nhẩu đọc luôn một hồi:

Tướng công kỵ bà cụ

Bà cụ tấu nhu phi

Đến đây thì quan không chịu nổi nữa, thằng chó má dám bảo "Tướng công cưới bà cụ, bà cụ

"chạy như bay" thì thật quá thể, liền quát người nhà nọc ra quát cho ba chục roi vào đít. Anh chàng dốt chữ mà lại hám của, đau nhức người đứng dậy vừa xoa bên mông bị đòn, vừa buột mồm nói tiếp câu nói chữ học mót được của anh thợ mộc:

- Nhất bên trọng, nhất bên khinh.

Viên quan bèn nổi trận lôi đình, thét quân hầu, dày tớ phết cho anh ta ba chục roi nữa vào mông bên kia để cho cân, khỏi tị bên trọng bên khinh.

THẾ THÌ KHÔNG MẤT

Cô Chiêu nọ cùng đi đò với con Nụ. Con Nụ ăn trầu lỡ tay đẻ ống vôi bạc của cô Chiêu rơi tõm xuống sông. Phải làm thế nào cho cô khỏi mắng mình, con Nụ mới rón rén hỏi cô:

- Thưa cô, cái gì mà mình biết nó ở đâu rồi thì có thể gọi là mất được không, cô nhỉ?

Cô Chiêu cười bảo nó:

- Cái con này hỏi đến là lầm cẩm. Đã biết ở đâu rồi thì sao bảo là mất được nữa!

Con Nụ nhanh nhau tiếp luôn:

- Thế thì cái ống vôi của cô không mất rồi. Con biết nó nằm ở dưới đáy sông đằng kia. Con vừa đánh rơi xuống đấy.

THƠM RỒI LẠI THỐI

Có hai tay nịnh hót ngồi hầu chuyện cụ lớn.
Đang vui vẻ, bỗng dừng cụ lớn cho ra một cái rầm.
Một anh làm bộ lắng tai nghe rồi nghiêm trang nói:

- "Y hi quản thuộc chi âm" (nghĩa là: mường tượng như tiếng tiêu, tiếng sáo).

Một anh héch mũi lên hít rồi nói:

- "Phảng phất chi lan chi vị" (nghĩa là thoảng thoảng như mùi hoa chi, hoa lan).

Cụ lớn có ý không bằng lòng bảo:

- Ta nghe trung tiện là uế khí nó phì ra, vậy thì mùi có thối mới phải. Chứ mà thơm thì e rằng tuổi thọ của ta không được dài.

Một anh nghe nói vậy, vội đưa tay lên không khí như bắt hơi đưa lại mũi, hít lấy hít để rồi bẩm:

- Bẩm, bẩm bây giờ đã có mùi thối rồi à!

Anh kia cũng vừa khịt mũi liền hai ba cái rồi tiếp:

- Bẩm, bây giờ thì thối thật. Cụ lớn còn thọ chán!

KHÔNG PHẢI THỊT LỢN SẼ

Một ông hàng thịt làm thịt lợn sẽ bán. Nhà có đứa con hay bếp xếp, ông ta phải dặn trước:

- Mày đừng có nói là lợn sề đây nhé!

Một lát, có người đến hỏi mua thịt. Dứa con mau mồm nói trước:

- Đây không phải là thịt lợn sề đâu!

Người kia nghe nói sinh nghi, xem thì đúng là lợn sề thật, không mua nữa.

Ông hàng thịt giận quá, mắng con:

- Ai bảo mày nói để người ta sinh nghi.

Một lát nữa, lại có người đến xem thịt rồi hỏi:

- Sao bì nó dày thế này? Hay lại thịt lợn sề đây?

Ông hàng thịt chưa kịp trả lời thì thằng con hấp tấp bảo bố:

- Đấy! người ta nói trước, chứ không phải con đâu nhé.

KHEN ĐỒ CỔ

Một anh chàng thật thà có ông bố vợ rất thích chơi đồ cổ. Chị vợ thường dặn chồng:

- Thầy thích chơi đồ cổ lắm, anh có sang bên ấy, hễ thấy cái gì, cũng cứ khen là cổ cho thầy vừa lòng...

Một hôm sang chơi, thấy ông bố vợ mang bộ đồ trà ra, anh ta vội khen:

- Ái chà! nhà có bộ chén cổ thật!

Ông bố vợ khoái lăm.

Anh chàng rể lại khen vung lên:

- Cái ám cũng cổ, cái khay cũng cổ, cổ tất.

Ông bố vợ càng khoái.

Vừa lúc ấy, mẹ vợ đi ra, bụng chưa vượt mặt.
Thấy vậy chàng rể vội khen:

- Ái chà! Cái bụng của mẹ mới thật là cổ!

LẤY ĐÂU RA MÀ RẶN

Có anh học trò, thấy ra cho đối một vế đối khó quá, anh ta nghĩ đã hai ba ngày đêm mà vẫn không ra cứ hết đứng lại ngồi, thở vắn than dài.

Vợ thấy thế, thương hại mới hỏi:

- Tôi hỏi thế này thì không phải, chứ làm câu đối có khó bằng rặn đẻ không anh?

Chồng phì cười đáp:

- Trời ơi! Mình thật ngờ ngắn quá! Đẻ thì còn có con ở trong bụng, rặn mãi nó phải ra, chứ làm câu đối, chả đã không có, lấy đâu ra mà rặn?

KHOE CỦA

Anh nọ tính hay khoe của, một hôm may được

cái áo mới bên mặc vào, ra cửa đứng để mong có ai đi qua người ta khen. Nhưng đứng từ sáng đến chiều, chẳng thấy ma nào ngó đến. Đang lúc ấy, bỗng thấy một anh cũng có tính hay khoe của, chạy qua cửa hỏi to lên rằng:

- Tôi có con lợn cười, bác có thấy nó chạy qua đây không?

Anh ta liền phanh hai vạt áo ra mà trả lời:

- Nay bác có con lợn kia o! Từ lúc mặc cái áo mới này, tôi chẳng thấy có con lợn nào chạy qua đây cả.

LẠI NÓI ĐÂY NHÉ

Hai anh kia chơi với nhau rất thân. Nhưng hay bắt bẻ nhau.

Anh nọ bẻ anh kia: "Sao ai nói câu gì anh cũng bảo: "Có nhẽ đâu thế!". Hai anh cười xoà rồi bảo với nhau:

"Từ rày hai chúng ta phải chừa câu ấy đi. Nếu ai còn nói thì phải phạt hai quan tiền và hai đầu gạo".

Hôm sau, anh kia gặp anh nọ, liền bảo rằng:

"Đêm qua, nhà tôi mất trộm...

- Anh nọ hỏi: Mất những gì?

- Anh kia giả nhambi: mất cái giếng ở đằng sau vườn.

- Anh nọ "có lẽ đâu thế"
- Anh kia cười ô: Ấy nhé! Lại nói đấy nhé. Mai tôi sang nhà lấy tiền lấy gạo đấy!

Anh nọ về nhà, thuật chuyện cho vợ nghe và có vẻ tức giận, vợ bảo:

"Không lo, mai cứ giả cách chết, lấy giấy phủ mặt lại, hễ anh ấy sang đã có tôi đối đáp".

Hôm sau, anh kia sang, vừa bước vào cửa đã nghe thấy tiếng khóc, lúc vào giữa nhà đã thấy bạn nằm sóng sượt trên giường vợ anh nọ đang rũ rượi ngồi bên giọt ngắn giọt dài.

Anh kia liền hỏi dồn: "Bác giai làm sao thế? Bác làm sao thế?"

Vợ anh nọ vừa khóc vừa nói: "Nhà tôi chết rồi còn đâu. Hôm qua không biết đi đâu về, vừa bước vào đến giữa sân đã bị con vịt đá cho một cái chết tươi.

- Anh kia giật chân bảo: "Có nhẽ đâu thế!"

Anh nọ vội nhởm ngay dậy: "Ấy nhé! Lại nói đấy nhé, còn đòi lấy gạo lấy tiền nữa thôi?"

GHEN

Một anh học trò có tính hay ghen muốn thử lòng vợ. Tối đến anh ta ngồi núp một xó, đợi vợ đi qua thì chạy ra ôm chầm lấy. Vợ giật mình kêu lên. Anh ta mừng lắm, nói:

- Rõ thật phúc nhà mình. Được người vợ trinh tiết.

Một hôm, xem sách sử đến chỗ Tân Cối giết Nhạc Phi anh ta giận lắm, tay đang cầm cái chén, quăng xuống đất vỡ tan. Vợ thấy thế, nói:

- Cả nhà có mươi cái chén, đập mất chín rồi, còn cái này lại đập nốt, lấy gì mà uống nước?

Anh ta nghe nói, trợn mắt quát to lên:

- À à! Mình bệnh thằng Tân Cối à! Hay là mình đã thông dâm với nó?

SƠ CHẾT CỨNG

Một làng kia có nhiều anh bị vợ bắt nạt khổ lăm rủ nhau họp thành một hội, gọi là hội sơ vợ.

Các hội viên, hội này chọn ngày lành tháng tốt lập hương án ra ở trước đình để thể tương trợ nhau và nguyện từ giờ nhất định không thèm sơ vợ nữa. Ông tiêu chỉ là tay chúc sắc trong làng sơ vợ đứng làm chủ tế, ông lý trưởng và phó tổng làm bồi tế.

Chẳng ngờ trong lúc ba ông đang quỳ để khấn nguyện thì có một người cấp báo cho các bà vợ. Họ cử đại biểu đến làm dữ. Vừa thấy bóng họ, cả bọn chạy toán loạn, kể cả hai ông bồi tế. Duy chỉ còn ông chủ tế là không chịu chạy mà thôi.

Việc êm ái rồi, cả bọn sơ vợ trở lại nghe tình

hình, thấy ông chủ tế vẫn quỳ ở trước bàn thờ, thì nắc nởm khen:

- Có thể chứ! Chúng mình chọn được một ông chủ hội xứng đáng để đương đầu với bọn đàn bà hung dữ. Nhất định không thèm chạy chốn! Giỏi thật!

Rồi cả bọn chạy lại hoan hô. Thì ra ông chủ hội chết cứng từ bao giờ rồi!

DIỆU KẾ

Một quan võ có tính sợ vợ. Một hôm, đang cầm cự với giặc ở biên thuỳ, bỗng nghe tin mật báo là phu nhân ở sau lưng sắp tới để hỏi tội quan về việc đem nàng hầu đi theo. Quan bèn triệu ban tham mưu lại vấn kế.

Kẻ đưa ra kế này, người bày mưu nọ, tướng quân đều không thấy ổn. Bỗng một viên quân sư, vốn dòng râu quặp, đứng dậy tâu rằng:

- Trước mặt, địch quân như gió bão, sau lưng, phu nhân như nước lũ. Song, lọt vào tay giặc không nguy lọt vào tay phu nhân. Chỉ có nước tướng quân hàng giặc, để thoát khỏi tay phu nhân là hay hơn cả.

Ông tướng võ đùi khen:

- Diệu kế, tuyệt diệu kế!

DA MẶT DÀY

Một anh có râu, một anh không râu ngồi nói chuyện với nhau. Anh không râu muốn chê anh có râu, mới hỏi xỏ:

- Đố anh biết trong thế gian cái gì cứng nhất nào?

Anh có râu đáp:

- Đá với sắt chứ gì?

Anh không râu lắc đầu.

- Không phải. Đá đập cũng phải vỡ. Sắt nung cũng phải mềm.

Anh có râu đành chịu, hỏi lại:

- Thế thì cái gì?

Anh không râu chỉ vào cầm anh có râu:

Râu là cứng nhất! Da mặt anh dày như thế kia mà râu cũng dùi thủng ra được, thì râu chẳng cứng nhất là gì?

Anh có râu liền bảo:

- Da mặt tôi dày thật, nhưng dày sao bằng da mặt anh được?

Anh không râu hỏi vặn lại:

- Bằng vào đâu mà anh bảo da mặt tôi dày hơn da mặt anh?

- Râu cứng đến thế mà cũng không dùi thủng

được da mặt anh. Vậy da mặt anh chả dày hơn da mặt tôi là gì?

DẠY CON

Một lão nhà giàu có máu mê cờ bạc, nhưng nghĩ đến tương lai của con nên cũng cho chúng đi học. Một hôm nhàn rỗi, lão ta hỏi con xem học hành thế nào. Nhưng lão ta chẳng nhớ gì ngoài mấy lá bài, mới hỏi:

- Mày bảo chữ "bất" là nghĩa thế nào nào?
- Thưa bố, bất là lên đĩa ạ!

Lão ta giận quá, bèn quát!

- Thế thì mày viết chữ "cửu" cho tao xem?

Thằng bé hỏi lại:

- Thưa bố, cửu sừng hay là cửu vạn ạ?

SAO PHÍ QUÁ THẾ!

Một người hà tiện chết xuống âm phủ, Vua Diêm vương mắng:

- Mày ở trên trần, chỉ thích bo bo giữ của không chịu đỡ đần kẻ đói, cứu giúp người nghèo. Tôi mày không tha được, phải bỏ vạc dầu.

Lúc quý sứ đưa anh ta đến chỗ vạc dầu, anh ta nói:

- Ngân áy dầu kia à? Sao phí quá thế! Xin hãy đem dầu ấy bán lấy tiền cho tôi, rồi bỏ vào vạc nước sôi cũng được.

CON NÓI HỢP Ý TA

Một lão nhà giàu hà tiện, lúc lâm chung gọi ba đứa con vào hỏi:

- Cha chết thì các con tính chôn cất ra sao, cho nó khỏi tốn kém?

Con thứ ba nói:

- Con mua một chiếc chiếu rách, bỏ xác cha lại, chúng con lôi đi, ném xuống huyệt.

- Vẫn tốn kém.

Con thứ hai nói:

- Con ném cha xuống sông cho cá ăn.

- Không được! Thịt cha, cá ăn phí quá!

Người con cả nói:

- Con chất củi, đốt xác cha để lấy tro bón ruộng nhà ta.

Người cha gật đầu:

- Con nói hợp ý ta. Như vậy là không mất cái gì mà lại có lợi.

NHÀ GIÀU KÉN RỄ

Một lão nhà giàu đi kén rễ, một hôm qua đình làng thấy một anh nghiện thuốc phiện, quần áo lôi thôi bẩn thỉu, vừa đi vừa ngáp gió. Khi anh ta đi qua cửa đình, lão chợt thấy ông thành hoàng đứng dậy, dường như để chào. Lão nghì bụng: "Chắc anh này tướng để vương nên đi qua đình Thần mới phải đứng dậy như thế!". Lão liền gọi anh ta về nhà và gả con gái cho. Anh ta sống với cha mẹ vợ giàu có, nên không còn rách rưới nữa, và được hút đỡ đời. Lão nhà giàu muốn khoe rễ mình cùng họ hàng, nên thuật lại chuyện kia. Họ hàng không tin bảo làm thử. Lão ta bảo rễ ăn mặc chỉnh tề, rồi đi qua đình cho họ hàng xem. Nhưng lần này, ông thần cứ ngồi trơ trơ. Họ hàng cười rộ. Lão mặc cõi giận quá, bước thẳng vào đình hỏi:

- Nay ông thần! Sao ngày nọ thằng rễ tôi, dơ dáy, ngáp lên ngáp xuống, đi qua đây, thì ông đứng dậy chào, còn bây giờ nó no đủ, sạch sẽ như thế, thấy nó, ông lại ngồi trơ trơ như khúc gỗ vậy?

Thần cười đáp:

- Bây giờ rễ ngươi no đủ, có tiền dư dật ăn hút, đi ngang đây, ta có sợ gì nữa. Ngày trước, nó nghèo đói, ta phải đứng dậy để coi chừng bộ lư đồng của làng thờ, sợ nó thiêng mất⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Nghĩa như nẵng mắt, lẩy mắt.

THÀNH HOÀNG LẤY MẤT CHỮ

Lão trọc phú nọ có đứa con gái xinh, muôn kén rể thông chữ. Đợi mãi chẳng có tú, có cử nào đến cả. Có thằng bịa biết chuyện, bèn lập kế lấy cái gia tài này. Hắn mua hai hòm sách, thuê người gánh, giả làm học trò. Qua cánh đồng, thấy thợ cấy đang nói chuyện thửa ruộng này "thành chủng", hắn định bụng học mót chữ ấy. Hắn dò hỏi thì biết "thành chủng" nghĩa là "nên cây". Lại đi một quãng gấp mấy đứa bé đi học, đứng cãi nhau về cây gì mà có chữ thiên tử. Hắn làm ra bộ thông, hỏi đố:

- Thế thì tao đố chúng mày "thiên tử" là gì nào?

Bọn trẻ đáp:

- Thiên tử là "con trời" chứ còn gì nữa.

Thế là hắn học lỏm được hai chữ. Hắn vào hàng uống nước thì lúc ấy lão trọc phú cũng đang ngồi đây, thấy hắn ra dáng học trò liền bắt chuyện rồi mời về nhà. Đêm đến hắn đốt đèn vở xem sách, khuya mới đi nghỉ. Lão trọc phú mừng thầm, định bụng sẽ gả con gái cho, nhưng muốn thử tài học của hắn xem sao. Có người đến mượn đói nên và cái mâm gỗ trơn. Lão trọc phú nhờ hắn đánh dấu hộ cho khỏi lẫn. Hắn lấy vôi vẽ loằng ngoằng như cái xích chó, lão trọc phú chả hiểu chữ gì, hỏi thì hắn trả lời liền thoảng:

- Đấy là lối viết thảo đấy ạ!

- Thế thì anh viết chữ gì?

- Đây là chữ "thành chủng", kia là chữ "thiên tử".

Lão trọc phú ngơ ngác, nhìn hắn. Hắn thưa:

- Con đánh dấu như thế để người ta không biết được. Họ có ý gian, muốn đánh tráo đồ vật của nhà ta cũng chẳng được. "Thành chủng" là "nên cát", nên cát" chả là "cây nến" thì là gì? Còn "thiên tử" là "con trời", "con trời" là "coi tròn" mà ly. Họ đoán đến tết cũng chẳng ra, chỉ có nhà mình là biết thôi!

Lão trọc phú nghe xong, nức nở khen hắn hay chữ thật, bàn với con gái nên lấy hắn, về sau được nhò. Thế là hắn cưới vợ liền tay. Lúc ấy làng có đám, nghe nói hắn hay chữ, làng cắt hắn đọc văn tế. Lão trọc phú lấy làm hạnh diện cho con rể, còn hắn thì cũng chẳng còn cách nào từ chối được.

Hôm đám, hắn quỳ xuống cầm chúc bản, đọc. Đọc được chữ "duy" hắn liền đỏ mặt tía tai, quăng chúc bản, đạp án thư, trèo lên sập, giả làm Thành hoàng lén đồng, thét ầm ầm:

- Làng thiếu gì người đọc văn, sao lại cắt thằng ngu cư đọc. Có phải nó khoe hay chữ, thì ta lấy hết chữ cho mà xem.

Nói xong, ngã lăn ra. Thế là đồng thăng.

Từ đấy ai chê hắn dốt, hắn đổ cho Thành hoàng lấy mất hết chữ của hắn rồi.

SÁU CẢNG NHANH HƠN BỐN VÓ

Có một thây cai sai anh lính lệ mang đi gấp một tờ tráp, bây giờ ta gọi là công văn. Vì việc khẩn, thây cai bảo anh lính lệ lấy ngựa mà cưỡi cho nhanh.

Dạ dạ, vâng vâng, anh lính lệ vào tàu dắt một con ngựa và đi.

Đến đường cái, anh ta vẫn dắt ngựa mà đi như thế chứ không cưỡi. Quần xắn lên tận gối, anh lính lệ cầm cổ chạy bộ theo con ngựa đang chuyền dần sang nước kiệu.

Thấy bộ dạng kỳ lạ, người đi đường hỏi anh ta.

- Ô này anh lính kia, anh điên hay sao mà không cưỡi ngựa chạy cho mau, lại cứ lách tha lách thêch đuổi theo hả?

Anh lính lệ cảm thấy bị xúc phạm. Không phải tay vừa, anh ta nói "phăng xi lô":

- Rõ khéo, ông có điên thì có. Ai đòi bốn vỏ lại đòi nhanh hơn sáu cảng. Hú!

THÀ CHẾT CÒN HƠN

Xưa có anh kẹo kiệt, ăn chẳng dám ăn, mặc chẳng dám mặc, chỉ khu khu tích của làm giàu.

Một hôm có anh bạn rủ ra tinh chơi. Trước anh

ta còn từ chối, sau người bạn nài nỉ, anh ta mới vào buồng lấy ba quan tiền giắt lưng rồi cùng đi.

Khi đến tỉnh, trông thấy cái gì anh ta cũng muốn mua, nhưng sợ mất tiền lại thôi. Giờ nắng quá, muốn vào hàng uống nước, lại sợ phải thuyết bạn, không dám vào.

Đến chiều trở về, hai anh qua đò đi đến giữa sông, anh keo kiệt khát nước quá, mới cúi xuống uống nước chẳng may lộn cổ xuống sông.

Anh bạn trên thuyền kêu:

- Ai cứu xin thưởng năm quan.

Anh keo kiệt ở giữa dòng sông, nghe tiếng có ngoi đầu lên, nói:

- Năm quan đất quá!

Anh bạn chưa lại:

- Ba quan vậy.

Anh hả tiện lại ngoi đầu lên một lần nữa:

- Ba quan vẫn đất, thà chết còn hơn!

VÔ TÂM

Có anh chàng tính hay quên, chàng làm ăn gì được cả. Vợ buồn bức lấm mới bảo.

- Bây giờ không nhẽ lại cứ ngồi đó mà ăn

không mãi. Phải đi tìm nghề nghiệp gì; không thì lên rừng đốn củi về đun cúng đỡ mất tiền mua, chứ ai lại ở dừng thê?

Anh nghe lời vợ, vác dao vào rừng đốn củi. Lúc đi, vợ dặn:

- Tính hay quên như thế thì phải cho cẩn thận! Có con dao đấy, đừng để mất đi.

Giữa đường anh ta mót đại tiện, xuống ruộng cầm dao bên cạnh rồi ngồi ỉa, nhưng cái nón đeo sau lưng quên không bỏ ra, nên ỉa cả vào nón.

Ỉa xong đứng dậy, trông thấy dao, nhưng lại không nhớ đó là dao của mình, tưởng ai bỏ quên, mừng quá reo lên:

- A! A! A! Bố đứa nào bỏ quên con dao, ông bắt được.

Nhảy nhót thế nào đụng phải cái nón đeo sau lưng, ngoảnh lại nhìn, thấy nón đầy những phân. Anh ta giận quá chửi văng lên:

- Tiên nhân cha đứa nào ỉa cả vào nón ông nhé!

ĐƯỢC CẢ ĐƠN LÃN KÉP

Một chị có chồng, phải lòng anh hàng xóm. Một hôm chồng đi vắng, chị ta đón nhân ngái về nhà. Dương trò chuyện trong màn, sự thấy anh chồng đẩy cửa về. Anh nọ vội vàng chui ngay

xuống gầm giường, còn chị kia kêu lăn lộn ở trong màn, gọi chồng bảo rằng:

- Có mau mà dắt tôi ra đằng sau đi đồng, không thì chết mất.

Chồng vội vàng dắt vợ vào nhà trong. Vào đến nơi chị nẹ làm bộ cố rặn mà nói rằng:

- Mày không ra mau thì chết cả tao lẩn mày?

Anh kia nghe thấy thế, vội vàng chui ra, chạy về. Chẳng may sân nhà nó lấm rêu, trượt chân ngã đánh "huých" một cái bằng trời giáng.

Anh ta lập tức báu ngay một ít rêu, viên tròn lại đứng dậy chạy vào bảo chồng chị kia rằng:

- Tôi ở bên nhà, nghe thấy bác gái kêu đau bụng từ sớm đến giờ, mà chưa khỏi. Đây tôi có viên thuốc này hay lấm, đưa sang để bác gái uống thử xem có khỏi không.

Rồi đưa viên rêu bảo chị kia nhai mà nuốt đi. Chị kia nuốt chưa đến cổ đã kêu khỏi rồi.

Anh chồng không biết lấy gì trả ơn anh láng giềng được. Hôm sau bàn với vợ, mua một buồng cau non đem sang tạ.

ĐỒ MỒ HÔI MỰC

Xưa có một ông quan viên tính hay ăn đồ đen

luộc, mà sợ vợ! Hôm ấy vừa luộc được nồi đồ thì vợ về chưa kịp ăn mà không dám để nhà sợ vợ biết thì nguy!

Lúc ấy lại sắp phải ra đình tế thánh, ông ta nghĩ được một kế là đồ ngay vào mũ tế rồi đội luôn lên đầu cho vợ khỏi trông thấy! Đến khi tế, nước đồ cứ rò xuống mặt ròng ròng... Các cụ hỏi vì có gì, thì ông ta đáp:

- Ấy, tôi thường sanh chứng đồ mô hôi mực, khi nào vận động nhiều thì nó cứ toát ra ròng ròng!

ĐẬU PHỤ CẮN

Sư cụ xơi thịt cày vụng ở trong phòng. Chú tiểu biết, hỏi:

- Bạch cụ, cụ xơi gì trong ấy ạ?

Sư cụ đáp:

- Tao ăn đậu phụ.

Lúc ấy, có tiếng chó sủa ầm ĩ ngoài cổng chùa. Sư cụ hỏi:

- Cái gì ngoài cổng thế?

Chú tiểu đáp:

- Bạch cụ! Đậu phụ làng căn đậu phụ chùa đấy ạ!

ĐÃ CÓ THẦY GIỮ NHÀ HỘ

Có một thầy đồ rất nhát, ngồi dạy học ở nhà kia. Một đêm, thầy muốn đi đồng, nhưng phần sợ ma phần sợ chó, thầy không dám mở cửa đi ra ngoài. Đến lúc mót quá, không tài nào nhịn được nữa thầy đánh liều đáo một cái hố ở rẽ vách rồi tung vào đấy.

Sáng hôm sau, biết không giấu được, thầy bèn gọi chủ nhà lại chỉ vào cái hố, nói:

- Đêm hôm qua, trộm nó đào ngạch nhà ta. Tôi biết, tôi đợi lúc nó thò đầu định chui vào, tôi ỉa lên đầu nó một bãi. Nó sợ quá, bỏ chạy mất.

Chủ nhà biết tính thầy nhát, đoán ngay rằng thầy nói láo, đã ỉa bậy ra nhà mà còn chực bịp mình, ông ta mới gọi cả nhà lại đồng đủ mà bảo rằng:

- Nhà ta nuôi một đàn chó, rặt là đồ ăn hại. Đêm qua, trộm nó vào đào ngạch, thế mà cả bầy chó không con nào biết. May có thầy, không thì khốn! Thôi đem mà giết thịt cả đi. Từ giờ đã có thầy giữ nhà hộ.

ĐẶT LỜ TRÊN NGỌN CÂY

Có một anh chồng ăn bám vợ mãi, sợ người ta chê cười, phàn nàn với vợ:

- Tôi làm cái gì cũng được hết, chỉ phải không có người bày vẽ cho cách làm. Bu mày xem có cách gì kiếm được tiền hây mách nước cho tôi. Chỉ vợ cười đáp:

- Đi mua ít lờ, đặt cá mà kiếm ăn.

- Biết ở đâu có cá mà đặt?

- Có khó gì điều ấy! Cứ xem chỗ nào có nhiều cút cò, đem lờ đến mà đặt.

Hôm sau, anh chồng ngốc vác tiền đi mua lờ. Về nhà thấy cây sung ở bờ ao trăng nhũng cút cò, mừng quá anh ta trèo lên cây, có bao nhiêu lờ mua được buộc ráo cả vào cành cây.

GIÀN LÝ ĐỔ

Thầy đế kia có tính sợ vợ, một hôm bị vợ đánh cho một mẻ, lại bị cào cấu sút cả mặt mũi. Hôm sau đến công đường, quan trông thấy liền hỏi:

- Thầy làm gì mà để mặt mũi toạc cả ra thế?

- Bẩm quan, chiêu hôm qua con ngồi hóng mát trước sân chǎng may bị cái giàn lý nó đổ. Suýt nữa thì khốn với nó!

Quan biết ý liền cười:

- Thầy lại nói dối tôi rồi. Giàn lý nào mà lại đổ? Chắc lại làm gì để vợ nó cào cho đáy hẳn thôi?

Có phải thế thì cứ nói thật đi rồi tôi sai mấy tên lè
ra lôi cổ nó vào đây...

Nào ngờ quan bà đứng trong mành nghe rõ
chuyện, đến đây không né được nữa, vội hầm
hầm bước ra. Quan ông chợt thấy bóng quan bà,
hồn vía bay mất cả, lùi lui lại bảo thày đế:

- Thôi, thày hãy tạm lui... Giàn lý nhà tôi cũng
sắp đổ rồi!

TRÂU CHUI LỌT

Hai anh em nhà nọ, bố mẹ mất sớm, để lại một
gia tài kha khá. Người em chăm chỉ làm ăn, người
anh thì lười biếng, nghiện rượu, nghiện trà, đủ
thú, cuối cùng nghiện cả thuốc phiện, rước bàn đèn
về nhà. Người em can mài, vẫn không nghe, nhả
cửa, ruộng nương bán dần, chỉ còn con trâu định
bán nốt. Người em mới nghĩ ra một kế làm cho anh
tỉnh ngộ. Hôm ấy, định thả trâu ra ăn cỏ, nhưng
anh ta không tháo cửa chuồng cứ đứng quát, con
trâu loay hoay mãi, không ra được. Người anh nằm
bên bàn đèn, thấy chướng mắt liền hỏi:

- Không mở cửa chuồng, con trâu to thế kia, ra
làm sao được?

Bấy giờ người em mới nói:

- Anh ơi! Cơ nghiệp nhà ta to gấp mấy con trâu

cũng chui lọt lỗ xe điếu, huống hồ cửa chuồng này to gấp ngàn lần lỗ xe điếu nó chui không lọt hay sao?

Nghe nói câu thầm thía, người anh lấy làm suy nghĩ ôm lấy em, khóc nức nở. Từ đó tu tinh dần.

TƯU SẮC

Một anh nọ nghe lỏm người ta lúc ngồi ăn hay nói đến chữ "Tưu, Sắc". Anh ta biết "Tưu" là rượu, còn "Sắc" thì anh ta đoán là cơm, đã nói rượu thì phải nói đến cơm, chứ còn thế nào nữa!

Một bữa, có người bạn mời anh ta ăn giỗ. Rượu ngà ngà, anh lên mặt biết chữ, nói với bạn:

- Thôi, cho "Sắc" ra đây chớ!

Bạn ngờ là anh ta rượu say muốn đi chơi gái, bèn nói:

- Vâng, cứ uống rượu đi đã... Rồi thế nào cũng có "Sắc".

Anh ta được thế càng lè nhè:

- Có "Tưu" thì phải có "Sắc". Không có "Sắc" thì cồn cào không chịu được.

Bạn vừa cười vừa ép anh ta uống rượu thêm.

Đợi hoài không thấy đưa cơm ra, anh ta giục:

- Thôi, cho "Sắc" ra đi. Tôi không nín được nữa rồi! Thứ nhất cho tôi "Sắc" nóng, thứ nhì "Sắc"

người bằng không có, thì cho tôi "Sắc" sém cũng
được mà!

Vừa lúc đó, vợ bạn bưng liễn cơm ra. Anh ta
trông thấy mừng quýnh. Một tay vỗ đùi, một tay
chỉ liềng cơm, nói:

- Phải vậy chớ! Chẳng "Sắc" là gì kia!

Bạn cho là anh ta muốn o vợ mình, nổi khùng,
vừa nện anh ta một trận, vừa chửi bới tùm lum;

- À, mày muốn "Sắc" của tao à! "Sắc" này,
"Sắc" này!

UNG CẢ HAI

Một ả kén chồng. Có hai nơi đến hỏi, một anh
ở xóm trên, nhà giàu mà xấu, một anh ở xóm dưới,
nhà nghèo mà đẹp trai. Mẹ cô ả bảo:

- Mày ưng nơi nào tao gả nơi ấy!

Cô ả đáp:

- Con ưng cả hai.

Bà mẹ lấy làm lạ hỏi lại:

- Như vậy thì mày ăn ở ra làm sao?

Cô ả nói:

- Con đã tính kỹ rồi mẹ ạ! Ban ngày thì ăn ở
nhà xóm trên, ban đêm thì ở nhà xóm dưới.

VĂN CHỈ HAI QUAN

Một nhà dòn thầy đồ về dạy cho con. Thầy mặc cả với chủ nhà rằng phải nuôi cơm ăn, áo mặc và cuối năm phải tiễn chân thầy sáu quan tiền. Nhà chủ bàng lòng nhưng lại giao ước là hễ thầy dạy sai một chữ thì trừ đi một quan.

Một hôm, thầy dạy đọc cho trò một câu rằng:

"U hi, tiên vương bất vọng"

Nhà chủ nghe đọc liền chạy ra bảo thầy rằng:

- Thôi chết! Ô hô chớ sao lại dạy là ư hi? Thầy sai hai chữ rồi, xin để trừ hai quan.

Thầy biết mình sai đành ngậm miệng không dám cãi.

Cách mấy tháng sau, dạy đến Hán Cao Tổ thầy trông thấy hai chữ ư hi, thầy giật mình nhớ lại bận trước chỉ vì ô hô dạy ra ư hi mà bị trừ hai quan nên dạy ngay rằng:

"Cao tổ lạc, ô hô man"

Nhà chủ nghe thầy đọc lại chạy ra bảo thầy:

- Ư hi sao thầy lại dạy là ô hô, thầy sai hai chữ nữa xin trừ là bốn quan.

Thầy lại biết là nhầm, không dám rỉ rangle. Đến tết, thầy đồ sắp sửa ra về, thầy chủ nhà đưa có hai

quan lấy làm buồn bức lấm. Vợ thây khôn ngoan hơn đến nói với chủ nhà rằng:

- Bận trước hai chữ ô hô nhầm là ư hi, bận sau ư hi lại nhầm là ô hô, tuy rằng bốn chữ nhưng thật chỉ có hai, vì chữ nọ đọc nhầm ra chữ kia mà thôi.

Nhà chủ cũng dẽ tính nên bằng lòng liền sai người nhà vào lấy thêm hai quan nữa.

Thầy đồ mừng quá vỗ đùi mà rằng:

- Phu nhân bất ngôn, ngôn bất hữu trung.

Nhà chủ lại nói:

- Thôi, thôi lại nhầm hai chữ nữa rồi: "Phu nhân bất ngôn, ngôn tất hữu trúng" mới phải chứ!

Nói xong, lại bảo cất hai quan tiền đi.

CÔ DÂU THỦ TÀI CHÚ RẺ

Tối hôm động phòng, cô dâu đóng cửa buồng, không cho chú rể vào, bèn ra một vế câu đối, bảo đối được mới mở cửa. Cô dâu đọc:

- Hang thiên thai, then khoá động đào, đóng chặt lại kéo chàng Lưu quen lối cũ.

Cô dâu đã dùng điển "Lưu thần nhập Thiên Thai" để ra câu đối. Thật gay go!

Nhưng chú rể không phải tay vừa dùng luôn

diễn "Bá công nhà Hán dẫn quân vào cửa Hàm Cốc" đổi lại:

- *Cửa Hàm Cốc, lỏng khuân tạo hoá, mở toang ra, cho ông Bá dẫn quân vào.*

Cô dâu chịu là đồi giỏi và mở ngay cửa ra đón chú rể vào.

GIẤU ĐẦU HỞ ĐUÔI

Sư ông nọ sai tiểu đi mua thịt chó, nhưng sợ người ngoài biết, mới dặn đi dặn lại chú tiểu:

- Có ai hỏi, mày không được nói hở ra, nghe không?

Tiểu ta xăm xăm đi mua. Về đến cổng chùa thì gặp khách đến vãn cảnh chùa. Khách ta thấy tiểu thu thu cái gói, mới hỏi:

- Chú mang gói gì trong tay thế?

Tiểu nhớ lời dặn của sư ông, không dám nói thật, nhưng lại giơ cao cái gói, và đố:

- Ông đoán đi... Ông đoán được thì tôi xin biếu ông cả gói thịt chó này!

QUAN LỚN MUA VÀNG

Một thời theo lệ xưa, ai làm quan thì mua món gì cũng chỉ phải trả nửa giá tiền, trừ mua vàng phải trả đủ.

Một ông quan nọ vừa mới đến nhậm chức. Bảo hiệu kim hoàn đem hai lạng vàng đến bán cho ngài. Chủ hiệu nghe tiếng quan dữ như cọp, mới bẩm:

- Vàng mỗi lạng giá sáu chục đồng, song quan lớn thì trả một nửa cũng được.

Quan cầm hai lạng vàng xem, rồi ung dung bỏ một lạng vào túi. Chủ hiệu tưởng quan chỉ mua có một lạng, còn lạng kia trả lại, nên khi quan vào nhà trong, anh ta vẫn đứng đấy đợi trả tiền. Hồi lâu quan ra, thấy vậy mới hỏi:

- Mua bán xong rồi, còn đứng đấy làm gì?

Chủ hiệu vàng đáp:

- Con chờ quan lớn trả tiền cho.

Quan bảo:

- Tiền trả rồi, còn đòi gì nữa?

Chủ hiệu vàng đáp:

- Hai lạng, quan trả lại một lạng, lấy một lạng.

Quan nổi giận:

- Nhà ngươi lạ thật! Nhà ngươi bảo ta trả một nửa cũng được. Ta mua hai lạng. Nhưng chỉ lấy một, trả lại một, chẳng phải là đã trả một nửa là gì!

TẠI ANH THẦY ĐỊA LÝ

Một ông thầy địa lý, một ông thầy phù thuỷ và một ông thầy bói ế hàng, tính rủ nhau đi phuơng

khác làm ăn.

Đi từ sáng đến chiều, chẳng có hột nào vào bụng, cũng chưa được chở nghỉ chân. Đang tiến thoái lưỡng nan, thầy địa lý chợt nhớ gần đây có nhà quen, mới bảo hai thầy kia:

- Ngày trước tôi có để giúp ngôi đất cho một nhà trong làng này. Nhà nó bây giờ cũng khá. Anh em ta cố gắng đi đến đây, thế nào cũng được ăn uống no say. Nhưng tôi dặn trước, hãy vào đây người ta mời ăn, thoát đâu cũng phải làm khách mới được, không người ta biết mình đói người ta khinh cho, nghe chưa?

Đến nhà người quen, ba ông thầy được chủ nhân tiếp đón niềm nở, lại bảo người nhà làm cơm thết đãi. Ba thầy làm bộ từ chối, chủ nhà thì cứ mời mãi.

Thầy địa lý nói giọng từ tốn:

- Thôi xin ông để cho khi khác. Chúng tôi đã ăn uống no say ngoài hàng cả rồi. Chỉ phiền ông cho ngủ nhờ một tối, sáng mai chúng tôi lại xin đi sớm cho kịp công việc.

Chủ nhà nài mãi không được, tưởng ba người thực tình, mới bảo người nhà thôi đừng làm cơm nữa mà dọn giường trải chiếu để ba thầy đi nằm. Ba thầy tiu nghỉu, chẳng lẽ lại thú thực, đành bấm bụng đi ngủ, nhưng bụng đói không sao ngủ được. Hai thầy kia cắn nhầm:

- Đầu đuôi chỉ tại anh thầy địa lý, việc đếch gì phải xui nhau làm khách để đến nỗi này, mai sức đâu mà đi? Rõ thật dở dẩn!

Thầy địa lý tuy hối nhưng đã lỡ bày chuyện ra rồi, lại sợ hai thầy kia điều ra tiếng vào, nhà chủ nghe tiếng thì còn ra thể thống gì, mới bảo nhỏ:

- Thôi, xin hai ông hãy nằm im, để chốc nữa nhà nó ngủ yên, tôi xuống bếp lục xem có cái gì ăn được sẽ mang vung lên, cùng ăn cho đỡ đói.

Thầy bói vốn háu ăn và đa nghi, nghe nói thế, bụng bảo dạ: "Nếu hắn tìm ra cái ăn, hắn xơi trước, không thì cũng thằng kia chén hết, đâu đến phần mình"! Nghĩ vậy vội lén dậy lần vào bếp. Chẳng may sờ soạng thế nào giẫm phải cái cuốc dựng ở xó nhà, cán đập đánh "bốp" vào đầu. Tưởng người nhà rình đánh, thầy bói luống cuống kêu inh lên:

- Ối trời ơi! Tôi lạy ông, tôi lạy bà, ông bà tha cho! Sự này chỉ tại anh thầy địa lý!

BÀ ĐẺ PHƯỢNG HOÀNG

Một quan huyện vốn hiếm con, nhưng lại ước có cậu quý tử. Đi cầu tự mãi, đến lúc bà huyện có thai, ông rất mừng. Ông luôn luôn đem chuyện ấy ra khoe với chúng bạn, nha lại và lính tráng trong huyện.

Một hôm, giữa công đường, chẳng biết ông

nghĩ thế nào liền đem câu chuyện bà huyện có thai ra nói. Ông đố mọi người:

- Đố các thầy biết bà nhà tôi đẻ con trai hay con gái?

Các thầy thông, thầy đế liền đua nhau nịnh:

- Nhất định thế nào bà nhà cũng đẻ con trai, một quý tử đàng hoàng.

Nhưng anh lính quạt hâu cho quan, lại có ý kiến ngược đời:

- Con thì cho là bà sẽ đẻ ra... phượng hoàng.

Quan huyện sướng ra mặt, vì phượng hoàng thuộc tú quý: long, ly, quy, phượng. Nhưng bụng quan vẫn còn chút hồ nghi, liền hỏi vặt anh lính hâu quạt:

- Tại sao mà biết? Hay lại nhắm mắt nói mò.

Anh lính nói quả quyết như đinh đóng cột:

- Con biết lầm chứ. Hôm qua khi bà ngồi tắm con thấy rõ ràng cái mỏ phượng hoàng thò ra.

CHỒNG ĐIẾC VỢ CÂM

Có đôi vợ chồng nợ: chồng thì điếc, vợ thì câm, toàn phải nói chuyện với nhau bằng cách ra hiệu. Bữa nọ có đám cháy lớn ở làng bên, chị vợ tí tảng chạy đi xem; khi về nhà, anh chồng điếc hỏi chị vợ câm:

- Cháy hử? Nhà ai thế, mình?

Chị vợ cầm ngang chiếc đũa, để đầu ngón tay
trỏ vào chính giữa đũa. Chồng hiểu ý, nhanh nhau
nói ngay:

- À! Cháy nhà anh cu Cân. Thế cu Cân nhà nó
đi đâu mà để cùi lửa làm vậy? Thật tai hoạ!

Chị vợ bèn đi giật lùi mấy bước. Chồng gật gật:

- À! Cu Cân lên mạn ngược. Thế nó lên mạn
ngược làm gì, mình có biết không?

Chị vợ gật đầu rồi tốc vای lên, trỏ ngón tay vào
cái áy của mình, rồi dí vào mũi chồng. Chồng cười
khanh khách:

- À! nó lên mạn ngược bán mắm tôm hả? Khổ
thân nó, thế cháy còn gì nữa không?

Chị vợ liền chỏng mông, chìa đít ra, săn trang
tay có nấm rơm, bèn chùi đi chùi lại mấy lần, mặt
đau khổ.

Chồng sững sốt:

- Chết chúa! Cháy sạch như chùi thế kia à?

HAI ĐÔI ĐÙ CẶP

Hai anh bạn ngồi uống rượu với nhau. Thức
nhắm khá ngon, nhưng hơi ít. Cả mâm chỉ có bốn
con giòng giộc mà một anh đã "làm gọn" ba con rồi.
Còn một con, anh ta bảo người bạn kia:

- Kìa, sao anh không nhắm đi? Chim giống giộc ngon tuyệt.

- Thôi, để anh xơi nốt cho hai đôi đủ cặp, kéo một con thiếu bạn, chúng lại ty nhau.

CÁI TÊN HÈM

Ở một số vùng miền Bắc, cái tục đặt tên hèm cho con thật xấu. Các bậc cha mẹ tin rằng đặt tên cho con mà càng xấu, càng dơ thì trẻ không chết yếu. Vì thế, có nhà đặt tên con trai là thằng Cu, thằng Cò, thằng Cút và tên con gái là cái Hīm, cái Chôn, cái Đī...

Vì thế mới có chuyện một hôm cô cả Hīm gọi cậu em:

- Cút ơi, về ăn cơm! Đi đâu để tao phải chờ mãi?

Thằng Cút đi vắng, cu em đứng chơi gần đấy, trả lời gọn lỏn:

- Cút đi chơi, không có cút chị Hīm ăn không ngon hay sao mà cứ phải réo mãi?

HAI BỐN NHÂN MẠNG

Phú ông đón thầy về dạy học cho con trai. Nhưng vốn nuông chiều con, nên ông ta dặn trước thầy:

- Thầy chỉ được dạy cậu học giỏi, chứ không được đánh mắng cậu đáy nhé!

Thầy đồ dạy ít lâu, thấy cậu con quý tử của phú ông đã tối tăm như hũ nút lại lười học, không sợ thầy, mới bức mình bỏ đi, không thèm truyền bảo cho chư thánh hiền nữa.

Bấy giờ phú ông đâm hối, cho người nhà đến triệu thầy đồ lại.

Thầy đồ mới bảo:

- Thôi đừng nói nữa! Nếu bác cứ nài ép, tôi nể quá lại đến dậy cậu, thì rồi hại đến bốn nhân mạng chứ chẳng chơi đâu.

Người nhà phú ông vừa ngạc nhiên vừa buồn cười hỏi thầy:

- Thầy giận thì nói vậy thôi, chứ đi dạy học như thầy thì làm gì đến nỗi hại những ngàn ấy nhân mạng.

Thầy đồ bèn giảng:

- Số là bác chưa rõ, chứ cái nghề gõ đầu trẻ chúng tôi, hễ dạy trò không chịu học thì át phải quở, phải đánh. Bây giờ nuông con, cấm tôi không được đánh mắng mà lại phải làm cho con ông ấy chóng giỏi thì tôi biết làm sao? .. Chỉ một cách là chui vào bụng cậu ta mà học hộ. Mà nếu chui vào bụng nó thì tất tôi chết ngạt, tất cậu ta chết túc, cha mẹ nó thương tiếc quá tất cũng chết phiền. Thế chẳng phải là hại bốn nhân mạng hay sao?

HAI KIẾU ÁO

Một ông quan đến hiệu may đo quần áo, định kiểm một bộ cánh thật sang để tiếp khách. Biết quan xưa nay nổi tiếng là hay luôn cúi bể trên, hách dịch với kẻ dưới, người thợ may hỏi:

- Xin quan lớn cho biết ngài định may chiếc áo này để tiếp ai ạ?

Quan lớn tỏ ý khó chịu, cau mày hỏi lại:

- Nhà anh muốn biết như thế để là gì?

Người thợ may trình bày rành rọt:

- Dạ, thưa quan lớn, con hỏi thế là để may cho nó vừa. Nếu như ngài mặc áo đó hầu quan trên thì vạt đằng trước con phải may đo ngắn đi dăm tấc, còn ngài mặc áo đó để tiếp dân đen thì vạt đằng sau át phải may ngắn lại.

Quan ngẫm nghĩ thấy có lý, truyền rằng:

- Thế thì nhà anh may cả hai kiểu cho nó tiện.

HẾT GẠO

Thầy kia vốn máu dê, thấy mẹ cậu trò nhỏ ngon mắt, muốn ve vãn, bảo nó mời ra chơi. Thằng bé về nói lại với cha mẹ. Hai vợ chồng bàn kế tri cho thầy một trận.

Bữa nọ, đứa học trò sang thưa:

- Má tôi thưa với thầy là cha tôi đi vắng mời thầy tôi nay qua chơi.

Thầy mừng quá, tôi lớn tớn qua, vừa ngồi uống nước, thì người chồng về kêu cửa, thầy sợ tái mặt không biết chạy đâu cho thoát.

Người vợ lập mưu giúp thầy:

- Nhà dưới có sǎn lúa đương xay, thầy xuống giả vờ xay, chồng tôi về một loáng đi ngay, rồi mình sẽ nói chuyện này nọ sau.

Thầy túng thế phải làm theo.

Người chồng về hỏi:

- Vậy chớ ai xay lúa nhà dưới?

Vợ đáp:

- Tôi mướn người xay đó.

Người chồng bảo vợ pha nước uống, uống một thoi một hồi lại sai vợ đi nấu cháo. Ăn uống xong xuôi rồi, còn kéo vợ xuống giữa phản giỡn nhau hoài.

Thầy tức lộn ruột, nhưng phải rán chịu mà xay lúa cho tới sáng, hết ba chục giạ mới lui dằng cửa sau, chuồn thảng.

Cách nửa tháng, thằng trò nhỏ lại nói:

- Thưa thầy, cha tôi vừa đi khỏi, má tôi mời thầy qua chơi nói chuyện ngay.

Thầy chưa quên việc cũ, giận mà nói rằng:

- Thôi, tao biết rồi, nhà má mày vừa hết gạo chứ gì?

HAI ANH CHÀNG CẬN THỊ

Có một anh cận thị đi lạc lối, tìm người hỏi thăm đường. Đến một nhà hàng mā, thấy người hình nhân đứng trước cửa, anh ta lại tưởng là người thật, liền cúi đầu hỏi han lẽ phép. Thấy "người ấy" cứ đứng trợn trợn ra, anh ta tưởng gặp kẻ khinh người, tức mình tát cho một cái. Người hình nhân đỡ chổng kềnh, bẹp rúm cả đầu. Nhà hàng mā liền bắt đền anh cận thị này, thế là đâm cãi nhau to.

Một anh cận thị khác chợt đi qua, tay xách cái bình tích bằng sứ. Thấy hai bên cãi nhau, anh định vào can, nhưng không biết để bình tích vào đâu. Thấy con chuồn chuồn đậu trên tường, anh lại ngờ là cái đinh, liền đem bình tích treo vào. Bình tích vỡ tan. Đám cãi nhau nhân thế cũng mỗi người một ngả.

Anh cận thị nhà hàng mā bắt vạ lúc nãy về đến cổng nhà, chợt thấy con chó mực nằm khoanh tròn ngủ, tưởng là cái khăn xếp ai đánh rơi, thú quá reo lên:

- Đứa nào đánh rơi khăn xếp không biết? Thế là tao vớ được.

Anh ta liền cúi xuống nhặt, bị con chó đớp cho một cái, chảy máu tay đầm đìa.

Cáu quá, anh ta chạy vào nhà kiếm cái dùi

đục, định ra nẹn cho con chó một trận. Nhầm vào cái đống đèn đèn, anh thảng cánh giáng xuống:

- Xem mày có cắn được ông nữa thôi.

Bỗng nghe đánh choảng, thì ra con chó đã chạy rồi, chỉ còn cái xanh thủng của người thợ hàn úp ở đấy. Thế là anh phải đền cái xanh để người thợ hàn trả cho chủ.

Còn về phần anh đánh vỡ bình tích, vẫn để tâm thù con chuồn chuồn. Lúc về qua chỗ ấy, anh lại thấy nó đậu đấy, liền mắng mồi mắm lợi vừa đấm vừa nói:

- Mày đánh vỡ bình tích của ông à! Vỡ này! Vỡ này!

Hoá ra đấm phải cái đinh toé cả máu tay, đau điếng người. Thì ra người nhà thấy anh vỡ bình tích vì treo phải con chuồn chuồn, liền đóng cái đinh vào chỗ ấy, đề phòng có ai xách gì qua đó có chỗ mà treo cho tiện.

BẤT LÀ CÂY BẤT

Có một ông thầy đồ dốt chữ, ngồi dạy học trò sách *Tam tự kinh*. Đến chỗ "Phàm, Huấn, Mông" thầy không biết nghĩa là gì, cứ liêu dạy rằng:

- Phàm là ông Phàm, Huấn là ông Huấn, Mông là ông Mông.

Học trò cứ thế mà gào.

Đến một bài khác, chữ "Bôi" là cái chén, thầy cũng bí, không hiểu nghĩa. Thầy có chữ "mộc" đứng bên chữ "bất" nên thầy mới cất phứa giọng dạy rằng:

- Bất là cây bất.

Học trò thưa:

- Thưa thầy cây bất nó hình thù thế nào ạ?

Thầy nghe hỏi vội mắng át đi:

- Cây bất ở tận ngoài bể Đông, chúng bay biết sao được mà hỏi.

Ở bên cạnh trường có người đàn bà cũng thông hiểu chữ nghĩa, nghe thầy dạy bối nhắng như thế mới hát ru con rằng:

À ơi... Ai giống cây bất Bể Đông?

Hay là ông Huấn, ông Mông, ông Phàm!...

À... ơi!

BẨM TOÀN CHÓ CẢ

Có một nhà nho thấy nhan nhản trong thiên hạ bọn quan lại tham nhũng đục khoét dân, lòng rất khinh. Một hôm, các quan đến chơi nhà, trong đó có cả mấy bạn đồng song thuở trước. Ông ta bảo người nhà dọn rượu thết đãi các bậc quan chức.

Người nhà bụng mâm lên, ông ta đứng dậy ân cần mời mọc:

- Chả mấy khi rồng hạ cổ đến nhà tôm, các ngài có bụng yêu nhà nho thanh bạch mà đến chơi, xin có chén rượu nhạt, mong các ngài chiếu cố.

Các quan cầm đũa, gấp mấy món, ăn thấy ngon miệng, liền khẽ khà hỏi: đây đĩa gì, kia bát gì...

Nhà nho thong thả nói:

- Đây là chó, kia cũng là chó, bẩm toàn là chó cả.
- Thế còn chiếu bên?
- Cũng toàn chó cả.

Các quan giận tím mặt, nhưng đành im thít.

BẮT ĐƯỢC SỢI DÂY

Một tên kẻ trộm bị bắt quả tang đang ăn trộm trâu, bị đóng gông giải lên huyện. Giữa đường, có người hỏi hắn ra ý tờ mờ:

- Anh mắc tội gì mà nặng thế?

Hắn trả lời, vẻ tội nghiệp:

- Tôi bắt được sợi dây mà người ta đóng gông thế này đấy! Có khổ thân tôi không chứ!

Người kia ngạc nhiên lắm, mới vặn vẹo hỏi cho ra nhẽ:

- Chẳng nhẽ chỉ bắt được sợi dây mà cũng bị đóng gông giải lên huyền sao? Đâu có lẽ.

Tên ăn trộm nói:

- Vì đâu sợi có buộc một con vật.
- À... à... Vật gì lạ vậy?

Hắn thêu thào trả lời:

- Con... trâu...

CAO THỦ CỜ TƯỚNG

Có một anh vắn tự phụ là cao thủ cờ tướng, một hôm đánh ba ván thua cả ba. Có người gặp anh, hỏi xỏ:

- Hôm qua, anh đánh cờ thắng hay thua?

Anh đáp, giọng phách lác không biết ngượng:

- Ván đầu, tôi không ăn; ván thứ hai, đối thủ của tôi không thua; còn ván cuối, tôi xin hoà nhưng hắn ta không chịu cho hoà. Thế đấy...

CHÓ BIẾT NÓI

Lão chánh tổng làng kia có con chó khôn ranh lăm. Mỗi khi mắng nhiếc người nhà, lão thường cứ lấy chó ra để sỉ nhục họ. Trong bọn có một anh tức lăm, tìm cách báo thù.

Một hôm, anh ta lại gần chủ nói rằng:

- Thưa cụ, con cũng biết tính con ngông nghênh mà dại dột lắm. Cụ bảo con chó ở nhà khôn hơn con, quả thật đúng.

Rồi như chợt nhớ ra điều gì, anh ta nói tiếp luôn:

- Ấy thế mà giá chó cụ lại biết nói nữa thì mới thực hoàn toàn quý ạ.

- Chó nói? Chó gì mà lại chó biết nói?

- Ấy thế mà có đấy ạ. Hôm nọ, có mấy quan lớn Hà Nội về săn ở đầu làng. Con đi theo xem thì rõ ràng có hai con chó biết nói tiếng người. Con lại gần hỏi các quan, mới biết hiện giờ ở Hà Nội, người ta tài lầm, người ta mở cả trường dạy chó nói tiếng người.

- Ủ, cũng phải chứ. Vẹt, yểng còn nói được, huống hồ là chó. Nếu không bận việc nhà, tao lên Hà Nội xem sao một chuyến. Nhưng không bứt đi được. Mùa gặt hái đang bộn bề ra.

- Cái đó không ngại. Cụ cứ phó thác cho con.

Sáng hôm sau, thảng nhở dẫn chó lên Hà Nội với hai trăm bạc để thuốc men, chi phí. Tới nơi, nó lấy đá buộc vào cổ con chó và quăng xuống sông Nhị Hà cho bõ tức, rồi đi đánh bạc.

Bấy hôm sau, đánh bạc hết tiền, nó quay về, lão chánh hỏi chó đâu, nó rành rọt thưa chuyện:

- Thưa cụ, người Tây giỏi thực ạ. Vừa mới mang chó cụ đến, họ nhìn con chó thích quá, nói: "Con chó

này khôn lăm". Con đưa hai chục, để con chó lại, rồi sáng nào con cũng đến thăm một bận. Hôm qua, lúc con đến nó đã bập bẹ được một câu: "Nhà có khách! Nhà có khách!" Quan Tây bảo về thưa với cụ cho năm trăm. Cụ đã đưa hai trăm, con xin nốt.

Lão chánh tin thật, hí hửng đưa tiền cho thằng nhỏ. Ba hôm nữa, số tiền đó lại chui vào sòng bạc và con em hàng mành hết nhẵn. Thằng nhỏ lại trở về, bẩm cụ:

- Giỏi thật! Giỏi thật! Lúc con vừa đến, con chó nhà ta chạy ra kêu lên: "Kia! Bác đã lên chơi đấy à?" rồi chuyện trò với con hồi lâu. Tuy nó nói được, song hãy còn ngọng lăm. Quan Tây bảo phải ở lại dăm bữa nữa để tiêm thêm thuốc. Ngài đòi thêm năm trăm thì việc sẽ hoàn tất.

- Năm trăm nữa? Sao lăm thế? Nhưng nó nói được chứ? Nếu quả nó nói được thì bấy nhiêu tao cũng chẳng tiếc.

- Vâng, cụ cứ tin con. Chả nhẽ con lại dám bịa chuyện.

Thằng nhỏ lại được một phen tiêu xài xả láng. Nó ở đến nửa tháng mới về. Lần này, từ ở cổng làng, nó đã ra vẻ bức tức, càu nhàn. Lão chánh không thấy chó, hỏi nó, thì nó dãm chân mà nói rằng:

- Thưa cụ, thế thì tệ thực, tệ thực. Con chó nhà ta nó chó lăm. Con vừa đến, nó hỏi thăm cụ có mạnh khoẻ không, rồi nhe răng ra cười mà hỏi con: - "Này

đằng ấy, tớ không ở nhà luôn không biết, lão chủ chúng mình dạo này có gã con bé thợ cấy ở làng bên nữa không? Mà không biết dạo này lão còn chòng ghẹo cái Đĩ Đỏ để cho chồng nó cầm dao sang tận nhà như dạo trước không?" Thưa cụ, con nghe lộn ruột lầm ạ, con tức quá, đánh chết luôn tức thì...

Lão chánh, mặt đỏ như gác, nói:

- Đồ phản chủ! Quân bất lương! Đồ chó má!
Mày giết đi là phải lắm.

CHIẾM HẾT CHỖ CẢ RỒI

Một người ăn mày hom hem, rách rưới, đến cửa một nhà giàu xin ăn. Người nhà giàu không cho, lại còn mắng mỏ thậm tệ, nói như tát nước vào mặt:

- Bước ngay! Rõ trông như người ở dưới âm phủ lên áy! Xéo! Xéo!

Người ăn mày nghe nói, vội trả lời từ tốn:

- Phải, tôi mới ở dưới âm phủ lên đây!

Người nhà giàu càng cáu:

- Đã xuống âm phủ, sao không ở dưới áy, còn lên đây làm gì cho bẩn mắt thiên hạ. Thật lộn ruột!

Người ăn mày đáp, giọng mỉa mai:

- Thế không ở được, mới phải lên. Dưới áy các nhà giàu chiếm hết cả chỗ rồi!

CHIÊM BAO

Một anh quen thói nịnh kẻ quyền quý. Một hôm anh ta đến nhà ông quan nọ, nói nịnh không còn nể trời đất là gì:

- Hôm qua con nambiêm bao thấy ngài sống một ngàn năm, mừng quá, vội sang báo tin ngài rõ.

Ông quan nghe xong có vẻ buồn, nói:

- Sinh dữ tử lành. Sách nói chiêm bao thấy sống là chết, thấy chết là sống, vì người ta khi thức thuộc "dương" mà ngủ thì thuộc "âm", âm dương trái nhau, anh chiêm bao thấy như thế thì tôi e khó lòng toàn vẹn được.

Anh kia nghe, sợ quá, vội nói chừa:

- Bẩm vâng, đúng như thế đấy ạ! Con nói lộn, chứ thực là con chiêm bao thấy ngài chết một ngàn năm cơ ạ!

THẦY BÓI XEM VOI

Gặp buổi ế hàng, năm ông thầy bói ngồi chuyện gẫu. Thầy nào cũng phàn nàn không biết hình thù con voi nó ra sao. Chợt nghe có người dẫn voi đi qua, năm thầy chung tiền biếu người quản tượng xin cho voi đứng lại để cùng xem. Thầy thì sờ voi, thầy thì sờ ngà, thầy thì sờ tai, có thầy sờ chân, thầy sờ đuôi.

Sau đó năm thầy ngồi lại bàn tán sôi nổi.

Thầy sờ vòi bảo:

- Nó sun sun như là con đĩa.

Thầy sờ ngà cãi lại:

- Không phải! Nó chằn chằn như cái đòn càn.

Thầy sờ tai quả quyết:

- Đâu có! Nó bè bè như cái quạt thóc.

Thầy sờ chân khủng khỉnh bác lại:

- Ai bảo! Nó sừng sững như cái cột nhà.

Thầy sờ đuôi ra điều hiểu biết hơn hết:

- Các thầy nói không đúng cả. Chính nó tua tua như cái chổi sẽ cùn thì có.

Thế là năm thầy, thầy nào cũng bảo là mình phải, chẳng ai chịu ai, thành ra xô xát, đánh nhau toạc đầu, chảy máu.

PHÙ THUỶ SỢ... MA

Có người làm nghề phù thuỷ, một hôm ngồi ăn cơm với vợ. Vợ nói đùa:

- Mình có sợ ma quỷ không?

- Hỏi chi lạ vậy? Làm nghề trừ ma, diệt quỷ thì ma quỷ sợ tao thì có, chớ đời nào tao lại sợ ma quỷ. Hỏi rõ ngược đời.

Một hôm thầy phù thuỷ đi dám về khuya, người vợ đem theo hòn than cháy dở rình nấp bên đường. Thầy đang xách một cái đũa đầy chuối, xôi, thủ, oản về qua tới bụi cây, người vợ cầm hòn than sê gio cao lên dần dần. Thầy phù thuỷ đã sợ, nhưng còn tin phép màu của thầy, bèn bỏ đũa xuống, vừa bắt quyết, vừa đọc câu thần chú rằng:

- Yểm, thiên lý thu lai, yểm, vạn lý thu lai (Yểm, nghìn dặm thu lai. Yểm, muôn dặm thu lai).

Vợ thầy vội cố nhịn cười, cầm hòn than hoa đi hoa lại mấy cái, rồi tung cao lại gần thầy, lập loè như ma trời. Bấy giờ thầy mất hồn mất vía, cuống cuồng trật khăn, bỏ đũa, vừa ù té chạy vừa nói như kêu cứu:

- Yểm thiên lý cha ôi! Yểm, vạn lý cha ôi!

Người vợ thủng thỉnh lại lấy cái đũa đem về nhà. Thầy không ngờ chi cả. Sáng hôm sau đến bữa, vợ đem các thứ ở trong đũa dọn ra ăn. Thầy thấy dọn cơm, ngạc nhiên lắm, vừa nhìn vừa lẩm bẩm một mình:

- Thủ... giống thủ, xôi... giống xôi!

Người vợ bật cười bảo:

- Thủ chẳng giống thủ, xôi chẳng giống xôi thì giống cái gì? Hay là giống cái con ma trời tối hôm qua hử?

Thầy biết bị mắc lõm vợ, ngồi căm đầu ăn, không dám ngẩng lên nữa.

Người đời có câu ca giễu thày rằng:

*Đom đóm thày ngờ là ma
Thầy ù thày chạy,
Rơi khăn, rơi dây
Rơi cả cục xôi
Thầy ngồi thầy réo,
Ma bắt thầy đi
Kim nhật, kim thi
Kim đương thỉnh giải.*

ĂN TRỘM THẬT THÀ

Có hai thằng ăn trộm, đêm ấy đến rình một nhà. Chờ chủ nhà tắt đèn đi ngủ, thằng này bảo thằng kia:

- Tao ngồi đây canh, mày vào lấy đồ. Hễ thấy cái gì nặng nặng thì khuân ra cho tao. Cứ thế nhé!

Không ngờ thằng kia thật thà quá, vào tìm mãi chỉ thấy có cái cối đá là nặng, nó huỳnh huých vân ra, vừa vân, vừa hò "ô uậy" rầm cả lên. Người nhà thức dậy, đuổi đánh, hai thằng chạy bán sống bán chết.

Mấy đêm sau, thằng thật thà lại đi ăn trộm với thằng khác.

Rình một lúc người ta ngủ cả rồi, thằng ăn trộm kia mới bảo nó:

- Mày vào, tao ở ngoài canh. Hễ thấy tiền thì mày cứ vác ra đây nghe chưa!

Thằng thật thà vào khuân được hai chục quan tiền ra sân, rồi ngồi dài thẻ ra đếm từng quan một. Thấy quan nào cũng thiếu mất mươi lăm đồng; nó mới đánh thức chủ nhà dậy, trách mắng:

- Sao nhà bác làm ăn diêu toa thế, quan tiền nào cũng thiếu ngoém mươi lăm đồng?...

Người nhà xúm vào choảng cho cu cậu một mẻ bò lê kéo càng.

KIỆN TRỜI

Một thầy Lại về hưu, có người anh em họ nghèo, tưởng thầy giàu, đến hỏi vay tiền. Thầy bảo:

- Tôi tính hay rượu, có đồng nào cũng thèn ma men hết. Chú nhờ bác làm đơn đi kiện thì tôi làm hộ, chứ vay tiền thì quả tình là tôi không có.

Người kia bèn thưa:

- Vậy nhờ bác làm hộ tôi cái đơn kiện trời. Minh ăn ở hiền lành mà sao cứ bần cùng mãi.

Thầy Lại lấy giấy viết đơn, rồi đốt đi để kiện trời. Trời thấy đơn, nổi trận lôi đình, định hôm sau sai Đại Thánh xuống bắt người kiện. Tôi ấy Thổ công báo mộng cho người kiện biết: "Mai trời sai

Đại Thánh bắt mày đấy! Kiện tụng lăm vào, liệu thân mà giữ!"

Người kia sợ lăm, đến nói cho thầy Lại nghe. Thầy bảo:

- Chú về dọn cơm rượu ra ta cùng đánh chén, còn việc đó để mặc tôi thu xếp.

Người kia biện rượu về, thầy Lại ăn uống no say. Khi thấy Đại Thánh đến ngõ, thầy nói to như ý nạt nộ:

- Đại Thánh đại náo cửa trời còn không mang tội, huống nữa là ta.

Đại Thánh sợ quá bỏ chạy.

Hôm sau, trời tức giận, sai Lão Tử xuống bắt. Thủ công lại báo cho người kiện biết. Người kia nói với thầy Lại, thầy bảo:

- Chú về lại dọn cơm rượu ra, không việc gì mà lo sợ.

Lão Tử vừa đến ngõ, đã nghe thầy nói át:

- Lão Tử ở lỵ trong bụng mẹ bảy mươi năm trời mà còn không mang tội, huống gì ta đây, sợ gì.

Lão Tử hoảng sợ chạy biến.

Hôm sau, trời sai Phật Bà xuống hạ giới. Thủ công lại báo mộng cho người kiện biết. Người này lại nói với thầy Lại. Thầy rằng:

- Chú về kiểm rượu đi, tôi sang ngay bây giờ.

Phật Bà tối ngô, thầy Lại đóng dả nói bâng quơ:

- Phật Bà không lấy chồng, trái ý bố mẹ, còn không sao, huống chi ta, tội lỗi cái gì nào.

Phật Bà lại bỏ chạy. Hôm sau, trời sai Lục
Đinh, Lục Giáp xuống bắt. Thổ công báo mộng cho
người kia nói lại với thầy. Thầy dặn:

- Lần này thì mua nhiều nhiều rượu vào, uống
xong tôi sẽ đi theo chúng thay mặt chú.

Lục Đinh, Lục Giáp đến bắt thầy Lại giải lên
thiên đình. Trời truyền bọn quỷ sứ đi mua một
nghìn quan tiền dầu, để bỏ thầy Lại vào vạc nấu.
Thầy Lại nói với quỉ sứ, giọng khôn ngoan tiếc của:

- Năm trăm quan dầu cũng đủ chết tôi rồi.
Anh em bớt lại năm trăm quan mà mua đồ nhầm
rượu giải phiền. Tội gì, việc quan khó nhọc mà.

Quỉ sứ nghe bùi tai, mua ngay rượu thịt cùng
ăn uống no say, đến nỗi nằm bất tỉnh nhân sự.
Thầy Lại bèn vào tâu trời:

- Tôi tôi phải một nghìn quan tiền dầu nấu vạc
mới đáng, chứ... năm trăm quan thì ít quá, chả bõ
bèn gì.

Trời nổi lôi đình:

- Trẫm đã hứa đưa chúng nó một nghìn quan
tiền để mua dầu rồi kia mà!

Thầy Lại cúi đầu thưa:

- Bẩm, tôi không dám nói sai. Quả chỉ có năm trăm quan thôi ạ! Không tin... mời...

Trời giận lấm ra xem thử, quả nhiên chỉ thấy có năm trăm quan, lập tức quyết án:

- Trên thiên đình còn có kẻ làm bậy, nữa là dưới hạ giới. Tha cho về! Về!

SAO KHÔNG BẢO TUỔI SỬU

Đồn rằng có một ông huyền rất thanh liêm, không tham nhũng, ăn của đút bao giờ. Bà huyền thấy tính chồng như vậy, cũng không dám nhận lỗi của ai. Một làng kia muốn nhờ quan huyền bênh cho được kiện, nhưng mang lễ vật gì đến, quan cũng gạt đi hết. Họ mới tìm cách đút lót với bà huyền. Bà huyền cũng chối đây đẩy:

- Nhà tôi thanh liêm lắm, tôi mà nhận của các ông thì mười lăm năm sau, ông ấy biết, ông ấy cũng vẫn còn rầy rà tôi cơ đấy. Tôi biết tính ông ấy mà, mong bà con thông cảm.

Dân làng năn nì māi, bà nể tình mới bày cho một cách:

- Thôi thì thế này. Quan huyền nhà tôi tuổi "tí". Dân làng đã có ý như vậy thì hãy về đúc một con chuột bạc đến đây làm quà tặng sinh nhật, rồi tôi thử cố nói giúp cho, hoạ may có được chăng!

Dân làng nghe lời, về đúc một con chuột cống thật to, ruột đặc, toàn bằng bạc, đem đến. Bà huyện nhận lấy cất đi, không nói cho chồng biết, sợ ngài quở.

Một hôm, ông huyện trông thấy con chuột bạc, mới hỏi ở đâu ra, bà huyện liền đem tình đầu kể lại. Nghe xong, ông huyện dùng dùng nỗi giận, mắng:

- Sao mà ngốc vậy? Lại đi bảo là tuổi "tí". Cứ bảo tuổi "sửu" có hơn không?

ĐỪNG NÓI NỮA, TAO THÈM...

Có một con chó bị giết thịt, khi xuống âm phủ được gọi vào chầu Diêm Vương.

Diêm Vương hỏi:

- Ở trên trần, mày mắc tội gì mà người ta giết?

- Dạ, con không biết. Con đương đứng thì người ta cầm búa đập đánh chát một cái vào đầu, thế là con quay đơ ra.

- Rồi sao nữa?

- Thế rồi người ta dúng con vào nồi nước sôi, sau đó cao lông trắng phau phau.

- Rồi sao nữa?

- Làm lông rồi, người ta cho con vào lửa thui vàng, mổ bụng, rửa cẩn thận, lấy lòng con làm đồ nướng lên thơm phức. Thịt con, họ nướng chả

thơm ơi là thơm. Họ lại nấu dựa mận, còn xương sườn, thăn đem xào lăn béo ngậy, cho thêm răm, hành tỏi... Gan con, họ bọc mỡ xào lên... điếc cả mũi.

Diêm Vương giơ tay xua và bảo:

- Thôi thôi, đừng nói nữa mà tao thèm.

CHỮA MA RA NGƯỜI

Một thầy lang dốt mơ thấy mình xuống âm phủ tối tăm mù mịt. Một lú mặt vồ mình gầy ở đâu chạy ra, níu chặt lấy thầy bảo:

- Trước thầy đã chữa cho chúng tôi xuống đây, bây giờ thầy phải làm thế nào chữa cho chúng tôi lên được trên ấy thì chữa!

Thầy lang sợ quá, giật mình tỉnh dậy, vuốt ngực mà than rằng:

- Ta chỉ có cách chữa cho người biến ra ma, chứ bây giờ lại bắt ta chữa cho ma hoá ra người thì ta biết dùng phương thuốc gì được?

Vừa nói vừa thở, mồ hôi toát ra như tắm.

CHÓ ĐÁ

Một lão nhà giàu tính vốn keo kiệt, lại nanh ác. Một hôm, lão sang chơi nhà chùa, thấy ngoài cổng có đôi chó đá "chầu" hai bên lối đi, bèn gặng hỏi:

- Sư ông có đôi chó đá đẹp quá, để làm gì thế?
 - Mô Phật... Có chúng nó giữ chùa, cũng đỡ được trộm cắp.
- Ngẩn mặt ra một lúc, lão nhà giàu nghĩ thầm trong bụng: "Có chó đá giữ nhà lại chẳng tốn cái nuôi", bèn gạ xin một con. Nhà sư nể tình trả lời:
- Vâng, ngày mai ông cho người sang đào mà đem về.

Đêm ấy, nhà sư nầm mê thấy con chó đá cứ đến quấn quít bên người, năn nỉ xin nhà sư cho ở lại giữ chùa. Nhà sư bèn hỏi:

- Sao vậy? Giữ chùa với giữ nhà thì có khác gì nhau. Ở đâu chả là ở.

Nó đáp:

- Con sợ nhà giàu lắm! Người ta đồn rằng ông ta "đánh chó đá vãi cứt" thì còn gì là con nữa!

CON VỊT CÓ NHỮNG... HAI CHÂN

Một anh lính nọ tính hay nịnh quan, cứ trông thấy cái gì khang khác một tí là y như rằng vớ lấy tân tinh liền.

Hôm ấy, quan ông đang ngồi chỗ công đường, anh lính đứng hầu bên cạnh. Nhìn ra sân trước cửa quan, thấy có con vịt đang ngủ đứng co một chân lên,

anh ta nghĩ bụng: "Hay quá, con vịt mệt chân, chuyên khác đòi đây", bèn giở giọng nịnh nọt:

- Bẩm quan ông, con vịt...
- Con vịt làm sao?
- Con vịt...

Nào ngờ con vịt thức dậy, buông chân đứng lên.

Quan ông lại hỏi gặng anh ta một lần nữa.

Anh ta cuống, không biết nói sao mới liền đáp:

- Bẩm, con vịt... hai chân ạ!

Quan nghe câu nói vớ vẩn mới mắng cho anh ta một trận:

- Vịt chẳng hai chân thời mấy chân? Chỉ được cái dấm đó.

Rồi sai lính đè cổ anh chàng nịnh không phải lối, quất cho ba chục roi quắn đít.

NẤU CHÁO GÀ MÀ ĂN

Năm ấy trời làm lụt lội, mùa mát đằng mùa, chiêm mát đằng chiêm, dân tình đói kém. Một viên quan được lệnh đi hành hạt xem xét trong vùng. Đến một làng nọ, lý trưởng thưa:

- Bẩm quan, dân làng hiện nay đang đói lảm, nhiều nhà không còn hạt gạo nấu cơm.

Quan huyện nghe xong, liền phán:

- Các ông ngu quá! Gạo hết thì bảo họ nấu cháo gà mà ăn!

DƯỠNG THAI CẮT ĐÁCH

Một người đàn bà có thai, gặp lúc chồng đi lính vắng, lại ở cùng nhà với một ông thầy đồ. Thầy đồ muốn gạ gẫm, liền bảo học trò hát:

- *Có chữa mà không dưỡng thai
Sinh con không mắt, không tai, không mồm*

Thế là chị ta hoảng quá, phải mời ông thầy đồ dưỡng thai cho.

Khi anh lính về nhà, nghe vợ kể lại, căm lấm, liền tìm cách trả thù.

Nhân ông đồ đi vắng, anh ta bảo vợ sang nói với bà đồ:

- Quan trên sai nhà tôi về để cai đách đàn bà làng này. Vì cảm ơn ông đồ dưỡng thai giúp, nên nhà tôi muốn trả cái ơn ấy. Vậy bà sang cho nhà tôi khám qua loa chiếu lệ, nếu quan có hỏi thì nhà tôi nói đã khám rồi, bà không có đách, khỏi cắt.

Thế là bà đồ hoảng, phải sang cho anh lính khám.

Ông đồ về nghe vợ kể, tức lấm đứng ngoài cửa chửi đổng:

- Cha nó, lè đâu có lè cắt đách!
Anh lính cũng ra cửa mồm năm miệng mười:
- Mẹ nó, sách đâu có sách dưỡng thai!
Vậy là hoà.

DẬP... CHENG...

Đôi vợ chồng nhà kia đêm nầm rủ rỉ hẹn nhau:
- Khi nào tôi dập thì mình cheng nhé!
Rồi cứ chồng dập vợ cheng âm ī cả lên.
Bà thầy cúng bên hàng xóm nghe thấy chửi đồng:
- Cha tổ mẹ chúng nó chứ, người ta có mỗi một
nghề sinh nhai, chúng nó thấy kiếm ăn được lại
định tranh của người ta.

CHỈ CÓ MỘT CON MA

Gặp lúc con ốm, bí quá Diêm vương sai âm
tướng lên trần gian đón thầy lang xuống để chữa.
Diêm vương dặn: "Tìm nhà thầy lang nào có ít ma
đứng ở cửa nhất, thì hãy vào." Chả là mỗi khi thầy
lang làm chết một con bệnh thì ma của con bệnh
ấy sẽ cứ lảng vảng ở cửa nhà thầy không chịu đi.
Nghe mà sờn tóc gáy.

Lên tới trần, viên tướng đi nhiều nơi nhưng vẫn chưa tìm được thầy lang như thế. Cửa nhà thầy nào loàng xoàng cũng có ba bốn con ma đứng lờn vởn.

Đang định quay về, viên tướng bỗng trông thấy nhà một thầy lang nọ chỉ có mỗi một con ma đứng trước cửa, mừng quá liền bắt thầy đó xuống âm phủ. Xuống đến nơi, viên tướng liền dẫn thầy lang vào yết kiến Diêm vương và thuật rõ chuyện đi công cán vất vả của mình.

Diêm vương đón được thầy, mừng lắm, phán hỏi thầy lang giỏi nhất cõi trần:

- Nhà ngươi làm thuốc đã bao lâu, chắc là nhiều kinh nghiệm mới chữa bệnh giỏi thế?

Thầy lang tình thực trả lời:

- Thưa, tôi mới làm thuốc được mấy hôm, và mới chữa cho một người thôi ạ.

-!!!

CHỮ BƠM VÀ CHỮ VÚT

Một bác lái buôn nuôi thầy dạy học cho con. Ít lâu sau muốn đuổi thầy đi, mới lập mèo viết chữ "tỉnh" là cái giếng rồi thêm một chấm vào, đem hỏi thầy là chữ gì. Trả bao nhiêu sách cũng không thấy cái chữ lạ đời ấy, thầy đành chịu là không biết.

Bác lái buôn liền chê thầy dốt, mời thầy về không giả tiền nong gì hết.

Thầy đồ giận lắm, lên kêu quan. Quan cho đòi người lái buôn đến hỏi. Bác ta khai tại thầy dốt quá, đến những chữ thông thường cũng không biết, thật chẳng đáng trả công.

Quan vặn hỏi:

- Chữ gì mà thầy ấy không biết, nói ta nghe thử!

Bác lái buôn bèn viết chữ "tỉnh" có thêm cái chấm ra giấy, rồi trình quan.

Quan biết ngay không làm gì có thứ chữ lạ ấy, mới mắng người lái buôn rằng:

- Mày đặt ra cái chữ láo toét ấy để đánh lừa người ta thật đáng tội!

Người lái buôn cố cãi lại:

- Bẩm thật cái chữ ấy con có biết ạ.

- Ư thế nó là chữ gì nào?

- Bẩm, là chữ "bõm" ạ. Nguyên nó là chữ "tỉnh" chỉ cái giếng, dưới giếng ắt có nước, lấy đá ném xuống nước nghe đánh bõm một cái, nên chữ "tỉnh" có cái chấm bên cạnh, tức hòn đá, đọc là chữ "bõm" ạ!

Quan biết người lái buôn đặt chữ lừa thầy đồ, cũng viết ngay ra một chữ rồi đưa hỏi người lái buôn:

- Đã nhận là hay chữ thế thì người có biết chữ này là chữ gì không?

Bác lái buôn xem đi xem lại mãi không đoán nổi.

Quan liền sai lính nọc hăn ra đánh cho mấy chục roi. Đánh xong, quan mới giảng cho nghe:

- Chữ ấy rất thường mà sao người cũng không biết? Nó là chữ "vút", nửa trên là chữ "suy" nghĩa là roi, nửa dưới chữ "diêm" nghĩa là đít, roi vút vào đít nó kêu vút, vút... Hiểu chưa?

CHỈ CÓ MỖI THẰNG TRỌC

Một chị kia bắt nhân tình với ông sư nợ và một thầy cúng, đến nỗi có chửa. Dân làng bắt phạt vạ, chị ta không chịu nhận. Việc đưa đến cửa quan. Quan truyền rằng cứ chờ thằng bé lớn đã, hỏi sẽ biết. Khi thằng bé sáu tuổi, quan hỏi nó:

- Mẹ mày bắt nhân tình với ông thầy cúng và ông sư. Vậy hỏi mày còn trong bụng mẹ, mày thấy ai hay ra vào đấy?

Thằng bé trả lời:

- Chỉ thấy có thằng đầu trọc là hay ra vào thôi.

CỦA NHÀ ĐÂY CƠ MÀ

Một anh mê vợ quá, lúc nào cũng đi kè kè bên cạnh để giữ cái áy hộ vợ, sợ người ta lấy mất.

Không làm sao được, vợ liền thủ một mảnh sành, liệng thẳng xuống ao rồi nói:

- Tôi vất xuống đây để cho đỡ phải giữ.

Anh chồng tưởng thật, liền lội xuống mò. Lúc ấy có chị cũng đi mò cua, vô ý xắn váy cao hở cả ra. Anh này nom thấy liền túm ngay lấy:

- A, của vợ tớ đây rồi, của vợ tớ đây rồi.

Chị này không làm sao để giải nguy cho được. May vừa lúc ấy vợ anh kia trông thấy, liền tốc váy chỉ vào cái của mình mà nói với chồng:

- Của nhà đây cơ mà.

Lúc này anh chồng mới chịu buông tay chỉ bắt cua ra.

THIÊN VĂN RỒM

Hai nhà thông thái rồm ngồi bàn luận chuyện thiên văn. Một ông bảo trời phải cách xa ta mấy chục vạn dặm, một ông lại quả quyết một vạn dặm là hết cõi. Chả ai chịu ai nửa phân.

Một người đi qua, nghe lóm được câu chuyện, xin phép nói chen ngang vào:

- Theo thiển ý của tôi thì cả hai ông đều nói sai. Đâu có xa như vậy được. Tôi đồ chừng chỉ ba, bốn dặm thôi. Vừa đi vừa về sáu, bảy hôm chứ mấy.

Hai nhà thông thái tức quá vẩn lại:

- Bằng vào đâu mà nhà anh dám nói chắc
như thế?

Người kia ung dung trả lời:

- Cứ theo lệ thường, ngày 23 ta, đưa ông Táo
về chầu Trời, đến 30 tết lại mời ông Táo xuống, hai
ông tính lại thử xem tôi nói có lý không nào.

CÁI BIỂN HÀNG

Một cửa hàng bán cá treo cái biển đề mấy chữ
to tướng: "Ở đây có bán cá tươi". Biển vừa treo lên,
có người qua đường xem, cười khẩy.

- Nhà này xưa nay quen bán cá ươn hay sao
mà giờ lại phải đề biển cá tươi nhỉ?

Nhà hàng nghe nói, bỏ ngay chữ "tươi" đi cho
khỏi rách việc.

Hôm sau, một người khác đến hỏi mua cá,
nhìn lên biển, anh ta cười bảo nhà hàng:

- Chẳng lẽ người ta đến hàng hoa mua cá hay
sao mà phải đề là "ở đây"? Rõ thật thừa chữ vẽ voi.

Nhà hàng nghe nói, bỏ quách ngay hai chữ "ở
đây" cho xong chuyện. Tưởng thế là ổn, ai dè cách
vài hôm, lại có người khác đến mua cá, mua xong,
cũng nhìn lên biển, cười túm:

- Ở đây chẳng bán cá thì bày cá ra khoe hay sao mà phải đề là "có bán"?

Nhà hàng nghe thấy cũng có lý, liền bỏ hai chữ "có bán" đi. Thành ra chỉ còn chơi thời lợi mỗi một chữ "cá", trong bụng chắc từ giờ chẳng ai còn có thể bắt bẻ gì được..

Vài hôm sau nữa, người láng giềng sang chơi, nhìn cái biển đề chữ "cá" bàn góp ý:

- Mới đi đến đâu phố, đã ngửi mùi tanh, đến gần càng tanh mùi cá, ai chẳng biết là bán cá, thế thì đề biển làm gì cho nó hài hước.

Từ đấy nhà hàng cất biển cái biển đi.

CÒN RĂNG ĐÂU MÀ CẮN

Mẹ chồng và con dâu nhả kia cùng cảnh goá bụa.

Mẹ chồng dặn con dâu năm lần bảy lượt:

- Số mẹ con mình rủi ro, thôi thì cắn răng mà chịu! Đừng có này nợ con ạ!

Không bao lâu, mẹ chồng có tư tình, con dâu nhắc lại lời ấy, thì mẹ chồng trả lời:

- Rõ khéo! Mẹ dặn là dặn con thôi, chứ như mẹ thì còn răng đâu nữa mà cắn.

DỜI CHỖ Ở

Anh kia tính thích yên tĩnh, nhưng lại phải làm bạn hàng xóm với một anh thợ rèn và một anh thợ bạc. Cả hai đều làm ầm ĩ suốt ngày đêm, khiến anh kia không sao nghỉ ngơi yên tĩnh được.

Anh vẫn rêu rao với bà con lân bang: nếu hai anh thợ rèn, thợ bạc chịu rời nhà đi, thì anh ta dám làm một bữa tiệc thực sang để khoản đãi cả hai người ấy.

Câu được, ước thấy liền. Một hôm, cả anh thợ rèn và anh thợ bạc cùng đến thăm anh ta và báo tin: hai anh này ngày mai sẽ cùng dời chỗ ở.

Anh chàng ưa tĩnh mịch thích quá, bèn mở tiệc chiêu đãi hai người rất to.

Tiệc xong, anh này bèn hỏi anh thợ rèn:

- Chỗ bắc định dời nhà đi đâu?

Anh thợ rèn đáp:

- Tôi dời sang ở bên nhà bắc thợ bạc, hàng xóm của chúng ta.

Lại quay sang anh thợ bạc:

- Thế còn bắc, bắc tính dọn nhà đi đâu?

- Tôi dọn sang ở chỗ bắc thợ rèn đang ở bây giờ.

BẨM CON BIẾT ẠI

Trên chiếu rượu, bốn cụ đã say, liên đem chuyện lạ phương xa tán với nhau. Thôi thì một tát đến trời, người nói rượu nói.

Cụ thứ nhất:

- Một bận tôi đi qua sông, thấy một con trâu to lù lù như quả núi, đứng bên này bờ vươn cổ sang bên kia sông mà liếm hết ba mẫu lúa.

Cụ thứ hai tẩm tẩm cười:

- Thế cũng chưa lạ. Tôi đã từng thấy một cây mây to lăm, dài bằng cả dây núi Trường Sơn.

Cụ thứ nhất nói khay:

- Thế hẵn thân cây ấy phải to bằng cái đình làng cụ nhẩy?

Cụ thứ hai thản nhiên đốp ngay:

- Chứ lị! Không thì thùng chao nào xô vừa được mũi con trâu của cụ?

Cụ thứ ba ngắt lời:

- Thế mà các cụ cũng cho là lạ à? Tôi còn thấy một cái cây, chao ôi! Nó cao đâu mà cao ghê gớm, tưởng chọc thủng trời. Cái thân thì to lừng lững, đi quanh gốc cây một vòng khéo phải mất nửa tháng.

Hai cụ trên bảo:

- Vô lý, không có nhẽ!

Cụ thứ ba thủng thẳng đáp:

- Chứ không thì lấy cọc đâu mà buộc nổi dây xỏ mũi trâu của hai cụ?

Cụ thứ tư lè nhè, giọng say khuất cò bợ:

- Các cụ đều có lý cả, cãi nhau làm gì... Tuy thế cũng chưa lạ lắm. Tôi còn được thấy một cái trống cực to, đánh một tiếng vang chuyền bốn phương trời...

Ba cụ kia nhao nhao hỏi vặt:

- Trống ấy to bằng ngần nào mà kêu khiếp thế?

- Ấy các cụ đoán khắc biết, lột da con trâu khổng lồ đứng bên sông làm mặt trống, gỗ cây cao chọc thủng trời thì xé làm tang trống, còn cây mây to dài suốt dây Trường Sơn thì làm dai trống... Đúng vậy không, thưa các cụ?

Biết cụ này nói xỏ mình, ba cụ kia cùng gặng lại:

- Thế này thì khí không phải, chứ cái trống ấy của cụ thì treo vào đâu mà đánh mới được chứ?

Cụ thứ tư luống cuống chưa tìm được câu trả lời, thì may sao đứa ở đứng hâu rượu ngay sau lưng vội đỡ lời thay cụ chủ:

- Bẩm con biết ạ, xin các cụ cho phép con được bạo biện đôi lời.

- Được, mày cứ nói!

Thẳng ở gãi đầu gãi tai, nói phóng một lèo:

- Bẩm cái trống ấy treo chỗ cái cầu mà hai bố

con con đã từng đi qua. Bỗng, chúng con đứng trên cầu nhìn xuống, thấy con trâu vươn cổ qua sông chỉ bé bằng con rận, cây mây dài suốt dây Trường Sơn thành một sợi tóc, còn cái cây cao chọc trời ấy đâu chỉ bé bằng cây nấm... Bố con mãi nhìn chong mặt quá, lộn cổ xuống sông, con khóc sướt mướt, về để tang ba năm, khi đoạn tang đi qua cầu, vẫn thấy ông bố con đang rơi lơ lửng giữa trời chứ chưa chạm mặt sông. Khiếp thật!

U TỔ ĐỂ RA SỰ

Một người đàn bà bụng mang dạ chửa sắp đến kỳ sinh, hôm ấy còn đi ra đồng bắt cua. Chẳng may luýnh quýnh bị một con cua kềnh cắp ngay vào bẹn. Đau quá, không cách nào gõ được, đành cứ đứng thế kêu trời la đất.

Vừa lúc ấy, một ông sư đi qua, thấy người đàn bà kêu la thảm thiết, động lòng nhân đức, vội lội xuống định gõ hộ. Vì sợ ô uế bàn tay, sư ông không dám sờ vào, đành khom lưng xuống lấy răng gõ càng cua ra. Không dè sư ông vừa mới đưa miệng vào đã bị cái càng kia của con cua cắp ngay vào môi.

Sư ông vẫn không dám thò tay gõ; đành cứ đứng như thế không xoay xở được.

Một lúc sau, con người đàn bà bỗng ở đâu chạy tới, thấy thế bèn reo ầm lên:

- A ha! Chúng mày ơi, lại đây mà xem. Ủ tao đẻ ra sư!

CÓ PHẢI ĐƯỜNG LÊN TRỜI?

Có một ông đồ dạy học ở nhà kia, vợ chồng nhà chủ ngủ nhà trong, còn ông đồ nằm nhà ngoài. Nửa đêm, ông đồ tính chuyện tòm tem, định vào "lần" bà chủ, không may ông chủ trở dậy, hỏi:

- Chó ông đồ đi đâu đêm hôm khuya khoắt như vậy?

Bí quá, ông đồ trả lời:

- Tôi xuống bếp đấy mà.

- Chó ông lần xuống bếp có việc gì?

- À, tôi muốn trèo lên nóc. Tôi hỏi khí không phải, có phải ở đó có đường lên trời?

MIẾNG ĐỒI CHÓ

Hai vợ chồng nhà nợ một hôm nhân rỗi rã, ngồi bàn bạc nhau: giá học được phép "cầu được ước thấy" thì thích quá. But mới hiện xuống nói với họ rằng:

- Ta sẽ cho các người ba điều ước. Từ giờ vợ chồng ngươi muốn gì cứ ước.

Nói xong bụt biến mất. Vợ chồng bàn nhau: hãy nghĩ kỹ đã rồi hãy ước.

Một hôm trời mưa, hai vợ chồng ngồi dưới nhà bếp rang ngô, chị vợ buột mồm tán tỉnh:

- Ước gì có miếng dồi chó mà ăn bấy giờ thì thích biết mấy, bố mà y nhỉ!

Miếng dồi chó lập tức hiện ra, rơi xuống trước mặt hai vợ chồng nhà ấy. Thế là mất một điều ước.

Anh chồng tức quá nghiến răng rủa vợ:

- Ông thì ông ước gì cái miếng dồi chó nó dính vào lỗ mũi mà cho mà y biết thân.

Quả nhiên miếng dồi chó bay lên trít vào lỗ mũi vợ. Thế là mất to hai điều ước.

Bây giờ thì việc cần nhất là phải làm sao cho miếng dồi chó bay khỏi mũi vợ đã. Anh chồng dành buồn rầu ước nốt điều cuối cùng để giải nguy cho bà xã nhà mình:

- Ước gì miếng dồi chó bay ra khỏi mũi bu nó nhà tôi. Thật là vô tích sự!

Thế là miếng dồi chó bay mất, đi tong luôn cả ba điều ước. Coi như trắng tay.

BA CHÀNG MÊ NGỦ

Ba chàng đấu nhau rượu, ngủ say tít, cùng lăn trên một chiếc giường. Chàng Cả ngứa đùi, loáng

quáng thế nào lại cứ nhè đùi Hai mà gãi.

Càng ngứa lại càng gãi mạnh, đến nỗi đùi Hai chảy máu lênh láng cả ra.

Hai sờ tay thấy ướt, ngõ là Ba rái dầm, liền gọi Ba dậy.

Ba dậy đi rái, thấy tiếng lọc rượu tong tong bên hàng xóm, cho là mình rái chưa hết, cứ vạch quần đứng mãi.

Chợt có bọn lính đi tuần, thấy Ba đứng đực ra đó liền tri hô:

- Trộm trộm!

Ba sợ quá, chui vào hàng rào nhà người láng giềng, nhưng cũng bị lính vọt cho mấy côn cháy đít. Người láng giềng nghe thấy động, chạy ra hỏi:

- Cái gì thế? Cái gì thế?

Ba xua tay thì thầm:

- Chết! Chết!... Im... Ngoài này có người đang phải đòn.

GIỐNG ÔNG BỘ RÂU

Một ông lớn đi làm quan ở huyện xa, vợ ở nhà gần đến ngày sinh. Ông nóng ruột muốn biết tin, liền sai thằng hầu về xem bà huyện đã ở cũ chưa. Vốn thằng nhỏ có tính ngây ngô, sợ đàn bà đẻ,

không dám vào, đứng ngoài hàng rào nghe ngóng. Bất ngờ bà huyện ra vườn, vén váy đi đái. Thằng kia trông thấy, mừng quá vội chạy về bẩm với ông:

- Bẩm ông, bà nhà đã ở cũ rồi ạ.

Quan nghe sướng quá, vội hỏi:

- Thế, bà mày đẻ con trai hay con gái, mày biết chứ?

- Bẩm, con không biết cô hay cậu; nhưng con nhìn thấy rõ ràng là giống ông ghê lắm ạ.

- Mày trông giống tao cái gì?

- Bẩm, giống ông bộ râu!

GIÁ ĐƯỢC NHƯ... CỦA BÁC

Có một chị nọ ra chợ mua lợn giống, chẳng may đi đường sơ ý lợn giống xổ ra. Chị ta đuổi mãi không bắt được. May có anh đánh đậm ở gần đấy giơ ta ra bắt hộ. Hiếm một nỗi, anh ta chỉ túm được con lợn có một tay, còn tay bên kia bận che cái của quý của mình, nên loay hoay mãi mà không sao trói lợn được. Bí quá chị này mách nước:

- Bác cứ để tôi che hộ cái của bác, mà làm ơn dùng hai tay trói con giống giúp tôi.

Thế là chị hất tay của anh đánh đậm ra, thế tay mình vào che giúp. Lạ thay, tay chị vừa chạm

vào, thì cái của anh chàng cứng vống hắn lên. Chị nọ nhanh nhau nói với người đánh đậm:

- Ôi, giá mà con giống của tôi lớn nhanh như con giống của bác thì sướng nhất trần đời.

GIẢ ƠN CON LỢN

Đôi bạn nợ kết nghĩa đèn sách với nhau từ thuở hàn vi. Kịp đến khoa thi, một anh đỗ, được ra làm quan, còn anh kia chẳng may "trượt vỏ chuối". Anh bạn làm quan từ đấy giở mặt, không chơi với người bạn thất thế kia nữa.

Anh bạn cũ bị hỏng thi mấy bữa đến thăm bạn, nhưng lần nào cũng bị lính quan đuổi ra, lúc thì bởi ngài bận việc công, lúc lại báo bận việc tư, anh ta lấy làm căm lấm. Hôm cuối cùng, anh mua một cỗ lợn quay, bầy lên mâm, đội vào xin thăm quan. Lần này anh ta được như ý sở nguyện, lính quan cho vào ngay.

Gặp quan, quan chỉ chào hỏi qua quýt rồi sai lính lệ mang trầu ra đai. Anh bạn cũ nhận miếng trầu ở tay quan nhưng không ăn, lại đem đút vào miệng con lợn. Anh làm quan thấy lạ hỏi, anh kia không trả lời, xuýt xoa lùi lại mấy bước, rồi vái dài con lợn quay:

- Tao giả ơn mày, lợn ạ! Nhờ mày tao mới lọt

được vào cửa quan để thăm bạn cũ. Thế là tao thoả nguyện lắm rồi.

Nói rồi đi thẳng.

ĐỔI GIẦY

Một anh đi lộn giầy, chiếc đế cao, chiếc đế thấp. Ra đến đường, thấy bước khó khăn chật chưởng anh ta mới phàn nán:

- Quái lạ! Chân mình hôm nay giờ chừng hay sao, lại bên dài, bên ngắn? Hay là đường cái mấp mô?

Có kẻ qua đường nghe thấy mách cho biết:

- Không phải, ông xỏ lộn đôi giầy bên cao, bên thấp, chứ đâu phải tại đường cái.

Anh ta hiểu ra, vội về nhà để đổi lấy đôi kia.

Cầm hai chiếc giầy lên, ngắm nghía một lúc, anh ta lắc đầu nói:

- Lại vẫn cứ chiếc cao, chiếc thấp!

ĐI TU MÀ CHẮNG TRÓT ĐỜI

Có một vị sư nổi tiếng chân tu, lại học rộng. Một hôm, Phật báo mộng cho biết rằng sư sẽ đắc đạo, sau khi dự một cuộc sát hạch ở Thiên đình.

Tỉnh dậy, nhà sư rất mừng, từ đó ngày đêm chăm chỉ ôn luyện kinh kệ, tập ấn quyết cho thật tinh thục. Mọi việc đều như ý, nhưng nhà sư chợt nghĩ: Mình lục trí thần thông đủ cả, duy có việc là chưa từng biết cơ thể đàn bà.

Lên thiên đình, nhỡ ra bị hỏi về cái mục này thì biết đường nào mà trả lời. Nhà sư nhờ bác giữ chùa giúp đỡ mình. Đi khắp đầu làng cuối chợ, chả tìm được ai, bác ta dành về nhà ngọt nhạt dỗ vợ, mãi sau chị vợ mới nhận lời.

Tìm hiểu được cơ thể đàn bà rồi, nhà sư lấy làm thoả nguyện. Nhưng từ đó, sư đâm ra ngớ ngẩn, kinh kệ trễ nải, ấn quyết mất linh nghiệm.

Phật biết chuyện, nổi giận, cho Thiên Lôi đánh chết nhà sư, bắt hoá kiếp làm giống éch. Vì thế, mới có câu ca dao còn lưu truyền mãi đời sau:

*Đi tu mà chẳng trót đời,
Hoá ra kiếp éch, cho người lột da.*

ĐẾN CHẾT HÃY CÒN HÀ TIỆN

Có một lão già, suốt đời chỉ bo bo làm giàu, giữ của, để cho con cái hưởng. Khi sắp chết, lão gọi các con đến bên giường. Lão thêu thào hỏi:

- Khi thầy chết, các con sẽ làm ma thầy ra sao?

Con cǎ đáp:

- Tính thầy tần tiện, chúng con đâu dám hoang phí. Gọi là che mắt thiên hạ, mua cỗ ván độ dám ba quan, đưa thày ra đồng mà thôi, chứ không dám bầy vẽ cỗ bàn gì cho nó tốn kém. Chắc hợp ý thày?

Ông già trợn mắt lắc đầu:

- Phí quá! Không được, không được!

Con thứ liều thưa rằng:

- Thôi cũng chẳng ván lạt gì cho nó tốn kém ra; gọi là manh chiếu bó chặt đưa thày ra đồng là xong luôn, thày ạ!

Ông già vẫn lắc đầu:

- Còn phí! Còn phí!

Cậu con thứ ba hiểu ý bố, mới thưa gửi dàng hoàng:

- Dạ, thưa thày. Lòng cha thương con chẳng có gì bằng. Khi sống con không tiếc gì huống là lúc chết. Bất nhược hẽ cha nhắm mắt rồi, thì xin đem sả thi hài cha ra làm ba mảnh, anh em chúng con đem ra chợ bán lấy tiền là hơn cả.

Ông già nghe nói thích lắm, gật đầu mà rằng:

- Ủ, phải đấy, nhưng chờ có bán chịu cho cái thằng cha bên hàng xóm, tính nó hay bữa lăm đấy!...

ĐÁNH CHẾT NỬA NGƯỜI

Một lão nhà giàu hỏi anh ăn mày:

- Bây giờ tao cho mày một nghìn bạc, rồi tao đánh mày chết, mày có bằng lòng không?

- Ông cho tôi năm trăm, tôi bằng lòng để ông đánh chết nửa người thôi.

ĐỨNG MÃI NÓ MỎI

Có anh lính, tính cả ghen, lại gặp chị vợ hay giăng hoa chim chuột, mà mình thì lại sắp phải đi thú xa liền nghĩ ra một kế để đánh dấu vợ. Anh vẽ ở đùi vợ một người lính bồng súng.

Chồng vừa đi khỏi, chị vợ liền rước nhân tình về hú hí. Xong xuôi, thằng nhân tình lại vẽ lại cái hình người lính vác súng vào bên chị ta. Anh chồng về trông thấy đùi vợ vẫn nguyên dấu, hài lòng lắm, nhưng bỗng tái mặt hỏi vợ:

- Sao lúc đi, người lính bồng súng bên trái, mà bây giờ lại bồng súng bên phải?

Chị vợ toét ra cười:

- Chán lắm, thì vác bên trái mãi nó mỏi nên phải đổi vai chứ sao.

KHÓC MẸ CHỒNG

Nàng dâu nọ có bà mẹ chồng vừa qua đời, tang lễ tổ chức suốt mấy ngày. Hắn là vì thương xót bà, chị ta gào khóc mãi đến khô cả cổ họng.

Bỗng nhìn lên bàn thờ, chị ta thấy mâm ngũ quả có mấy trái quýt to mọng, đậm ra phát thèm, vội quơ trộm lấy một quả. Chẳng may tay với hụt, quả quýt buột rơi xuống đất. Không biết làm sao bây giờ, chị ta choãi chân khêu, càng khêu quả quýt tròn tròn càng lăn ra xa, xa mãi.

Chị ta vừa giơ chân khêu vừa tấm tức khóc nỉ non:

- Ơi u ơi là u ơi! Từ đây một ngày một xa... Con biết làm sao đây, u ơi là u ơi!

CHA CÒN RÂY LA CON CHI NỮA

Xóm kia có anh chàng con nhà Cả Rơm, giàu có, chẳng lo học hành, chỉ ham huê nguyệt. Cậu ta bỏ trường, đóng bộ áo quần bảnh chọe, đi dạo xóm nào có gái xinh. Tưởng cậu vậy thôi, ai dè cha mình cũng vậy, nên cậu ta càng phóng đãng chơi bời.

Ở xóm bên có một cô gái đẹp. Hai cha con nhà ấy đều phải lòng, đua nhau tới xóm cô này ở, đụng mặt nhau hoài. Khi thì cha tới trước, con tới sau.

Khi thì cha sau, con trước. Hết tối sau, cha lại bày
tuồng la mắng. Con tối sau thì nói lẽ phép, từ tốn:

- Bẩm cha, cha về có khách à!

Hai cha con nhà ấy giận nhau mà không nói
được. Một lần, cha tính cứ để vậy thì sẽ thua con,
nên rắp tâm rình bắt quả tang, lôi con về nhà rầy
la. Vợ không rõ đầu đuôi, mới hỏi:

- Có chi mà ông ra oai thế?

- Nó không lo học hành, bỏ trường, mê gái.
Mắng không uốn để thành tre cứng ngắt ra à! Bà
tính xem, hễ mười lần tôi dạo vườn hoa thì gặp nó
đang níu nhành hết bảy.

Con nghe cha nói vậy liền biện bạch:

- Mười lần cha tới vườn hoa gặp con hết bảy.
Vậy con vẫn còn ít hơn cha ba lần. Cha còn rầy la
con chi nữa?

CON "THANH TỊNH"

Ông quan nọ muốn ăn thịt ếch, sai lính đi bắt,
nhưng lại không muống dùng tiếng "ếch", nghe
không sang, bảo là đi bắt con "thanh tịnh", ý nói
con vật trong sạch, không ăn bẩn.

Lính nghĩ nát óc không hiểu con "thanh tịnh"
là con gì, gặp ai cũng hỏi.

Hỏi nhà sư, nhà sư nói:

- Ở trên đời này, chỉ có nhà tu hành là thanh tịnh thôi!

Lính mừng quá, vội bắt nhà sư trói lại, lôi về để dưới nhà giam, rồi vội vàng lên công đường thưa:

- Bẩm, con đã bắt con "thanh tịnh" về đây rồi ạ!

Quan truyền:

- Thế thì chặt đầu lột da cho ta!

Sư nghe, sợ mất vía, lạy lục:

- Nhờ anh lên bẩm quan, hôm qua tôi có nhỡ miêng ăn mấy miếng thịt cày, chẳng còn được thanh tịnh nữa, xin quan thương tình xét mà tha cho.

KHÔNG XÀI NÓ DÀI RA

Một tu sĩ ngồi chờ cắt tóc. Anh thợ cao giở khăn định choàng, vị tu sĩ nói một câu "triết lý":

- Nay, anh! Có phải cái gì mình không xài thì nó mọc dài ra hoài, phải không?

Ý ông ta muốn hỏi tóc râu vô dụng mà lại cứ mọc dài.

Anh thợ nghĩ khác, bỗng ôm bụng cười ngặt nghẽo.

Ông tu sĩ tức lấm, nghiêm mặt:

- Tôi nói thế sao anh lại cười dữ vậy?

Anh thợ cao gãi đầu, gãi tai:

- Dạ, thưa thầy tha lỗi, nghe thầy nói con bỗng
nhớ thầy là người tu hành, không xài, ắt cái ấy nó
dài lăm!

KHÔN LỎI

Anh bợm rượu được bạn mời đến ăn cơm
khách. Chàng ta muốn được uống thật nhiều rượu,
nhưng không tiện đòi chủ nhân, mới nghĩ ra mèo,
gọi người hầu rượu đến bên, nói nhỏ:

- Anh bạn, giúp tôi một việc: tôi tửu lượng kém
lắm, chỉ nhấp một chén là đã say. Vậy anh làm ơn
khi tiếp cho tôi thì hãy rót chừng nửa chén thôi,
mà chọn cái chén nào nhỏ ấy. Đây, tôi xin biếu
anh ít tiền.

Anh bợm rượu díu vào tay người hầu bàn một
tờ giấy bạc. Anh này sướng quá, cảm ơn rồi rít rồi
ra chỗ khuất xem, thì hoá ra là một tờ bạc giả. Tức
quá, suốt buổi anh ta nghĩ cách trả thù, bỗng nhớ
ra mấy lời dặn của kẻ kia, bụng bảo dạ: "Đã thế,
ông cho mày thật say, chết giặc cho bõ tức".

Nghĩ vậy, vào bữa, anh hầu cứ chăm chăm
rót rượu cho anh bợm rượu và mỗi lần rót, rót
thật đầy chén.

Thế là anh chàng bợm rượu nhờ cái tài khôn lỏi của mình mà được một bữa thả cửa.

ĐÁNH CHẾT TÔI TRƯỚC

Có bà vãi tính vốn sợ sét, cứ thấy sét đánh là chạy đến ôm chầm lấy sư. Một đêm mưa to gió lớn, ông sư thương bà vãi liền nằm đè lên người bà. Bà vãi la đất kêu trời. Ông sư nói:

- Nằm im, sắp sét đấy! Tôi nằm thế này để nếu nó có đánh thì đánh tôi chết trước.

ĐI TU PHẢI TỘI

Một ông sư và một con đĩ cùng chết một ngày, hôn xuống âm phủ. Vua Diêm vương đem ra tra hỏi, nếu ai không có tội thì tha, lại cho hoá làm người, nếu ai có tội thì bắt bỏ ngục hay bắt đầu thai làm súc vật.

Diêm vương hỏi con đĩ, con đĩ tâu:

- Lúc tôi còn sống, tôi chỉ mùa vui cho thiên hạ, hễ ai buồn bức điếu gì, đến tôi là hết phiền muộn.

Lại hỏi ông sư, ông sư thưa:

- Lúc còn sống, tôi chỉ cứu nhân độ thế, chẳng làm ác điều gì cho ai. Hễ có người đau ốm, tôi lại làm chay tụng niệm cho khỏi chết.

Vua Diêm vương nghe vậy, phán quyết:

- À, thằng này giỏi thật, chỉ ăn không nói có, dối trên lửa dưới. Ai đến số chết thì ta mới sai quỉ sứ đi bắt, mà nó lại dám cầu nguyện cho khỏi chết, cưỡng mệnh ta, lại còn lên mặt cứu nhân độ thế. Quỉ sứ đâu! Đem giam nó vào ngục cho ta! Sau này, cho làm kiếp chó!

Và chỉ con đĩ thập thành-xuống lệnh ân xá:

- Con nhà chị kia chỉ mua vui cho thiên hạ, xét không có tội. Lại cho lên làm kiếp người!

• Ông sư túc quá, đành ngậm bồ hòn làm ngọt, nghĩ bụng: "Có đời thuở nhà ai, đĩ tu phải tội, làm đĩ được phúc bao giờ".

KHÔN ĂN CÁI, DẠI ĂN NƯỚC

Một chị đi chợ về, khi tới bên sông thì trời đã tối hẳn. Mùa đông lạnh nên nhà đò nghỉ sớm, chị chàng loay hoay không biết tìm cách nào để sang được. Thật không may, lúc ấy lại xuất hiện một trang "quân tử" dí dao vào cổ đòn tiễn, lại đòi cả chuyện "trăng hoa" nữa.

Thân gái dặm trường, đêm khuya thanh vắng, biết trông cậy vào ai, chị đành hạ giọng van nài năn nỉ:

- Thưa ông lớn, con đi chợ làm gì có tiền. Còn

cái kia con cũng rất muốn chiều ông, nhưng giá mà ông tìm cách nào đó đưa con sang được bờ bên kia, rồi con chiều ông thì hay biết mấy. Thế là vẹn cả đôi đường.

Nghe mũi lòng, "quân tử" ra điều hảo hán:

- Được rồi, may ngồi lên vai tao, tao kiệu mày sang. Nhớ là không được chạy đấy nhé.

Sang đến bờ bên kia, nước sông mùa đông lạnh làm cái "của quý" bị ngâm dưới nước lâu sun lại, "quân tử" nhìn chị chàng chầm chậm mà đành bất lực.

- Sao ông lớn đứng vậy! Nếu ông lớn chê con, tha cho con thì con đi về. Đội ơn quan lớn ạ!

Nói đoạn, chị bỏ đi, để mặc gã đứng ngây người nhìn theo.

Đi một quãng xa, bấy giờ mới hết sợ, chị chàng tut vẩy ngồi thụp xuống tiểu tiện, để hở cả bộ mông trắng tròn. Từ xa gã "quân tử" nhìn thấy bộ mông ấy bỗng trong lòng sóng dậy, co cẳng chạy theo gọi:

- Chờ tao với, được rồi! Chờ tao với!

Chạy lên đến nơi thì chị ta đã đi xa, chỉ còn để lại một vũng nước lênh láng. Bực quá, gã "quân tử" dí cái "của quý" của mình xuống vũng nước ấy, miệng lẩm bẩm:

- Khôn thì mày được ăn cái, dại thì mày phải ăn nước chưa, con!

KHÓC CÁI TUỔI

Anh lái buôn nợ, được buổi thư nhàn, ghé nơi
lầu xanh kia đí bợm. Anh ta kết với một cô, cô ấy
nói mới có 19 tuổi. Vài năm sau, anh ta buôn bán
thua lỗ quay về và gặp lại chính cô gái ngày
trước. Cô ấy đã quên anh. Anh hỏi tuổi thì cô ấy
nói mới có 16.

Anh bèn bưng mặt khóc ầm ī. Hỏi làm sao thì
anh nói:

- Cái tuổi của em cũng như tiền vốn của tôi.
Vốn của tôi mỗi năm buôn bán mỗi hao hụt, mà
tuổi của em cũng sụt mất đi như thế, mỗi ngày
mỗi hao tôi nghĩ đến sao khỏi động lòng mà
không khóc?

CHẢ CÒN MỐNG NÀO

Một anh đi dự đám cưới làng bên, cứ gục đầu
mải gấp, không để ý đến ai cùng mâm cùng chiếu.

Khi anh ta về, chị vợ hỏi thăm:

- Thế hôm nay mình ngồi ăn với những ai?

Anh ta thản nhiên đáp:

- Chẳng biết nữa! Khi tôi ngẩng đầu lên thì
chả còn một mống nào.

CẦN GÌ PHẢI HỌC NỮA

Một người nhà giàu, nhưng rất hèn tiện. Con trai đã lớn mà anh ta không chịu cho đi học, vì sợ tốn kém.

Một hôm, khách đến chơi, thấy vậy liền hỏi:

- Sao cháu lớn thế này mà bác không cho nó đi học lấy cái chữ thánh hiền cho đầu óc thông tuệ?

Nhà chủ đáp rằng:

- Nom thế mà nó còn ngốc lăm, sợ đến trường bị trẻ lớn bắt nạt.

- Thế thì bác mời thầy về nhà dạy cho cháu có phải hơn không?

- Tôi sợ nó không học nổi, vì chữ nghĩa xem ra khó quá bác ạ?

- Ô, có khó gì đâu. Bác cứ đón thầy về cho nó học. Nay nhé, hôm đầu thầy dạy nó viết chữ "nhất" là một gạch ngang. Hôm sau chữ "nhị" hai gạch ngang.

Hôm thứ ba dạy chữ "tam" ba gạch ngang... Cứ thế... Dần dần từng ngày là nó biết chữ ngay thôi.

Khi ông khách ra về, cậu con xán lại bên bờ nói phách:

- Khỏi phải thuê thầy tốn gạo, nghe qua con đã hiểu ý. Bố cứ ra chữ, con viết cho mà coi!

- Nào, thử xem sao! Con viết hai chữ "nhất, nhị" trước đi.

Thằng con trai ông gạch toanh toách chẳng sai
nét nào.

- Giới lăm, con nói đúng, cần gì phải đón thầy
cho nó tốn kém. Nào, con viết tiếp đi!

- Chữ "tam" bố nhé!

- Khỏi. Chữ ấy thì dễ ợt. Con viết chữ "vạn" cho.

Cậu con hân diện vì đã được giao viết chữ
khó, mới bảo bố:

- Được rồi, bố cứ đi đâu một lúc, rồi chốc nữa
bố về bố xem.

Người nhà giàu đi một thời một hồi, lúc về
hỏi con:

- Viết chữ "vạn" xong rồi thì đưa bố xem!

Cậu con trại phụng phịu:

- Bốơi, chữ "vạn" viết bao giờ cho xong. Viết cả
buổi mới được năm trăm vạch.

LẠY CỤ ĐẾ Ạ!

Một thằng bé đã dốt lại mải chơi nên bảo gi
quên nấy. Mẹ nó buồn lăm, liền dắt con đến nhờ
ông đồ rèn cặp hộ.

Mấy tháng rồi mà thằng bé chỉ nhớ được có mấy
chữ: "cái ống nhổ", "cái hoả lò", "cái cấp thiêu", đôi
khi chữ nọ lại xiên xọ ra chữ kia nữa chứ.

Một hôm, ông đồ có bộ râu quai nón đến thăm thầy đồ. Nó cứ đứng tráo trác ra nhìn, ông đồ hỏi gì nó cũng chẳng buồn trả lời. Lúc ông đồ ra về rồi, thầy đồ mới mắng cho nó một trận:

- Cụ đồ là bạn tao, thì cũng như tao. Sao mày không chào? Thế là vô phép. Lần sau, hễ gặp cụ thì phải chắp tay lại mà "lạy cụ đồ ạ!", nghe không?

Từ đấy, mỗi lần ông đồ có bộ râu xồm xoàm ấy đến chơi, thằng bé đều chắp tay lạy chào: "Lạy cụ đồ ạ!".

Thầy đồ hài lòng lắm.

Một hôm, thằng bé được phép về chơi nhà. Mẹ nó muốn thử xem con học hành tấn tới đến đâu, mới chỉ vào cái ống điếu, hỏi nó là cái gì. Thằng bé lẩn lộn cả, trả lời:

- Cái ống nhổ.

Bà ngán ngẩm ra mặt. Nhân có sẵn cái bình tích bên cạnh đấy, bà mẹ hỏi tiếp:

- Thế cái này là cái gì vậy?

- Cái hoả lò.

Bực lắm, nhưng bà còn đưa cái cối trầu vào trước mặt con hỏi thêm:

- Thế còn cái này là cái gì?

- Cái cấp thiêu.

Bà mẹ điên tiết, tốc ngược váy lên mà hỏi gắt:

- Thế chử cái gì đây?

Thằng bé vội vàng chấp hai tay, lẽ phép cúi rạp người:

- Lạy cụ đế ạ!

LÁ HÚNG! LÁ HÚNG!

Một ông sư đến chơi một nhà giàu trong làng. Vừa đến cửa, sư bị chó đổ ra sủa ầm ĩ. Sư ta giả cách không biết chúng là con gì, mới hỏi:

- Nhà ta nuôi giống chim gì mà nó hót hay thế?

Nhà chủ những tưởng sư chưa từng biết chó là gì, chiều ý sư đáp rằng:

- Bạch thây, giống chim ấy ở đây nhiều lắm, chúng tôi nuôi để khi nào khách đến chơi, nó hót cho vui nhà vui cửa.

Chuyện trò hồi lâu, nhà sư nói với chủ:

- Chùa chúng tôi ở trên núi cao, am thanh cảnh vắng, xưa nay chưa từng có giống chim nào như đàn chim ở nhà ông. Vậy xin ông vui lòng cho nhà chùa một con làm cảnh, để nó hót cho vui chùa. Được thế, thực là quý hóa quá!

Chủ nhà vốn hảo tâm, xin biếu nhà chùa một con và sai đày tớ buộc cổ dắt theo sư về chùa.

Đi được một quãng, nhà sư bảo người đày tớ:

- Thôi, khỏi phiền anh, cho anh về. Anh đưa nó

đây tôi dắt cũng được.

Chó thấy chủ lạ không chịu đi, nhà sư ta cố kéo dây, vừa dỗ mặt ^{tú} tai vừa mắng dồn:

- Có đi, không thì... lá húng! Lá húng!

LƯU THẦY Ở LẠI

Một ông đồ dạy học ở nhà kia, ban đêm cửa đóng then cài, lại còn nuôi nhiều chó dữ. Ban ngày, thầy đồ xơi nhiều món ăn lạ miệng, đêm đau bụng đi chảy, không biết làm thế nào. Thầy nghĩ nát óc, đành bụng ngay cái cháp đựng sách vở... tống cả một đống vào đấy.

Sáng dậy, thầy cắp cháp thực sớm để đem đổ cái của đó đi, kéo mùi xú uế xông lên nồng nực trong nhà, sẽ có điều bất tiện.

Không ngờ, ngày hôm trước, chủ nhà và thầy đồ có điều xích mích nhau. Thầy mới sáng bánh mắt mà thầy đã cắp cháp đi, tưởng là thầy giận, bỏ về, không chịu dạy học nữa, nên cố nắn nì thầy ở lại. Thầy sợ đứng lâu, mùi thối trong cháp xông ra; nhà chủ thì lại sợ thầy giận đi mất, vì thế một bên cố nắn nèo, một bên thì cứ vùng vằng đi. Thấy thế, nhà chủ lại càng tưởng thầy giận, bèn dỗ ngọt thầy:

- Vâng, thì thầy đi chốc lát thầy về, còn cái cháp thầy để lại đây cho đỡ lỉnh kỉnh.

Thầy không chịu, chủ nhà cố giữ lấy cháp, thầy thì không chịu buông ra. Bên lôi, bên kéo, tuột tay một cái, cháp rơi bịch xuống đất. Cái của thừa của thầy vung toé cả ra mặt đất, làm cho người chung quanh bịt mũi không kịp.

Thẹn quá, thầy làm mặt giận, vùng vằng quát:

- Đã bảo mà! Giữ mãi! Giữ mãi! Đây, cho giữ để mà làm của!

GẠCH ĐẾN GIÀ

Một chị nọ vốn có tính hay ăn vụng chồng con. Một hôm, đi chợ huyện mua cua, chị chọn một con to nhất giấu trong áo, định khi về nhà sẽ lén vào bếp nướng ăn vụng.

Chẳng may, đến cổng một ngôi chùa, thì con cua bất thình lình xổ càng ra, cứ nhè ngang vú chị ta mà cắp. Chị ta đau quá nằm lăn ngay chỗ cổng chùa mà khóc lóc, kêu la.

Vừa lúc ấy, sư ông đi hái lá mơ về, thấy vậy động lòng thương, liền ghé miệng gõ con cua ra. Chẳng may khi miệng sư ông vừa ghé tới, con cua liền giơ nốt càng kia cắp luôn vào môi. Sư ông và chị nọ chỉ còn một cách nằm trước cổng chùa rên rỉ.

Anh chồng chị nọ ở nhà chờ mãi không thấy vợ về, mới sai con đi đón. Thằng bé lon ton đến cổng chùa, thấy sự lạ vội chạy về réo bố ầm ĩ:

- Bố ơi! Mẹ con chưa về ngay được đâu. Mẹ còn bận cho nhà sư bú ở cổng chùa.

Anh chồng nghe thấy thế rất ngạc nhiên, liền vội chạy ngay ra xem sự thế nào. Anh chồng gõ được cho hai người thì vú chị vợ đã sưng vù và miệng nhà sư cũng sưng yếu.

Chị nọ xấu hổ lủi thủi đi về. Còn sư ông nhà ta thì vừa lấy tay xoa miệng, vừa lẩm bẩm như cầu kinh:

- Mô phật...! Mô phật...

*Từ nay xin cách đến già
Mặc ai cua cắp chớ tra miệng vào!*

ĐÂU DÁM LÀM ÔNG KHỔ LÂY

Một người nhà giàu, vừa buôn bán, vừa cho vay, nên suốt ngày bận rộn, lo lắng.

Một hôm ngồi chơi với bạn, ông ta mới than rằng:

- Nhiều của cũng chẳng làm gì! Của càng nhiều, thì khổ càng lắm.

Người bạn mới ngay thật bảo ông:

- Tôi chỉ thấy thiên hạ mong có cửa, có ít thì mong được nhiều, có nhiều lại mong nhiều hơn, chứ tự cổ chí kim chưa thấy ai phàn nàn như ông.

Hay ông muốn nhẹ thân, thì chia bớt cho tôi một ít
để tôi chịu đỡ cho ông cái khổ nǎo áy đi.

Người nhà giàu vội từ chối phắt:

- Áy chết! Tôi đâu dám! Tôi có của đã lấy làm
khổ, đâu lại nỡ chia cho ông để làm ông khổ lây?...

VỊNH CẢNH ĐỀN

Bốn anh học trò vẫn cảnh đền. Xem quanh
một lúc, cùng cao hứng làm thơ. Anh thứ nhất
thấy tượng Quan Công liền xuất khẩu đọc:

Hán Vương ăn ớt mặt đỏ gay.

Anh hai nhìn sang bên cạnh, thấy tượng Quan
Binh tiếp luôn:

Bên kia thái tử đứng khoanh tay,

Anh thứ ba thấy tượng Châu Xương hưng khởi
đọc ngay:

Thằng mọi râu ria cầm cái mác

Anh tư thấy con hạc cõi trên lưng rùa, mới kết
một câu hoàn tất cả bài tứ tuyệt ngẫu hứng tại đền:

Con cua nằm dưới chú cò gầy.

PHẢI MỜI THẦY NỘI KHOA

Một người tập bắn súng, nhô tay bắn phải đùi, mời thầy ngoại khoa đến chữa. Thầy lấy dao cưa bỏ phần mũi tên ở ngoài da, rồi đi về.

Người nhà thấy thế mới hỏi:

- Ngoài da bây giờ phẳng rồi, nhưng còn cái phần mũi tên cắm ngập vào thịt thì làm thế nào bây giờ?

Không cần phải quanh co, úp mở, thầy nói luôn:

- Cái ấy thời tôi chịu, phải mời thầy nội khoa.

ĐẠI VƯƠNG ĐÌNH LẠI CHO MỘT ĐÊM!

Quỉ sứ bắt ba hồn trên trần gian về nộp Diêm Vương. Diêm Vương phán hỏi ba hồn:

- Chúng bay khi sống, nghề ngỗng thế nào, mau khai ra!

Tên trộm tâu:

- Tôi nghèo xác xơ, lại không của bố thí, nên phải đêm đêm đi dò xét các nhà, xem ai bỏ quên cái gì thì đem về, cất giấu cho họ.

Diêm Vương khen:

- Người chịu khó với đời, cho đầu thai làm quan lớn.

Hỏi hôn gái đĩ, nó cung tâu:

- Tôi từ nhỏ đến giờ không chồng con, nhưng lại có tính thương những người đàn ông đa cảm. Ai đến tìm, tôi cũng tiếp đãi như chồng!

Diêm Vương lại khen:

- Người thật nhân đức, cho đầu thai làm bà lớn.

Diêm Vương hỏi đến hôn thầy thuốc, thì hôn rắng:

- Tôi không như hai hôn kia. Ở trên dương thế, tôi cứu chữa cho nhiều người khỏi bệnh, qua khỏi cái chết.

Diêm Vương nổi giận, mắng té tát:

- Vậy ra, khi ta sai quỉ sứ lên trần gian bắt hôn về, thì chính mi đã cưỡng lại mệnh ta! Bay đâu, đem nó bỏ vạc dầu cho biết thân!

· Hôn thầy thuốc quì lạy, vừa khóc vừa tâu:

- Xin Đại Vương đình lại cho một đêm, để tôi còn về mách bảo các con tôi, là trai thì đi ăn trộm, là gái thì đi làm đĩ, đừng làm chuyện phúc đức mà bị bỏ vạc dầu tội nghiệp.

TỰ TỬ BẰNG THUỐC ĐỘC KHÔNG CHẾT

Có ông nhà giàu nghiện rượu, sợ dày tớ vống bụng, nên cố chọn nuôi một anh lù khù. Ông nhà giàu có việc phải đi vắng, bảo anh dày tớ trông nhà:

- Mày ở nhà, phải để mắt vào cái chân giò treo đó, với con gà sống thiến trong chuồng, kẻo mà chó mèo nó tha đi, thì chết đòn với ông.

Lại chỉ vào hai ve rượu:

- Còn hai ve này là thuốc độc để tao bẫy chuột.
Uống vào là chết ngay ứ ụ!

Ông ta đi rồi, người dày tá ở nhà bắt con gà sống thiến làm thịt, luộc chân giò lên ăn, lại lấy cả hai ve rượu uống hết sạch, đến nỗi say mềm. Khi ông ta về, thấy người dày tá nằm sấp dưới đất, hơi men nồng nặc, liền đánh thức dậy hỏi gà, chân giò và hai ve "thuốc độc" kia đâu. Anh dày tá khóc mà thưa rằng:

- Con vâng lời ông coi nhà, rủi có con mèo và con chó chạy lại, con mèo thì tha cái chân giò, con chó thì cắp luôn con gà sống thiến chạy biến. Con sợ ông đánh mắng nên lấy hai ve thuốc độc uống, tự tử cho xong đời.

VĂN HAY

Một thầy đồ đang ngồi căm cui viết. Bà vợ đến bên cạnh bảo:

- Ông viết trên giấy khổ to có hơn không?

Thầy đồ đắc chí, cho là vợ khen tài văn chương của mình, ý văn dồi dào đến thế này thì giấy khổ nhỏ không đủ chép. Nhưng thầy cũng hỏi lại:

- Bà nói như vậy là nghĩ thế nào?

Bà vợ thong thả đáp:

- Ông chả biết tính toán gì cả, giấy khổ to bỏ đi còn đem gói hàng được chứ giấy khổ nhỏ bỏ đi thì còn được tích sự gì.

VẮT CỔ CHÀY RA NƯỚC

Một hôm, chủ nhà bảo anh đày tớ về quê có việc, người đày tớ xin mấy đồng tiền để uống nước dọc đường.

Chủ nhà ngẫm nghĩ một lúc rồi nói:

- Thằng này ngốc thật, hai bên đường thiếu gì ao hồ. Khát thì xuống đáy mà uống, tìm vào quán xá cho nó phiền phức.

- Thưa ông, độ này trời đang hạn, ao hồ ruộng nương cạn khô hết cả.

- Thế thì tao cho mày mượn cái này!

Nói rồi, đưa cho anh đày tớ cái khổ tải. Người này chưa hiểu ra sao, thì chủ nhà đã giải thích luôn cho biết ý tứ:

- Vận vào người, khi khát vặn ra mà uống.

Người đày tớ liền thưa:

- Dạ, trời nóng thế này vận khổ tải ngọt lắm! Hay là ông cho tôi mượn cái chày giā cua.

- Để mày làm gì chứ?
- Dạ, để vắt cổ chày ra nước ạ!

MẤT TRỘM BÒ

Tối đi ngủ, một người vừa mới tậu được con bò, đã chốt chuồng cẩn thận, lại đặt chông nằm ngay giữa lối ra vào. Ấy thế mà ban đêm, kẻ trộm vẫn dắt mất bò của anh ta.

Xót của, anh ta đến bẩm quan:

- Trình quan, có hoạ là chúng dắt bò chui qua chông con nằm mà đi ra.

Quan nghe nói vô lý, bật cười:

- Bò chứ có phải chó, mèo đâu mà chui qua gầm chông được.

- Dạ, trình quan, thế thì chúng dắt con bò đi lối nào ạ? Sáng dậy cái chông con nằm vẫn ở nguyên chỗ cũ, chắn lối ra vào kia mà!

- Đồ ngốc! Mày ngủ say mê mệt, chúng nó có khiêng chông mày đang nằm ra một bên, dắt bò xong lại khiêng trả chỗ cũ... mày cũng chẳng biết.

Người kia vỡ lẽ, nói gọn một câu:

- A, thế là quan lớn thông đồng với kẻ trộm, nên mới tỏ tường mọi chuyện như thế đấy nhé!

MẶT MÀY NHƯ MẶT...

Chị nọ hụ, bị chồng đánh cho một trận. Đánh xong chồng bỏ đi biệt. Ở nhà, chị khóc tè tê, kể xấu chồng là đồ vũ phu, thượng cẳng chân hạ cẳng tay:

- Tao lấy mày... không ngờ thân tao lại ra thế này. Mày đánh tao, mày chửi tao, mặt mày y như thế cái mặt...

Vừa lúc đó, anh chồng quay về đến nhà, bèn hỏi:

- Mặt gì? Mày bảo cái mặt tao như mặt gì?
- Tao bảo rằng... mặt mày như... mặt trời!

MUA PHÂN

Một người làm rẫy mua phân về bón ruộng. Đến một nhà để mua phân, người làm rẫy xem phân rồi nói:

- Thùng phân đó, anh ăn bao nhiêu?

Anh nọ không cần suy nghĩ, nói luôn:

- Tôi bán giá một trăm đồng.

Người làm rẫy chỉ trả 20 đồng.

Thấy trả giá hạ quá, người bán phân nổi cáu, liền sinh sự với người mua:

- Phân của người ta, chớ có phải cứt lợn đâu mà nhà anh trả rẻ thế?

Anh làm rãy tức quá, nói thảng:

- Thuận mua vừa bán, thuận bán thì mua,
không thì thôi. Tôi đã ăn mất của anh tí nào đâu,
mà anh nỗi xung lên như vậy?

MẶT ĐỎ

Đôi vợ chồng trẻ một đêm tâm sự với nhau.
Chồng hỏi vợ:

- Thế lúc đấy muốn... thì đấy làm thế nào cho
đây biết?

Cô vợ bảo:

- Thì đây đỏ mặt chứ còn làm thế nào.

Một hôm, nhà có giỗ bố, anh chồng đang sì sụp khấn trước bàn thờ, vợ ở bếp lên, nên mặt đỏ hây hây, đến gần bàn thờ để chờ hỏi chồng. Chồng trông thấy, chửi vung lên:

- Đồ mèo tha, quạ mổ, mày lại nhè đúng lúc
tao đang cúng bố tao mà mày đỏ mặt lên à?

NGỦ VỚI AI?

Có một nhà kia sinh được cậu con trai đã lớn,
phải một nỗi dốt đặc, cứ dặn một chốc lại quên
ngay. Một hôm, ông bố sang nhà thầy đồ xin cho

con học. Thầy đồ nhận lời. Nhưng ông bố sợ con dốt quá, thầy đồ lại chối không nhận, nên về bảo con:

- Tao xin cho mày đi học được rồi, nhưng nếu mày dốt quá thì người ta cười, cha mẹ cũng xấu lây. Vậy mày phải cố học lấy mấy chữ, lúc sang ông đồ, tao hỏi thì mày nói, cho mặt tao đỡ bẽ.

Mấy chữ ấy là: "cơm", "mềm", và "cha". Bố hỏi con đáp thuộc lâu đâu đấy mới sang thầy đồ. Thầy đồ hỏi chữ gì nó cũng mít tịt. Ông bố muốn đỡ cho con, nói:

- Thằng bé nhà tôi chưa học, nhưng thông minh lắm. Chữ gì đã nhìn một lần là nhớ ngay. Để tôi viết rồi nó đọc cho cụ xem.

Rồi viết chữ "cơm". Thằng bé quên phéng mất, đứng ngắn ra. Bố nó nhắc khéo:

- Thường bữa mày ăn cái gì nhỉ?

Thằng bé reo lên, đáp:

- Khoai.

Bố nó ngượng quá, viết tiếp chữ "mềm", nó lại không biết nữa. Bố nó lại nhắc:

- Đêm mày ngủ đắp bằng gì?

- Chiếu.

Tức quá, ông bèn viết chữ "cha" và hỏi nó. Lại cũng không biết nốt. Bèn khêu gợi cho nó cố nhớ ra:

- Chữ gì trái với chữ mẹ?

Thằng bé vẫn đứng im không đoán nổi.

- Ồ, thế chờ tôi mẹ mày ngủ với ai? Mày biết chứ?

Thằng bé đáp không áp úng:

- Con thấy mấy tôi, mẹ ngủ với ông lý trưởng!

NÓI DÓC MẤT TIỀN

Hai tay nỗi tiếng có tài nói dóc, gặp nhau ở bên sông. Một người giắt một quan tiền của mình vào lưng rồi lặn xuống sông, một lúc ngoi lên bảo người kia:

- Chà chà! Tôi lặn xuống đáy sông gặp hai ông tiên đang đánh cờ, tôi mon men đến định chầu rìa, thì một ông cho tôi quan tiền này và bảo đi, đừng có quấy rầy người khác. Tôi nghe vậy, vội ngoi lên ngay.

Người kia hỏi:

- Thật thế à? Tôi cũng sẽ lặn xuống, may ra kiếm được ít tiền mà tiêu chǎng.

Nói rồi nhảy xuống nước; một chốc anh ta ngoi lên, mặt có vết máu. Hắn kể lại cho anh kia:

- Tôi cũng gặp hai ông tiên đang chơi cờ. Tôi đến bên cạnh chưa kịp mở miệng, đã nghe họ quát túng lên:

- Xin, xin cái gì? Đã cho thằng trước một quan rồi, lên mà chia nhau. Nói rồi, một ông cầm luôn

cái gậy phang thẳng một cái vào mặt tao, chảy cả máu đây này.

Quả là anh hùng tương ngộ. Anh nọ vui lòng xia ra 5 tiền cho anh kia, chết đắng nhưng mà vui gấp được kẻ trên tài.

NGƯỜI KHÔNG XU NỊNH

Một lão nhà giàu tính ưa nịnh. Cạnh nhà có một người nghèo, nhưng chưa bao giờ nịnh lão một câu. Một lần, lão nhà giàu hỏi người nghèo láng giềng:

- Tôi giàu có, sao bác không nịnh tôi?

Người kia bình thản đáp:

- Ông giàu có mặc ông, việc gì tôi phải nịnh ông chứ?

Lão nhà giàu dỗ dành:

- Tôi chia cho bác nửa gia sản, bác có nịnh tôi không?

- Nếu có nửa gia sản của ông thì tôi giàu bằng ông rồi, còn nịnh ông làm gì.

Lão kia lại bảo:

- Thế tôi cho bác tất cả gia sản, bác nịnh tôi chứ?

Người kia liền đáp:

- Tới nước ấy, thì chính ông phải chạy theo mà nịnh tôi thì có.

MỐI ĂN VỤNG

Nhà ấy một hôm có khách đến chơi rất lâu, ra ý chờ chủ nhà có mời thì ở lại ăn. Chẳng may, gấp phải chủ nhà hà tiện, không mời khách ở lại. Chủ nhà vào nhà trong làm vội mấy bát cơm, rồi mới lại ra ngồi tiếp chuyện.

Khách làm bộ như không có gì, gõ vào cột nhà nói xa xôi:

- Hè. Nhà nhưng đẹp thật, nhưng phải cái cột thì xấu quá.

- Sao vậy?

- Cột có mối ăn luồng bên trong.

- Không. Nhà tôi có mối đâu? Sao anh lại bảo cột nhà tôi có mối?

- Ôi! Mối nó ăn vụng ở trong đó, mình làm sao thấy được.

NGỦI VĂN

Một người mù chỉ ngửi hơi văn mà biết được văn hay, văn dở.

Có ông tú đưa bộ *Tây sương ký* ra hỏi. Người mù ngửi, rồi bảo:

- *Tây sương ký* đây mà!

Ông tú hỏi:

- Sao ông biết?
- Người có mùi phấn sáp.

Ông tú lại đưa bộ *Tam quốc chí* ra thử. Người mù người rồi nói ngay:

- *Tam quốc chí* đây mà!

Ông tú ngạc nhiên lắm, hỏi lại:

- Sao mà ông biết chứ?
- Người có mùi binh đao!

Ông tú mới đem tập bài mình viết ra hỏi. Người mù người rồi bảo:

- Văn của ông đây, chứ gì?

Ông tú hỏi:

- Sao ông biết?

Người mù đứng đinh trả lời:

- Người có mùi thum thùm!

NGƯU LÀ CON BÒ TỐT

Một thầy đồ dốt dạy học ở nhà kia. Nhiều chữ thầy không biết, phải đi hỏi, rồi về dạy lại cho các trò nhỏ.

Một hôm, dạy đến chữ "bôn" là chạy, chữ viết theo lối xưa, ba chữ "ngưu" chồng lên nhau, thầy đoán mãi không ra, mới đi hỏi dò:

- Có giống gì khoẻ bằng ba con trâu không nhỉ?

Có người bảo:

- Giống bò tốt.

Thầy về dạy học trò:

- "Ngưu" là con bò tốt. "ngưu" là con bò tốt.

Một hôm khác, dạy đến chữ "đinh", mặt chữ thì biết song nghĩa thì không tường, thầy lại không kịp đi hỏi dò. Thầy chữ viết như cái giàng cối xay, thầy đồ nói đại:

- "Đinh" là giàng cối xay. "Đinh" là giàng cối xay.

Nhà chủ thấy thầy dốt quá, mới mời thầy cắp tráp ra cửa kèm theo bài thơ tiễn:

*Ngưu là con bò tốt,
Đinh là giàng cối xay
Thầy đồ hay chữ quá
Xin thầy về đi cày!*

TRUNG THẦN NGHĨA SĨ

Nhà vua giả trang vi hành, gặp một lão nông ngoài đồng, liền dừng lại hỏi thăm về ruộng nương, lúa má, dân tình, rồi lân la hỏi chuyện chính sự, tư cách các quan trong vùng.

Ông lão cười nhạt:

- Ôi chà! Các quan ở địa hạt đây đều là các bậc trung thần nghĩa sĩ cả đấy!

Nhà vua hỏi thêm:

- Làm sao mà lão biết?

Ông lão đáp tung tưng:

- Xưa nay xem hát; thấy những vai nịnh như Đồng Trác, Tào Tháo đều mặt trắng, còn các quan ở đây, tôi chưa thấy ai mặt trắng như thế. Ông nào ông ấy mặt mũi cũng hồng hào béo tốt, chứ không gầy như tôi.

TỰ TỬ BẰNG BÚN, RƯỢU

Người đàn ông nọ có tính hay quà, rượu; vợ buôn bán tần tảo, dàn đụm được đồng nào, anh ta thường lấy trộm, ra đánh chén sạch đồng ấy. Vợ giận lắm, ngồi khóc hết nước mắt. Chẳng thương vợ thì chớ, anh ta lại còn doạ tự tử và gào lên:

- Cứ như thế này thì sống làm sao được. Thôi thì tôi chết quách đi cho xong, để nhà sống một mình?

Vợ cáu lấm, dồn giọng:

- Ủ, thế thì uống dấm thanh, nhai lá ngón mà chết quách đi, chẳng ai tiếc.

Anh ta năn nì xin một đặc ân cuối cùng:

- Dấm thanh thì chua, lá ngón lại đắng. Ăn thế

chết thảm lăm. Làm thế nào sướng một cái chết cũng
đáng, mà nhà đỡ ân hận. Hay là nhà có thương tôi,
nhà cứ đưa tiền cho tôi ra chợ mua bún uống với
ruou, say bí tỉ một phen rồi chết cho sướng đời.

THIẾU GI THUỐC NHUỘM RÂU

Con sen còn trẻ hơ hớ ra, chủ nhà thì đã già.
Ông chủ lại cứ mua thuốc nhuộm râu cho đen, làm
ra bộ trẻ trung để gạ gẫm con bé ấy.

Nó biết thóp, nhất định không chịu chiếu ông.

Chủ nhà tức quá phát khùng, doạ:

- Mày mà cứ làm bộ làm tịch, rồi ông sẽ có
phép trị lại.

Nó ngây thơ hỏi:

- Phép gì ạ, thưa ông?

- Phép hãm để cho mày bạc lông, mới gả
chồng. Lúc ấy tha hồ mà...

Con sen dè mê, ngắt lời:

- Chả cần, thiếu gì thuốc nhuộm râu.

THẬT VÔ Ý

Hai ông bạn ngồi ăn cỗ với nhau. Cả hai vốn
đều ăn tham, nhưng lại làm bộ sĩ diện. Cho tới lúc,

đĩa thịt gà chỉ có hai miếng, một miếng to, một miếng nhỏ thì cùng ngồi thử ra như là nhường nhau. Ai cũng nghĩ "nếu nó gấp trước, chắc là gấp miếng nhỏ". Chờ mãi, sốt ruột, một ông liên tục đưa xuống gấp trước miếng to.

Thấy vậy ông kia mắng ngay:

- Ông thật vô ý, gấp trước thì phải gấp miếng nhỏ mới là người ý tứ chứ.

Ông này vặn hỏi:

- Nếu là ông, thì ông gấp miếng nào?
- Tôi sẽ gấp miếng nhỏ. Ông kia to tiếng nói át.
- Thế thì đằng nào miếng to chả là phần tôi.

Nói xong, lại đúng đinh ăn như không có chuyện gì xảy ra cả.

THẤY DỄ MÀ THÈM

Thường những tay nghiệp ngập, phải nấm bảy ngày mới đi đại tiện một bận, mà đi thì táo bón khó chịu lắm.

Có một anh nghiệp kia, ra đồng ngồi rặn mãi, ỉ ạch chảy cả nước mắt nước mũi mà vẫn không đi được. Dương bút rút khổ sở, chợt thấy có người qua đường rẽ xuống bờ ruộng, phát đánh xoẹt một bãи tướng, rồi kéo quần đứng dậy đi liền.

Anh nghiện ra về, hậm hực bảo vợ:

- Hôm nay, tao thấy cái thằng nó ỉa mà tao
thèm...!

THANG THUỐC MÁU CAM

Một anh chàng chỉ nguyên đi ăn chực. Nhà ai
có cỗ bàn là thấy mặt anh ta.

Anh láng giềng biết vậy, muốn xỏ một vố, bèn
sai vợ ra chợ mua vịt về làm tiệc. Y như rằng anh
ăn chực này vác mặt tới, lần lữa kiếm cớ không về.

Đến lúc cỗ bàn đã dọn tinh túng, sắp ngồi vào
mâm, thì anh chủ nhà bỗng lăn dùng ra, kêu đau
bụng. Chị vợ thuốc men rối rít mà chồng vẫn chưa
bớt. Thành ra mâm cơm đầy lồng bàn để đấy.

Sốt ruột quá, anh ăn chực lăng xăng hỏi dò chị vợ:

- Anh ấy đã bớt chưa? Liệu có thể khỏi ngay
không? Thường thì uống thuốc gì công hiệu nhất?

Chị vợ làm bộ vò đầu bút tai nói:

- Khi đau bụng, nhà tôi thường uống máu cam
mới khỏi. Hôm nay rủi thằng ở đì vắng, thành ra
không kiếm đâu ra được máu cam làm thuốc.

Anh ăn chực liền nói:

- Thế thì khó gì. Chị kiếm đưa tôi cái bát, tôi
lấy máu cam cho.

Nói rồi anh ta nắm tay đánh b López vào mũi mình cho hộc máu ra. Hứng được lưng bát máu cam, anh ta trao cho chị vợ mang vào chữa bệnh cho chồng.

Ngồi chờ mài, vẫn chưa thấy chị vợ ra, mà mũi cứ ngày càng sưng to, nhức buốt không chịu nổi.

Lúc ấy anh chồng mới tươi cười bước ra:

- Tôi đỡ nhiều rồi, rất cảm ơn anh cho thuốc. Nay giờ có chén rượu nhạt mời anh cùng ăn với chúng tôi bữa cơm đưa muối.

Nhưng anh này mũi đã sưng bằng quả ổi, không tài nào "xơi" được nữa. Đành bỏ rượu ngon, vịt béo mà ôm mũi về nhà.

TÀI ỨNG ĐỐI

Một ông nghè có cô con gái quý, chỉ ước được chàng rể hay chữ, nối nghiệp mình. Lúc cô gái lên bảy, ông đã đánh tiếng kén rể.

Một ông tú nọ có thằng cháu rất dốt, chín mươi tuổi đâu mà chỉ tham ăn, ham chơi. Ông này vì thích cho cháu mình lấy con gái ông nghè, bèn phao âm lên rằng cháu ông hay chữ thần đồng, rằng mới lên chín tuổi đã ứng đối được với các bậc khoa bảng. Nghe chuyện, ông nghè mừng lắm, bèn gọi ông tú đến và nói:

- Thầy dắt cháu nó đến đây, ta thử tài, nếu giỏi thật sẽ cho nó làm rể ta.

Thầy tú mừng rơn vì thấy mưu kế đã gàn thành.

Đúng hẹn, ông tú dẫn cháu ra mắt ông nghè. Thầy thằng bé có vẻ nghịch ngợm, ông nghè đã có ý ngờ, liền thử tài cho biết hư thực.

Đầu tiên, ông chỉ lên bàn thờ, thằng bé chẳng hiểu gì, thấy có đĩa bánh rán trên đó, tính háu ăn liền chỉ vào đĩa bánh rán. Ông nghè ngó ra:

- Nó chỉ đĩa bánh rán là làm sao?

Ông tú cất giọng đĩnh đạc phân trần:

- Bẩm cháu nó đổi thế là hay lắm. Quan lớn chỉ vào bàn thờ là ngụ ý nói:

"Đẹp vàng son", thì cháu đổi lại là "Ngon mật mõ". Cả hai vẽ đổi đều hay.

Ông nghè gật gù, nhưng vẫn ngờ ngợ, liền ra câu đổi khác. Ông chỉ cái cây cau trước sân. Cháu trai ông Tú cũng như lần trước chẳng hiểu gì, nhìn thấy con cua bò dưới gốc cau, liền chỉ vào con cua.

Lần này ông nghè lại cầu:

- Sao đổi lạ thế!

Ông tú lại trầm trồ:

- Bẩm cụ, đổi thế là khá lắm đấy. Cụ chỉ cây cau, có ý nói: "Nhất trụ kinh thiên" (Một cột chống trời) thì nó chỉ con cua, đổi lại: "Bát túc hoành địa"

(Tám chân tung hoành dưới đất) đấy ạ. Thật là xuất chúng!

Ông nghè cả tin gật gù khen:

- Thằng này khá thật.

Nhưng ông vẫn thử một lần cuối cùng, nếu đối được thì ông gả con gái cho nó. Ông chỉ vào cái vực thóc, có ý khoe sự giàu sang nhà mình. Thằng bé thấy cứ bị đố mãi không cho ăn uống gì, tức quá liền vạch quần chỉ vào chim của nó. Ông nghè tái mặt, quát:

- A, quân lão thật, nọc ra đánh cho một trận mới được.

Nhưng ông tú vội can:

- Bẩm cụ, nó đối hay như thế, sao cụ lớn lại định... Nay nhé: cụ chỉ vào vực thóc, ý nói "Dưỡng thiên hạ chi công" (Có công nuôi thiên hạ) nó chỉ vào cái con giống của nó là có ý đối: "Nội tổ tông chi nghiệp" (Nội nghiệp của tổ tông). Như thế thì con tướng tuyệt hay chứ ạ. Một vế đối chan chát cả ý lẫn lời, trước nay chưa dễ có, thưa cụ!

Ông nghè vỗ đùi đánh dét:

- Ủ hay thật. Quả không ngoa, đáng mặt thần đồng!

Ông nhận thằng bé làm rể từ đấy.

MAY LÀ ÔNG CẦM TINH CON CẦY...

Một người tính phàm ăn, hễ vào mâm là gấp lấy gấp để. Một lần đi ăn cỗ, mấy người ngồi cùng mâm, thấy thế hỏi:

- Ông tuổi gì?

Anh ta miệng nói, tay gấp:

- Tuổi tuất... Nhưng đang ăn các ông hỏi tuổi làm gì?

Những người kia nói:

- Ô, để chúng tôi còn liệu mà phòng thân.

Anh ta miệng nói, tay gấp, giọng hơi sảng:

- Tại sao lại phải phòng thân. Tôi làm gì các ông à?

- May mà ông cầm tinh con cầy! Chớ ông cầm tinh con hổ thì anh em chúng tôi phải phòng thân chạy trước thật.

MƯU CHỒNG MẸO VỢ

Có đôi vợ chồng nghèo nuôi được một con gà. Người vợ tính, khi nào có khách sẽ giết thịt. Anh chồng cứ nhăm nhe đòi ăn, chờ lâu quá mà chẳng có khách đến. Một buổi sáng, ở ngã ba đường làng, có một ông già ăn mặc lịch sự từ xa đi tới. Anh chồng vội vã chạy lại, đón đá chèo kéo:

- Tôi mời ông lại nhà xơi nước.

Ông già ngạc nhiên, chưa biết trả lời ra sao, thì anh chồng đã đến nắm tay, hối thúc:

- Ông đừng ngại, cứ theo tôi sẽ được chén thịt gà.

Ông già đành phải bước theo. Vào đến nhà, anh chồng liền cất tiếng gọi vợ:

- Nay bu nó ơi! Hôm nay nhà ta có khách đây!

Nói xong, anh ta bước ra phía sau, mài dao xoèn xoẹt để làm thịt gà. Chị nguy, thậm chí nguy! Chị vợ tìm cách giải vây. Giữa lúc anh chồng đang mài dao ở sân, người vợ liền đến bên ông khách, giọng hốt hải như sắp có án mạng thật:

- Ông ơi! Chồng cháu tính nết khùng điên, không chừng đang lén cưa, mài dao giết ông đây!

Ông già nghe xong, mặt mày tái nhợt, vội ba chân bốn cẳng ù té chạy. Anh chồng mài dao xong vào nhà thì thấy ông khách đã đi mất, liền cật vấn vợ. Chị vợ nói:

- Tôi nào có biết, tự nhiên ông ấy bỏ đi thẳng.

Anh chồng nghe hoảng quá, sợ mất dịp ăn thịt gà, vội vàng chạy đuổi theo, gọi với:

- Nay ông khách! Ông quay lại ngay đi, tôi mài dao xong rồi.

Ông khách ngoảnh lại, thấy chủ nhà lăm lăm cầm dao đuổi theo, thì hồn vía lên mây, vắt chân lên cổ mà chạy thực mạng.

NA MÔ CHUỲNH

Đã có chuyện Na mô boong, lại có huyền Na mô chuỳnh. Đồn rằng hồi đó có ba anh học trò một lần ăn canh lươn, thấy ngon miệng cứ tắc lèm khen mãi, lại nứng chữ bàn với nhau:

- Lươn là giống quý, vậy mà bấy lâu không có chữ gì đặt tên, cho nó phải cách. Bây giờ đang lúc ngon miệng, đầu óc sáng láng, bọn ta cùng nghĩ, đặt cho nó một cái tên chữ thật hay, không biết chừng thiên hạ sẽ ghi vào sử sách.

Một anh liền khởi xướng:

- Con lươn vốn ở dưới nước, đặt cho nó chữ gì có "ba chấm thuỷ" ấy.

Anh thứ hai tiếp:

- Con lươn thường hay chui dưới bùn, phải đặt cho nó chữ gì có bộ "thổ" nữa.

Anh thứ ba:

- Con lươn có cái đuôi cong cong uốn khúc, tôi thêm cho nó một chữ cong cong như chữ "tư".

Đặt xong ba anh liền ghép chữ lại thành ra chữ "pháp", nhưng cả ba anh đều dốt nên không biết là chữ gì.

Ba anh lại bàn nhau:

- Chữ đã đủ nét rồi, nhưng không biết đặt âm gì cho nó giòn, thì thiên hạ mới chịu theo.

Bàn tán mãi, sau ba anh cùng nhất trí cho chũ ấy cái âm là "chuỳnh" (!!).

Con lươn quí hoá bây giờ có chữ viết là "pháp", lại có âm là "chuỳnh". Đủ cả chữ, chữ có nghĩa sâu xa, đủ cả âm, âm đọc giòn tanh tách, ba anh đắc chí vỗ tay cười.

Nhưng chợt một anh giật mình bảo với hai anh kia rằng:

- Chết rồi! Ba anh em ta đặt được một chữ hay như thế là có bao nhiêu tinh hoa trong người nó phát ra ngoài hết cả. Chúng ta đến chết mất, không phương gì cứu chữa được rồi.

Ba anh buồn quá ngồi sụt sùi khóc.

Bỗng có nhà sư đi ngang qua, thấy ba người ngồi khóc lấy làm lạ, ghé vào hỏi.

Ba anh liền đem câu chuyện kể lại cho nhà sư nghe. Nghe xong, nhà sư cũng giọt ngắn giọt dài khổ não lắm.

Ba anh lấy làm ngạc nhiên mới hỏi nhà sư:

- Kìa sao nhà chùa cũng khóc thế?

Ông sư đáp rằng:

- Nào có gì đâu, bần tăng ăn mày cửa Phật đã hơn ba mươi năm nay, xưa nay kinh kệ vẫn chỉ biết tụng niệm rằng: "Na mô pháp" hay "Phật pháp tinh thông"... mà thôi. Bây giờ nghe các thầy dạy cho mới biết không phải là "na mô pháp",

"Phật pháp tinh thông"... mà là "Na mô chuỳnh", "Phật chuỳnh tinh thông"... Vậy thì, a di đà Phật! "Na mô Phật! "Na mô chuỳnh" hay "Na mô lươn", "Na mô tăng", "Phật chuỳnh tinh thông" hay "Phật lươn tinh thông"... Tôi cũng đến chết mất... nên tôi khóc với các thầy.

NGỌC HÀNH

Có anh chàng đã dốt lại hay nói chū. Bạ thấy cái gì cũng thích thêm chữ Ngọc vào cho nó sang. Nào là ngọc nhà, ngọc bếp, ngọc cửa, ngọc áo, ngọc quần v.v... Một hôm, có người bạn từ xa đến chơi, anh ta giữ lại ăn cơm. Cả bữa, anh luôn miệng mời, lúc thì mời xơi ngọc cá, ngọc canh, lúc thì mời xơi ngọc cà, ngọc lạc...

Khi người nhà bưng ra một bát thịt nấu với hành, anh ta vội đỡ lấy mời bạn rất là trọng:

- Mời bác thưởng thức món ngọc thịt, ngọc... hành ạ!

MỘT MẤT MƯỜI NGỜ

Có người đàn bà hay ăn vụng, hẽ chồng câu được tôm về, chỉ ta liên chọn những con lớn nhất

giấu vào một chỗ, đợi vắng chồng mới giở ra nướng ăn một mình.

Chồng chị ta biết, một hôm mới kiểm một cái xiên dài, rồi giả vờ đi vắng, kỳ thực là lén nấp ở trên chặn bếp.

Vừa vắng chồng một cái, chị ta đưa tôm ra nướng ăn. Sợ chồng về bắt gặp, nên vội vàng ngồi trước bếp hờ hênh ra, chẳng giữ ý tứ gì. Nướng được con nào chín, chị ta lại bỏ vào cái mít để bên cạnh, nhưng không biết rằng chồng mình đã thò cái xiên dài xuống, lần lượt xóc lấy mất cả.

Ngoảnh lại không thấy tôm, chị ta ngó trước trông sau, tịnh không thấy ai, nhìn xuống chỉ có cái của nợ kia tó hô ra đây, mới phát cho nó một thoi một hồi mà chửi:

- Chỉ có bà với mày ở đây. Không mày nuốt tôm của bà thì còn ai nữa? Này ăn vụng này! Này ăn vụng này! Đánh cho chừa cái thói ăn vụng nhá! Ăn vụng này!

Mỗi câu mắng một cái phát. Phát mãi vãi cả đái. Chị ta càng tức mình, mắng xa xả:

- Ứ ừ! Oan lăm đấy mà còn khóc! Này ăn vụng này! Này ăn vụng này!

Lại phát lấy phát để.

MẶT CỦA MƯỚP ĐẮNG

Có thằng kẻ trộm khôn ngoan, nấp dưới gầm giường nhà một ông nghiện. Ông này cũng không phải tay vừa.

Con ông ta có một quả cam, đang cầm thì lăn xuống đất. Thằng bé khóc ồm tỏi, bắt bố soi đèn tìm cho bằng được.

Kéo xong điếu thứ nhất, chiêu một ngum nước, thở khà khoan khoái... ông nghiện châm lửa định soi cam. Trong lúc quờ chân tìm guốc thì dụng phải một vật gì tròn tròn dưới chân. Biết ngay là có sự lạ, ông cúi xuống nhặt quả cam nằm gọn trên cái guốc, túm tím cười, lại lên nằm bàn đèn hút liên dăm điếu nữa mới ung dung khà khà cất giọng:

- Chỗ anh em mình cả, sao kín tiếng thế; chẳng lên dây nằm làm vài ngum khói với nhau cho vui!?

Dứt lời, lù lù từ gầm giường chui ra một kẻ trộm kếc! Ông trộm đó phục xuống lạy ông nghiện sì sà sì sụp, xin tha tội cho! Lại hỏi ông này sao đoán biết dưới gầm giường có trộm rình! Ông nghiện kéo ông kẻ trộm nằm xuống một bên, mới lên giọng dạy bảo:

- Tôi thấy sự vô lý là, cam thì tròn, rơi xuống đất tất phải lăn xa rồi mới đứng được; chứ có đâu lại rơi xuống giữa cái guốc chênh vênh như thế mà

đãy ngay lại được. Át có cái gì chặn lại. Hoá ra là ông. Mời!

- Mời!

MAY MÀ KHÔNG ĐI GIẦY

Có ông tính hờ tiện, hôm ấy đi chân không ra chợ. Giữa đường vấp phải hòn đá, ngón chân toác máu ròng ròng. Không phàn nàn gì, ông lại nói:

- May cho mình thật!

Có người qua đường lấy làm lạ, hỏi ông ta:

- Vấp toác chân, chảy máu, lại còn bảo may làm sao, ông anh?

- Phải. May là vì không đi giày! Chứ mà đi giày thì rách mệ mất mũi giày còn gì!

CHÀNG THONG MANH ĐI LÀM RẺ

Có anh chàng thong manh đi hỏi vợ. Con mắt anh ta tử tế lanh lẹ, mà có tật quáng. Tới nhà làm rẻ, bữa ấy đi cày dành mò theo chúng bạn đi trước. Trưa về tối buổi thả cày, chúng lật đật về ăn. Anh ta theo không kịp, lịch ịch thế nào ngã sụp xuống dưới giếng, không còn biết đường lên.

Một chặp khá lâu, ở nhà mệ vợ sốt ruột nói:

- Ủa! thằng này nó ham làm thế thôi! Trẻ đâu!
Chạy ra kêu nó về ăn cơm!

Trẻ chạy đi kiếm, vừa đi vừa lầm bầm! Cực thế
thôi!...

Thằng thong manh ở dưới nghe thấy leo lên,
theo về nhà.

Vào mâm, thấy bà mẹ vợ ngồi gần đó, chỉ món
nợ món kia. Nó cứ lừa lừa theo lời mà gấp trúng,
không ai biết là quáng. Bỗng đâu con chó hồn hào
sà mõm vào trong mâm. Bà mẹ nói:

- Sao con không đánh chó, để nó làm vậy.

Nó thưa:

- Thưa mẹ, đánh chó kiêng chủ nhà, nên con
không dám đánh.

Mẹ vợ bảo:

- Không hề gì, cái dùi đục đây, nó mà còn hồn,
thì đánh đại đi, đừng sợ!

Bà mẹ thấy con rể nết na, dut dè không dám
ăn, không dám gấp, thì lại gấp thức ăn bỏ vào bát
cho nó. Nó nghe rọc rạch, tưởng là con chó lại ăn
hồn liền đập cho một cái dùi đục làm bà mẹ vợ
chảy cả máu đầu.

THÁI CỰC SINH LƯƠNG NGHI

Nhà giàu nợ có cậu con trai rất cưng chiều.

Muốn con đi học nhưng lại sợ ra trường bị kẻ khác bắt nạt, liền kiếm một thầy đồ về tận nhà để kèm cặp.

Chẳng may gặp phải thầy đồ tham lam, hay ăn đồ trẻ. Một hôm, mẹ thằng bé đi chợ mua cho con một chiếc bánh đa đường rất ngon. Thằng bé cứ khu khu ôm cái bánh đa, chần chừ chưa dám ăn.

Thầy đồ trông thấy, liền gọi:

- Đem bánh lại đây, thầy tập nghĩa cho nghe nào!

Thằng bé ngoan ngoãn đem lại.

Thầy đồ bảo bánh lên ghế rồi nói:

- Ngôi thái cực là như vậy.

Rồi thầy bẻ bánh ra làm hai, tiếp lời:

- Thế này là thái cực sinh lưỡng nghi, hiểu chưa?

Xong thầy lại bẻ cái bánh ra làm tư: thế này là lưỡng nghi sinh ra tứ tượng.

Rồi thầy đút bánh vào mồm vừa nhai nhồm nhohoàm, vừa hắng giọng:

- Nay con! Tứ tượng biến hoá vô cùng.

Thế là hết nhẫn. Thằng bé trố mắt nhìn, rồi lăn đùng ra khóc, chân giẫy đành đạch.

ĂN TRỘM BỊ LỐ VỐN

Có một đứa ăn trộm, tối đầu canh hai lót tót đi rình bắt gà. Động, gà vịt kêu lên. Chủ nhà lén rình để chụp bắt tên trộm. Tên này mới được một con gà cồ, xách đi; gà kêu choác choác: bóp đầu bóp họng chúng cũng không chịu im.

Túng thế, nó mới bó vào ống quần, buộc túm miệng ống lại. Chẳng ngờ chủ rượt theo. Chú chàng càng chạy, gà càng kêu. Không biết làm sao cho nó im, đành tuột bỏ quần lại mà chạy.

Bắt gà không được mà lại mất quần, lố vốn một bữa, máu mê trầy trụa ra hết cả mình.

THÔNG MINH LẮM ĐÁY

Một thằng bé mới lên bảy mà nó tỏ ra cực kỳ thông minh. Nhiều người gọi nó là thần đồng không ngoa.

Một hôm, có một cụ già nghe chuyện, mới bảo rằng:

- Nào đã chắc đâu. Cái trò lúc trẻ mà thông minh sớm, thì ngày sau già e lại thành ra ngu độn thôi.

Thằng bé nghe thấy, chạy đến hỏi ông cụ rằng:

- Thưa cụ, chắc lúc bé cụ cũng thông minh lắm nhỉ?

THẢ CẢ RA

Một anh chàng cơm rất to lớn, lấy phải cô vợ bé nhỏ, vì thế cô vợ cứ ngày một xanh xao. Ông bố biết sự tình, gọi con rể đến ăn cơm, rồi nói xa xôi bóng gió:

- Con ạ, đáng cả làm nửa, đáng mười làm năm.

Anh con rể biết ý, về nhà làm theo. Ông bố cũng theo rình, xem thằng con rể có thực hiện đúng lời ông dặn không.

Đêm ấy thấy vợ nó kêu:

- Sao lại nửa đời nửa đoạn thế này?

Nó trả lời:

- Ông bảo thế.

Vợ nó cầu:

- Ông giữ để ông ăn à?

Ông bố rình bên ngoài tức quá hét lên:

- Thì cứ thả cả ra cho nó chết.

Ở hàng cơm lúc ấy, có người có mẩy lồng vịt, tưởng bảo thả vịt của mình, hoảng quá kêu:

- Ông có thịt con nào thì thịt, xin đừng thả cả; hai con lắm.

Còn cô vợ được chồng "thả cả ra" kêu "ôi, ôi", ông bố ở ngoài nghe thấy, nói vọng vào:

- Đã chết chưa con, thả cả ra cho lắm vào!

TÌNH TANG

Một bà goá, chồng chết chưa đoạn tang. Ở cạnh nhà có anh hàng xóm còn trai tên là Tình. Một đêm anh hàng xóm lén vào buồng đè nghiên bà xuống. Bà này vừa chống cự vừa kêu:

- Tình ơi tao hãy còn tang!

Anh kia cứ làm liều. Bà chỉ còn kêu được: "Tình ơi, tang! Tình ơi, tang!" Và cuối cùng thì thấy bà kêu như gảy đàn: "Tình tang... Tình là... là... tình tang... tình".

LÀM THEO BỐ VỢ

Có anh chàng kia, tính rất khù khờ. Biết thế nên trước khi anh ta đi làm rể, mẹ anh ta đã định nịnh dặn dò:

- Thấy bố vợ làm gì thì con phải làm theo, chớ đừng hêch mắt lên mà nhìn, người ta cười cho, nghe không?

Nhớ lời mẹ dặn, một hôm thấy bố vợ đang cuốc đất, anh ta chạy lại đỡ lấy cuốc, nói:

- Thầy để con làm cho.

Ông bố vợ vui vẻ trao cuốc, rồi đi trồng chuối.

Thấy thế, anh ta lại vứt cuốc, lật đật chạy theo và cũng bảo để đó anh ta làm cho.

Lần này ông bố vợ không nói gì cả, bỏ đi đốn tre. Anh ta lại chạy theo giật lấy dao. Bực mình vì anh con rể giành mất việc mà chẳng làm xong việc gì, ông ta bỏ về nhà. Dọc đường, cái khăn bịt đầu vướng phải cành tre, ông ta cũng không buồn nhặt, cứ thế đi. Anh con rể không có khăn cũng vội cởi ngay áo treo lên cành tre, rồi tất tả chạy theo bố vợ về.

Về đến nhà, ông ta hầm hầm chạy vào buồng vợ mắng:

- Đô ngu! Chọn thế nào mà lại vỡ phải một thằng rể điên. Sáng nay chẳng làm được việc gì với nó cả!

Rồi ông ta đập cho vợ một đập.

Anh rể vừa hộc tốc chạy về, thấy thế cũng co cảng đập cho mẹ vợ thêm một đập nữa ngã lăn kềnh.

XIN BÁT NƯỚC LẠNH

Một nhà kia mời khách ăn cơm. Trong các khách khứa, có một ông không đũa, nhà chủ quên không dọn.

Ông khách ngồi im, mãi không thấy đũa đưa lên, mà chung quanh người ta ăn như tăm ăn rỗi cả rồi, bèn gọi chủ nhà khẽ bảo:

- Cho tôi một bát nước lạnh.

Chủ nhà hỏi:

- Ủa, chứ lấy nước lạnh làm gì?
- Để tôi rửa tay cho sạch, tôi ăn bốc!

PHÉP TRỊ RƯỢU CHUA

Chủ nhà kia đãi khách rượu. Vừa nhấp một tí, ai cũng nhăn mặt kêu "chua quá". Một ông khách nói:

- Tôi có cách làm cho rượu mất chua.

Chủ nhà liền hỏi:

- Làm thế nào thì hết chua được?

Ông khách bày:

- Kiếm một tờ giấy bưng miệng hú lại, rồi úp sấp xuống, lấy ngải cứu đốt đít hú bảy mồi, cứ để thế cho đến sáng mai là hết chua ngay.

Nhà chủ nói:

- Thế thì rượu chảy hết còn gì?

Khách nói:

- Rượu chua, để làm quái gì mà còn tiếc!

VỪA CẢ

Một người vào cửa hàng bán giấy, thử rồi nói:

- Đôi này, tôi đi khí chật.

Nhà hàng bảo:

- Không hề gì, ông cứ đi, ít lâu nó giãn ra thì vừa.

Một lát, lại có người vào mua, thử rồi nói:

- Đôi này tôi đi hơi rộng.

Nhà hàng bảo:

- Không hề gì, ông cứ đi, hễ giờ hanh, nó co lại thì vừa.

Người thứ ba vào mua, thử giầy, rồi nói:

- Đôi này tôi đi vừa chân lắm.

Nhà hàng bảo:

- Giầy tôi đóng bao giờ đi cũng vừa cả, không bao giờ co, cũng không bao giờ giãn.

NÓI KHOÁC GẶP THỜI

Có một anh nghèo xác xơ ở cạnh nhà ông trưởng giả. Ông ấy không có con trai, chỉ sinh được ba người con gái. Hai con gái lớn gả chồng nhà giàu rồi, người con út còn kén.

Anh nhà nghèo ta ngáp nghé, nhưng nhà thì trên không gianh, dưới không phen, bèn lập mưu hoạ may được vợ chăng.

Nhà hắn có mấy bụi tre, ngày ngày cứ ra dẵn về, chẻ lạt, tết chuỗi, đem phơi đầy sân, tối lấy vào đun, đến mai lại thế.

Bây giờ mùa màng xong xuôi, ông trưởng giả rỗi việc, thường hay sang chơi nhà nó. Bận nào cũng thấy anh nghèo ngồi chè lạt, tết chuối, lão nghĩ: "Hắn là thằng này có nhiều tiền!"

Một hôm, lão đem chuyện đó nói với vợ:

- Nay bà mày à, cái thằng ở bên cạnh nhà, ai ngờ nó lại có nhiều tiền.

- Sao ông biết?

- Bận nào tôi sang cũng thấy nó chè lạt tết chuối, tất thị nó có nhiều tiền!

- Nếu thế thì nó giàu ở đâu?

- Thủ để dò xem. Nếu thật nó có cửa, mà kín đáo như thế, ta còn con bé út, nên gọi gả quách cho nó.

- Được thế thì còn gì hơn!

Hai ông bà bàn nhau như vậy. Từ đây, ông trưởng giả cứ ngày ngày sang chơi nói chuyện với anh nhà nghèo, để dò ý tứ. Một hôm anh ta nói rằng:

- Thưa ông, bên nhà ông có cái thuyền thúng, độ này cũng để không, ông cho tôi mượn một tối đến sáng xin trả.

- Ừ đây, lúc nào anh cần đến, cứ sang mà lấy.

Tối hôm ấy, anh chàng sang mượn thuyền chờ đi vớt vẫn đến mãi tang táng sáng mới trở về. Trước khi đem trả, anh ta lấy mấy trái chuối và mười đồng tiền bỏ rải rác trong lòng thuyền. Người nhà ông trưởng giả thấy thế nói chuyện lại.

Ông mới bảo bà rằng:

- Thôi, thật chắc rồi!

Lập tức gọi ngay anh ta sang, gả con gái cho. Cưới xong xuôi, anh nhà nghèo từ đấy thôi không chě lạt nữa. Còn chị vợ đinh ninh là chồng mình có của, nên cũng không nói gì đến chuyện ấy.

Ăn ở với nhau được ít lâu thì ông trưởng giả mắt, làm ma chạy linh đình. Hai chàng rể lớn tranh nhau trạm nọ cỗ kia.

Vợ anh nghèo, mãi không thấy chồng mình nói gì đến, mới bảo rằng:

- Các anh ấy phúng viếng sang trọng như thế, không có nhẽ mình lại chẳng có gì cả hay sao?

Anh chồng túng thế, lấy cái thuồng ném ra bụi tre bảo rằng:

- Của đây, ra đào lấy mà phúng!

Nói xong đi thẳng.

Vợ mừng lắm, vội vàng ra đào hì hục. Ai ngờ đào được vô số của.

Nhưng vì ngặt ngày, không kịp mua trâu bò, chị ta bèn chồng ngay cỗ tiền.

Tiếng đồn lừng khắp cả làng, ai ai cũng nói rằng cỗ người rể út to nhất cả.

Tin đồn đến tai, anh ta lấy làm lạ, lên về xóm dò la, thấy quả nhiên như thế, mới về thẳng nhà. Vợ chạy ra hỏi:

- Sao công việc như thế, mà bỏ đi đâu mấy hôm nay?

Anh ta mới làm bộ nói rằng:

Tao định đi mua voi để tế ông, chứ đi đâu?

LÀM BIẾNG HAI KIẾP

Xưa có một thằng rất lười biếng, thiên hạ không ai bằng.

Suốt ngày nó chỉ nằm dài, không làm một việc gì cả. Cùng bất đắc dĩ lăm moi phải đi đâu, thì nó cứ đi giật lùi, để lúc về khỏi phải quay người lại.

Mỗi bữa, nó chỉ ăn độ vài miếng thôi, sợ ăn nhiều lại phải nhai nhiều.

Đến khi nó chết, xuống âm phủ, Diêm Vương bắt đầu thai làm kiếp mèo. Nó tâu rằng:

- Muôn tâu bệ hạ, xin cho làm mèo đen, mà có một đốm trắng ở mõm.

Diêm Vương hỏi làm sao. Nó tâu rằng:

- Như thế thì tôi đến, chuột không trông thấy tôi, chỉ thấy đốm trắng, tưởng là cám, lại ăn, tôi chỉ phải há mõm cắn mà thôi, khỏi phải rình bắt nữa.

THẦY BÙA

Có một anh, chung quanh nhà mình toàn là những thầy đồ, thầy lang, thầy địa lý, thầy phù thuỷ, thầy bói, thầy số ở. Nhiều lăm. Mà anh ta thì dốt nát, chẳng làm được thầy gì cả. Vợ lại cứ nhiếc móc, cho nên anh ta tức mình, cũng nhất định đi làm thầy.

Di đến trưa, qua một hàng cơm, mụ hàng chào:

- Mời bác vào xơi rượu.

Anh ta trừng mắt bẻ răng:

- Ai là bác nhà chị?

- Mời ông vào xơi cơm vậy.

- Ai là ông nhà chị?

- Nào ai biết ông là gì mà mời chứ?

- Mời là thầy.

- Thế thì mời thầy vào xơi cơm.

Anh ta vào. Nhà hàng dọn cơm rượu tử tế. Thầy ngất ngưởng ngồi đánh chén.

Bà hàng nghi hoặc, chẳng biết là thầy gì, mới lại gân hỏi rằng:

- Thưa thầy, thầy là thầy gì, cho tôi biết? Hoặc có việc gì nhờ đến thầy chăng?

- Tôi là thầy bùa chữa được bách bệnh.

Ngay lúc đó, có một anh, vợ ở nhà bị bệnh thổ tả, hốt hoảng chạy đến xin gừng.

Bà hàng mới trả bảo rằng:

- Phúc bảy mươi đời nhà bác! Đây có ông thầy bùa cao tay lắm, chữa được bách bệnh. Đó, ông ấy ngồi đó. Lại mà xin dấu cho bác gái uống.

Anh kia lại gần, khúm nút thưa rằng:

- Lạy thầy, nhà con phải chứng thổ tả nguy lắm. Xin thầy làm phúc cứu cho.

- Được, không khó gì. Đi lấy giấy bút đem lại đây!

Anh kia vội vàng kiếm giấy bút mang lại. Thầy lấy một tờ giấy, vẽ năm con chó xồm, mõm vặt ống dầu, rồi đưa cho mà dặn rằng:

- Dem về giơ cái bùa này cho người có bệnh trông thấy, rồi đốt hoà vào trong bát nước lã, cho uống thì khỏi ngay.

Anh kia xin vâng, lập tức mang bùa về, cứ theo như lời thầy dặn đem đốt cho vợ uống. Thế nào mà người vợ khỏi ngay.

Tang táng sáng, anh ta đến hàng cơm đón ngay thầy về nhà, thiết đãi rất hậu.

Tiếng đồn vang cả trong làng.

Hôm sau, thầy đang ngồi uống rượu, bỗng có một người chạy đến xin bùa cho vợ.

Thầy hỏi:

- Chị ấy làm sao?

- Thưa lạy thầy, nhà con trở dạ từ hôm qua đến giờ mà chưa đẻ được, xin thầy làm phúc cứu cho.

- Ủ được, chẳng khó gì, đừng lo. Bỏ bút giấy đây!

Thầy vẽ ngay ba cái bị, chín cái quai, mười hai con mắt, đưa cho mà bảo rằng:

- Anh mang cái bùa này về, giơ lên cho chị ấy nhìn, rồi đem đốt hoà với nước lã cho uống, thì đẻ ngay.

Anh kia vội vàng đem bùa về, cứ thế mà đốt cho vợ uống. Vợ uống khỏi miệng, đẻ liền.

Thế là từ bấy giờ, hai nhà tranh nhau đón thầy, thết đãi, cơm gà cá gói, thật tử tế.

Cách mấy ngày, thầy đòi về, hai nhà biện lẽ, tiễn cực hậu. Một nhà có thằng con gai mười lăm tuổi, năn nỉ xin đi theo thầy, thầy ưng. Bố mẹ nó mới xuất tiền lung gạo bị, cho con đi theo ăn học.

Được hơn một năm, thằng bé ấy xin phép về chơi nhà. Bố mẹ mừng rỡ, hỏi con học hành thế nào. Con thưa rằng:

- Chắc hẳn bố mẹ không được lòng thầy, cho nên thầy chẳng dạy bảo gì sất cả. Cả ngày chỉ bắt đun nước, quét nhà mà thôi.

Bố mẹ lấy làm buồn, bàn với nhau hay là thế thực. Người bố lập tức bắt lợn, đong gạo, và các lẽ vật khác, thân hành đem con đến tận nhà thầy, làm lẽ nhập môn và năn nỉ thưa rằng:

- Lạy thầy, xin thầy làm phúc cho cháu ăn mày thầy, để về sau cháu được nêu tên người, thì chúng tôi không bao giờ dám quên ơn.

Thầy nói:

- Nghề tôi chẳng khó gì mà phải học, chỉ xem ý cũng biết được.

Bố thằng bé tưởng thầy không chịu truyền phép cho, cứ van lạy mãi. Thầy nín không được, phải nói thực rằng:

- Khốn nạn! Nghề tôi khó gì đâu mà phải học? Trông ý là đủ biết! Nay, như người ta tháo dạ, thì vẽ lũ chó cho nó vào nó dọn sạch ở trong ấy đi thì còn đâu mà ỉa nữa? Còn như đàn bà khó đẻ, thì vẽ ông Ba Bị cho ông ấy vàoнат doạ đứa bé, đứa bé sợ, phải thòi ra. Thế thôi, chứ có gì đâu...

CON XIN ĐA TẠ ÔNG

Một ông phú ông nợ có ba anh đày tớ nhưng mỗi người lại có một tính khác nhau. Một anh thì rất cẩn thận, một anh thì rất lo xa còn một anh thì lại lỗ phép. Phú ông rất lấy làm thú vị về các anh đày tớ của mình.

Một hôm, con cá của ông trưởng giả đó ngã xuống ao. Anh cẩn thận trông thấy liền tắt tuổi chạy về thưa với ông chủ: "Thưa ông, cậu cá nhà ta

ngã xuống ao, con xin phép ông con đi vớt cậu ạ". Đến lúc cậu cả được vớt lên thì đã chết ngoéo từ lúc nào rồi. Phú ông điên tiết vác gậy đuổi đánh, anh cẩn thận chạy biến. Phú ông sai anh lo xa đi mua áo quan về khâm liệm. Được một lúc anh này mang về hai cái. Phú ông trừng mắt quát: "Tại sao mày lại mua hai cái?" Không hề ngần ngại, anh lo xa trả lời: "Ấy là con phòng xa, nhỡ cậu hai có bị chết đuổi thì có cái mà dùng ngay". Phú ông lại vác gậy đuổi đánh, anh này chạy biến.

Thế là chỉ còn lại anh lẽ phép. Cho đến một hôm anh ta cảng chủ đi chơi. Trên đường đi có một quăng bị bùn ngập đến ống chân mà anh ta vẫn vui vẻ khiêng không một lời phàn nàn. Thấy thế phú ông bèn khuyến khích: "Khá lắm, chịu khó lắm, cứ cố gắng để Tết rồi ta may cho bộ cánh". Phú ông vừa dứt lời thì anh lẽ phép đắt ngay cảng xuống giữa đống bùn rồi khoanh tay lẽ phép nói: "Con xin đa tạ ông!" Thế là cả bộ quần trùng áo dài trắng muốt của ông chủ nhuộm trong đống bùn.

CHIẾM HẾT CẢ CHỖ RỒI.

Một người ăn mày hom hem, rách rưới đến cửa nhà giàu ăn xin. Người nhà giàu không cho lại còn mắng té tát:

- Bước ngay! Trông cứ như là mới ở địa ngục
mới lên ấy!

Người ăn mày nghe nói thế bèn trả lời:

- Thì tôi ở địa ngục mới lên đây!

Người nhà giàu sững sốt hỏi lại:

- Đã xuống địa ngục sao không ở hẳn dưới đây
còn lên đây làm gì cho bẩn mắt?

Người ăn mày đáp:

- Không ở được thì mới phải lên đây. Dưới đây
nhà giàu chiếm hết cả chỗ rồi.

CẶC MÀY LÀ CẶC MÀY, CẶC TAO LÀ CẶC TAO

Một ông quan nọ vốn tính hách dịch. Một hôm
sang sông có việc lại gặp phải anh lái đò chở chậm
làm quan rất tức. Đến khi lên bờ rồi vẫn còn quay
lại mắng anh lái đò

- Mày như con cặc tao!

Anh lái đò không nói gì. Về đến nhà quan thích
quá liền khoe với vợ rằng:

- Bà nó ạ, hôm nay thằng lái đò bị tôi mắng cho là
"như con cặc tao" mà nó không dám cãi một tiếng.

Quan bà nghe nói thế vội giây nảy người lên:

- Thôi chết! Nó như con cặc ông thì hoá ra nó ngủ với tôi à?

Quan ông ngẩn mặt ra. Rồi sau đó ông vội vàng ra phía bờ sông gọi tên lái đò lên mà rắng:

- Nay thằng kia ơi, lúc nãy tao mắng nhầm, bây giờ tao mắng lại: "Tao như con cặc mà, nghe không!"

Mắng rồi ngài lại về hí hửng kể chuyện với quan bà. Quan bà nghe xong lại giãy nảy lên:

- Sao mà ông dại thế? Ông như con cặc nó thì hoá ra ông ngủ với vợ nó à?

Lúc đó quan ông mới ngã ngửa ra. Ngài lại vội vàng chở lại bờ sông tìm anh lái đò. Thuyền của anh lái đò lúc này đã ra đến giữa sông. Quan chẳng biết làm thế nào bèn cứ đứng trên bờ mà gọi với ra rắng:

- Nay thằng lái đò kia, lúc nãy tao mắng thế cũng không phải. Bây giờ thì thế này, cặc tao là cặc tao còn cặc mà là cặc mà nhớ chưa.

TẠI CÁI ĐẦU

Có một anh thợ hớt tóc mới vaò nghề nhưng do bản tính vốn vụng về nên đụng cái gì là hỏng cái đấy. Một hôm anh ta cạo đầu cho một người kia, đưa dao một nhát thì hỏng một nhát, đưa dao hai nhát thì hỏng hai nhát. Chẳng mấy lúc đầu người

kia máu ra bê bết. Anh thợ hớt tóc lấy tay bụt những vết thương đang túa máu, mồm vẫn còn nói dối với khách:

- Thôi anh hãy về nghỉ đi đã. Đầu này còn non quá, chưa cạo được, một vài năm nữa hãy ra đây, tôi sẽ cạo cho.

TIẾC DA CỘP

Một lão hà tiện bị cọp bắt, thằng con định giương súng lên bắn. Nhìn thấy vậy lão vội kêu lên:

- Nhắm chân nó mà bắn, kẻo trúng mình nó thì hỏng hết tấm da bán không được giá!

YẾT THỊ

Ngoài đường không có đèn. Đến tối, quan phủ đi vấp phải người ta, lấy làm giận lắm. Sáng hôm sau, quan ra yết thị: "Bất cứ ai đi đêm đều phải cầm đèn".

Đêm hôm ấy quan đi lại vấp phải một người. Quan quở:

- Người không đọc yết thị à?

Người kia đáp:

- Bẩm, có đọc.

- Thế sao ngươi không cầm đèn?
- Bẩm có, tôi có cầm đèn.
- Thế sao trong đèn không thắp nến?
- Bẩm trong yết thị chỉ thấy nói cầm đèn chứ không thấy nói thắp nến.

Quan phủ vể, sáng hôm sau lại ra yết thị: "Ai đi đêm phải cầm đèn, trong đèn phải có cắm nến".

Đêm hôm ấy, quan đi lại vấp phải một người. Quan lại quở:

- Đi đêm sao không có đèn, có nến?

Người kia đáp:

- Bẩm tôi có đủ đèn, đủ nến ạ.
- Thế sao ngươi không thắp nến?
- Bẩm ví trong yết thị không thấy nói thắp nến.

Quan phủ vể, hôm sau lại ra yết thị: "Ai đi đêm phải cầm đèn, trong đèn phải cắm nến, nến phải thắp".

Nhưng đến một hôm, nửa đêm, quan đi lại vấp phải một người có đèn, có nến nhưng nến đã thắp hết rồi. Quan lại quở. Người kia nói:

- Bẩm trong yết thị không thấy nói hết cây nến này phải thay cây nến khác ạ!

NGÀY TỐT NGÀY XẤU

Một anh có tính hay tin nhảm nhí, làm việc gì cũng phải xem ngày. Một hôm, mái nhà anh ta bị đổ sụp xuống, hàng xóm xúm lại để cứu anh ta. Anh ta vội ngoi đầu nói to:

- Khoan đã! Bà con hãy xem hộ tôi hôm nay có phải ngày tốt không đã, nếu xấu thì để ngày khác vậy.

TÒ TE TÍ TE

Một bà chồng chết làm cỗ cúng mời quan viên đến ăn. Lúc ngồi soát lại cỗ, bà vô ý để hở ra. Anh thổi kèn trông thấy phùng mồm thổi: "Tò te tí te" (có ý mách: thò ra tí ghe) nhưng bà này vẫn không biết gì. Cô con gái lớn trông thấy nói bồng nói gió: "Sao mẹ bầy biện ra làm gì thế?" Mẹ chị ta vẫn vô tình trả lời: "Mẹ thành tâm bày ra cho các quan viên xơi đáy mà".

TRỨNG VỊT MUỐI

Hai anh em nhà nợ vào quán ăn cơm. Chủ quán dọn cơm trứng vịt muối cho ăn. Người em hỏi người anh:

- Cũng là trứng vịt muối sao mà quả này mặn thế nỗi?

Người anh trả lời:

- Chú hỏi vậy người ta cười cho. Có quả trứng vịt muối mà cũng không biết!

Người em lại hỏi:

- Thế trứng vịt muối ở đâu ra?

Người anh cũng tỏ vẻ thông thạo:

- Chú mày kém thật, có vậy mà cũng không biết. Con vịt muối thì nó lại để ra trứng vịt muối chứ sao!

TUÂN TỰ NHI TIẾN

Có một ông làm đồn điền để vợ con buôn bán ở tỉnh thành. Một hôm, một bác tá điền ra chơi thăm bà chủ và các cậu. Bà chủ đồn điền bèn cho ăn trầu, uống nước rồi hỏi:

- Dao này ở nhà vẫn vô sự chứ? Quan lớn có nhẫn gì tôi không?

- Bẩm không đấy ạ. Quan lớn không nói gì cả ạ. Nhưng có một chuyện lạ là con chó săn của quan chết mất rồi.

- Tội nghiệp! Thế nó bị bệnh gì mà chết chóng thế? Vừa mới hôm nào...

- Bẩm, nó chết bỏng ạ, chết bỏng ở cạnh chuồng lợn.
 - Thế lợn có chết cháy không?
 - Chết cháy tiệt cả ạ. Mấy con bò ngựa cũng bị thui một lượt.
 - Chết chưa! Chết chưa! Tại sao lại cháy thế? Có đứa nào nó thù hận nó đốt phải không?
 - Bẩm không. Tại một cái tàn lửa từ trên nhà bay đến.
 - Sao cả nhà cũng bị cháy nữa ư?
 - Vâng
 - Nhưng sao lại cháy?
- Anh tá điền ăn trầu, gãi tai một lúc rồi bình tĩnh thưa:
- Bẩm, tại cướp hôm qua nó vào nó đốt.
 - Nó có lấy được gì không?
 - Lấy hết ạ và nó còn giết người nữa.
 - Trời ơi! Quan nhà có việc gì không?
 - Nó đâm ông lòi bụng và chết ngay rồi ạ!

QUÊN MẶT

Có hai vợ chồng nhà anh thợ vẽ truyền thần làm không đủ ăn. Bạn bè đến thăm, vợ chồng anh than thở thì họ bảo:

- Nếu không có ai đến thuê thì anh vẽ ngay một bức chân dung anh chị rồi lồng kính mà treo lên. Thiên hạ thấy anh vẽ khéo tay lại đố xô nhau tới ấy chứ, lo gì mà không khám phá.

Anh ta theo lời, bảo vợ ngồi làm mẫu cho vẽ rồi lại vẽ cả anh ta ngồi bên cạnh. Vẽ xong, ngắm đi ngắm lại, anh lấy làm đắc ý lắm.

Một hôm, bố vợ tới chơi, nhìn thấy tranh treo trên tường bèn hỏi:

- Vẽ hình chị nào treo đó?

Anh ta trả lời:

- Chết nỗi, bố quên mặt nhà con rồi hay sao?

Ông bố vợ tiếp:

- Ra là vợ anh đây, thế ngồi cạnh nó là người nào mà trông tướng mạo kì dị làm vậy?

ÔNG HÀN ĐỚP BUỒI

Có một chị chồng đi vắng ở nhà nuôi một con mèo. Chị rất quý con mèo và đặt tên nó là Hàn, lúc nào cũng gọi: ông Hàn ăn cơm, ông Hàn đi ngủ, ông Hàn lại đây với tôi... Người hàng xóm nghe thấy lấy làm nghi ngờ chị nọ. Khi người chồng về nghe người hàng xóm kể lại thì tức lấm. Sau khi ngủ với vợ xong xuôi, anh ta hỏi vợ. Chị vợ nghe nói phì cười: "Để tôi gọi ông Hàn lại cho mà xem". Con mèo

nghe gọi chui vào trong màn, thấy cái của anh này, tưởng là miếng thịt liền đớp. Anh này đau quá kêu tướng lên: "Ôi giờ ôi, ông Hàn đớp mất buổi tối rồi!".

KHÔNG CHO ÔNG ĂN NHÉ

Có một anh bị đau bụng tháo dạ đến xin thuốc của một ông lang:

- Thưa ông, tôi đau bụng đi ỉa mãi không khỏi. Ông có thuốc gì làm ơn bốc cho tôi mấy thang. Tôi nghèo khó chả có gì, chỉ xin đa tạ ông một bữa chén.

Ông lang nghe nói mới bằng lòng bốc thuốc.

Bằng đi đến mười hôm mà cũng chả thấy con bệnh đả động gì đến việc tạ ơn, hỏi đến thì anh ta bảo bệnh chưa khỏi. Ông lang tức quá định bụng rình anh này xem lúc đi ỉa thì thực hư như thế nào.

Về phần anh này thì sau khi uống thuốc đã khỏi hẳn rồi nhưng lại không muốn dãi thầy lang một bữa như đã nói.

Một hôm, lúc anh này ra vườn đi đại tiện, ông lang mới đi theo đứng rình sau hàng rào. Anh ta ngồi rặn mãi mới tuôn ra một đống tương. Ông lang thấy thế vội vàng chạy ra trỏ vào đống phân mà mắng rằng:

- Đồ xổ lá! Mày ỉa đống cút rắn thế rồi mà không cho ông ăn nhé ...!

QUAN LÁI LỢN LÀM CỤ TRONG DÂN

Trong hạt nọ có một tên nghị viện họ Lại xây một cái sinh phần rất đẹp. Tên này giàu có nhưng vì ham cái nghề lái lợn lại còn hống hách nên ai cũng ghét. Một đêm, không rõ ai đã để một câu đồi sau ở sinh phần của hắn:

- *Rực rõ mé đường Tây, kẻ lại người qua, ca tụng sinh phần quan lớn Lại (Quan lái lợn).*
- *Vang lừng trong thôn Bắc, trên kinh dưới rái, một lòng tôn trọng cụ trong dân (rận trong cu).*

QUAN ĐỐI VỚI "CHÓ"

Một hôm quan huyện Thạch Thành qua bến đò Thạch. Trên đường đi quan gặp một thằng bé đang cắp sách đi học. Thấy thằng bé nhìn quan vẻ lơ láo, quan liền gọi lại và bảo:

- Mày cắp cặp sách đi học hắn phải biết đối. Böyle giờ tao ra một vế đối, nếu mày đối được thì có thưởng, bằng không tao sẽ đánh đòn vì tội vô lễ.

Thằng bé nhơ nhơ gật đầu. Quan bèn đọc:

- *Quan huyện Thạch sang bến đò Thạch.*

Thằng bé gãi đầu gãi tai:

- *Bẩm quan... có cho phép thì tôi mới dám đối!*

Quan giục:

- Cứ dõi xem.

Thằng bé bấy giờ mới mạnh bạo đọc:

- *Con chó vàng ăn cục cứt vàng.*

CỦA CÔ CHỦ MÀY TRÒN HAY MÉO

Một bữa đi đường xa, Tú Xuất túi không còn một xu nhưng bụng lại đó cồn cào. Thế là anh chàng bèn cứ bước đại vào một hàng cơm, gọi cơm rượu ra đánh chén, định bụng sẽ tính kể trả tiền.

Đang đánh chén no say, lại nhân thấy cơm mèo tam thể của nhà hàng cứ lảng vảng bên mình, Tú Xuất liền ôm lấy vuốt ve và luôn miệng khen nức nở :

- Con mèo này quý quá, nhà nào có con mèo là làm ăn thịnh vượng phải biết.

Chủ nhà hàng là một cô gái trẻ chưa chồng nghe thấy ông khách nói thế thì rất lấy làm lạ, bèn hỏi:

- Nó quý ở chỗ nào hả ông khách?
- Nó biết nói tiếng người đấy cô ơi.

Tú Xuất vừa dứt lời thì lập tức cô hàng cùng tất cả khách khứa trong quán đều cười ngặt nghẽo:

- Làm gì có mèo biết nói hả ông?

Tú Xuất vẫn nghiêm nghị:

Không tôi nói thật đấy. Này cô hàng, nếu tôi làm cho nó nói được thì cô mất gì với tôi?

- Tôi sẽ miễn phí cho ông tiền cơm rượu.

- Cô nói thật đấy nhé.

- Thật chứ, đứa nào nói dối thì trời tru đất diệt

Đoạn Tú Xuất quay sang phân bua với mọi người:

- Các bác làm chứng cho tôi nhé. Đây coi đây, con mèo nó sẽ trả lời tôi đây này.

Xong Tú Xuất vừa xách tai con mèo lên vừa hỏi:

- Chó Đạo Chích cắn ai mày?

Con mèo đau quá kêu "ngoeo ngoeo". Tú Xuất nói:

- Đây thấy chưa, nó nói chó Đạo Chích cắn vua
Nghiêu đấy.

Cô hàng phì cười:

- Không được, ông bảo nó nói câu khác đi tôi mới chịu.

Tú Xuất lại xách tai con mèo lên hỏi:

- Của cô chủ mày tròn hay méo?

Con mèo lần này bị véo tai mạnh quá kêu toáng lên "méo méo". Tú Xuất phủi tay:

- Đây nó bảo của cô méo đấy, có thật không?

Mọi người trong quán lại phá lên cười lần nữa. Cô hàng xấu hổ lui vào nhà trong mốt, để mặc Tú Xuất bước ra mà không trả một xu tiền cơm rượu nào hết.

THẦY TRỪ MUỖI

Một anh nọ đi từ sớm đến trưa, bụng đói mà tiền lại không có lấy một xu bèn nghĩ ra cách xin ăn. Biết làng này lầm muỗi anh ta bèn khoe với cả làng là anh có phép trừ muỗi rất tài tình.

Nghe thấy anh này có phép lạ, trừ được muỗi, rất nhiều nhà giàu tranh nhau mời anh ta về nhà trừ muỗi. Một lão nhà giàu chuẩn bị cơm rượu rất thịnh soạn, mời bằng được anh thầy trừ muỗi về nhà mình. Cơm nước xong, thầy trừ muỗi trổ tài. Thầy lấy một bát cơm vê thành những cục tròn. Đoạn thầy đốt nén hương hươ hươ lên những viên cơm rồi bảo nhà chủ:

- Hãy khi muỗi nó cắn chỉ cần lấy một viên thuốc chấm cho trúng nó thì nó sẽ chết ngay.

HỎI THĂM SƯ

Một bà đi chơi gặp một ông sư bèn đứng lại hỏi thăm:

- Adi đà Phật! Sư ông độ này vẫn khoẻ chứ?
Được mấy cháu rồi ạ?

- Đã đi tu thì làm gì có vợ mà bác hỏi chuyện con!

- Thế sư ông già thì sư ông có chết không?

- Ai già mà chẳng chết.

- Thế thì lấy đâu ra sư nữa?

LỄ TIỄN

Một anh thong manh đi làm rể. Vào ngày mồng bốn tết nhà vợ lẽ gia tiên, anh ta vào lễ không biết tế lễ thế nào mà lại quay lưng vào bàn thờ lê ra sân. Bố vợ trông thấy lấy làm lạ lắm mới hỏi:

- Sao con lại lê ngược thế?

Anh rể vội vàng chống chế:

- Thưa thầy, con lễ tiễn các ngài về đấy ạ!

CHỮA

Có một chị quá béo khoẻ bị chồng chê gắp một anh quá gầy yếu hom hem bị vợ ruồng bỏ. Hai người ngồi tâm sự bày tỏ vẻ thông cảm với nhau. Một thời gian khi tình cảm đã khá thân mật chị ta bảo với bạn:

- Tôi bị chồng chê là khoẻ còn anh bị ruồng rẫy là yếu, vậy sao ta không "hợp" lại với nhau chứng tỏ cho chúng nó biết để chúng nó chữa đi.

Chiều bạn xong một lần anh ta mệt quá và luôn miệng thêu thào "chúng nó chưa một lần, chưa một lần, chưa một lần..." Thấy anh ta cứ nhắc mãi, tưởng bở chị ta lại gạ tiếp:

- Chúng mình lại cho chúng nó chưa một lần nữa đi!

- Chúng nó chừa hay tôi chừa?
Hoảng quá anh ta chỉ vội vã kêu lên rồi nầm im hẳn.

DẠY VỢ

Có một anh kia dốt lăm nhưng lại hay bắt chước người ta nói chữ. Vợ anh này lại có tính trăng hoa, không phải loại đàn bà đứng đắn. Một hôm, anh ta cầm roi đánh vợ và bảo:

- *Sự mất bát đĩa ta mới đánh mày, chờ tao cũng biết gáo tra dài cán.*

Té ra anh ta nghe lóm câu ấy của một người biết chữ nói như thế này:

- *Sự bất đắc dĩ tao mới đánh mày, chờ tao cũng biết giáo đà thanh oán.*

TẠI ÔNG KHÔNG HỎI Ạ!

Có người mời cụ Bá đến nhà chơi. Lúc đi cụ cho thằng ở đi theo hầu. Thấy cụ Bá đến chơi chủ nhà ân cần hỏi:

- Đường xa, để cụ đi mệt tôi lấy làm ngại quá.
Cụ Bá sĩ diện bảo:

- Không, từ nhà tôi sang đây đi xe cũng không mệt nhọc gì.

Thằng đầy tớ nhìn cụ rồi tiếc rẻ:

- Giá bấy giờ ông giả thêm nó độ vài xu thì ta đã đến đây từ sớm rồi kia.

Cụ Bá nghe nói sầm mặt lại còn chủ nhà thì cứ túm tóm cười.

Lúc về nhà, cụ Bá mắng thằng ỏ:

- Ai bảo mày mà mày cũng chõ mồm vào? Từ giờ trở đi hễ ông không hỏi mà mở mồm thì chết với ông.

Thằng đầy tớ biết mình nhỡ lời sơ quá, vâng vâng, dạ dạ.

Một hôm khác cụ Bá làm cỗ mời khách. Mọi người đã đến gần đủ chỉ thiếu một ông chờ mãi mà chẳng thấy tới. Sợ khách phải chờ lâu, cụ sai thằng đầy tớ đi mời lần nữa. Nó đi một chốc rồi về, lảng lặng xuống bếp mà không nói gì cả.

Cụ Bá đợi mãi không thấy, tưởng ông kia sắp đến nên lại ngồi vào trò chuyện với khách. Đến lúc mọi người đã sốt ruột quá rồi, cỗ bàn đã nguội cả mà vẫn không thấy ông kia đến, cụ Bá đâm bức mình gọi thằng đầy tớ lên hỏi:

- Mày đến giục ông ấy bảo thế nào?

- Dạ ông ấy xin kiểu vì phải cảm ạ.

Cụ Bá nổi giận:

- Thế sao mày không nói từ nãy để mọi người khỏi phải chờ?
- Con không dám nói, tại ông không hỏi ạ!

ANH CẢ LẮC

Một lão chánh tổng nọ có một cô con gái quý. Trong làng có một anh trai cày rất khoẻ nhưng nghèo rớt mồng tơi. Anh này mê con gái ông chánh tổng lắm. Anh ta tìm mọi cách lấy cô gái nọ làm vợ. Một hôm, anh vò làm kẽ ăn mày đến xin ăn nhà lão chánh tổng. Thấy anh to lớn, khoẻ mạnh, lão chánh tổng bèn dụ anh vào làm cho nhà gã. Anh cày rất khoẻ, đan lát cũng rất giỏi, làm việc gì cũng chăm chỉ, tận lực nên lão chánh tổng rất tin anh. Có một lần, lão chánh tổng hỏi anh: "Này từ hôm anh vào đến nay tôi quên mất không hỏi tên anh. Thế tên anh là gì nhỉ?" Anh này liền trả lời: "Con không có tên, người ta thường gọi con là thằng cả lắc". Lấy làm lạ về tên của anh này, lão bèn hỏi lại: "Tại sao người ta lại gọi anh như thế?" "Dạ, bởi vì cứ buổi sáng ngủ dậy mà con lắc được người nào thì ngày hôm ấy con làm rất khoẻ".

Từ hôm ấy, anh cả lắc đâm ra ngủ dậy muộn. Một lần, lão chánh tổng vào đánh thức anh này đi

làm, anh liền vùng dậy nắm lấy vai lão chánh tổng mà lắc lấy lắc để làm lão đau kêu oai oái. Ngày hôm ấy, kì lạ thay, anh ta cày gấp hai ngày thường. Sáng hôm sau, lão chánh tổng lại muốn cho anh này lắc nhiều hơn để anh làm khoẻ hơn nhưng lão vẫn đau âm ỉ từ ngày hôm qua nên dùn cho vợ lão vào. Vợ lão bị anh này nắm vai một hồi lắc cho kêu oai oái. Ngày hôm ấy anh ta lại cày khỏe gấp ruồi hôm trước. Đến ngày hôm thứ ba, vợ chồng lão chánh tổng không ai dám vào nữa bèn đẩy con gái vào. Anh này vừa trông thấy cô gái nọ liền đè nghiến xuống. Cô gái kêu tướng lên: "Thầy mẹ ơi, thằng cả lắc nó "ayah" con đây này, cứu con mày!" Lão chánh tổng ở ngoài nhà nghe thấy tiếng con vội trấn an: "Tính nó thế đấy, chịu khó để nó lắc, đau một tí nhưng mình có lợi nhiều, con ạ".

Từ ấy, cô ả quen mùi, sáng nào cũng đến để anh này lắc. Đến khi bụng cô này phình ra thì lão chánh tổng mới ngã ngửa ra và dành gả con gái cho anh này.

ĐĂNG TRÍ

Xưa có một anh học trò đăng trí quá, học mãi có một chữ viên là tròn mà cũng không xong. Hỏi mãi sợ thầy gắt, anh ta bèn lấy một miếng đất ướt viên tròn lại để dưới chân chõ cậu ngồi làm cho dễ nhớ.

Vừa học, cậu vừa đậm chân: "viên" là "tròn", "viên" là "tròn". Sau nói mãi quen mồm thành ra: "viên là tròn, tròn, tròn là tròn". Rồi đến lúc đậm lẵn quá thành ra: "tròn là viên, viên là tròn". Cứ thế mãi rồi quên hẳn đi, phải nhìn xuống chân để cầu cứu viên đất. Nhưng viên đất đã bị cậu đậm bẹt từ bao giờ mất rồi. Thế là cậu ta cứ nhìn viên đất bẹt mà rằng: "Bẹt là bèn bẹt, bẹt là bèn bẹt". Mãi cho đến lúc roi mây vào lưng mới trở lại: "viên là tròn, tròn là tròn, tròn viên, viên tròn".

MỤC LỤC

1.	TÀI NÓI LÁO	7
2.	THẦY BÓI VÀ THẦY THUỐC	8
3.	TIẾNG ĐÀN BẦU	9
4.	THI NÓI KHOÁC	10
5.	TRA CHUỒI VÀO	12
6.	TƯỞNG BỎ	13
7.	THẦN BIA TRÀ NGHĨA	14
8.	THẦY TRÙ CHÔN	14
9.	UỐNG RƯỢU BẰNG CHÉN CON MÀ CHẾT HÓC	15
10.	TÂM ĐẦU Ý HỢP	16
11.	ĐƯỢC MỘT BỮA THẢ CỦA	17
12.	HÂM NƯỚC MẮM	18
13.	CÁI ẤY THÌ CON XIN CHỊU	19
14.	THẾ CON ĐEN KHÔNG!	20
15.	ĂN VỰNG GẶP NHAU	21
16.	TÔI MỪNG QUÁ	21

17.	TRỨNG NGÓT	22
18.	HẾT KHOE CHỮ	23
19.	KÉN RỄ LƯƠI	23
20.	KHÔNG PHẢI NUÔI CHÒ	24
21.	NHÀ CÓ ĐỘNG	25
22.	QUAN SỢ AI	26
23.	RẮM CỦA CON	27
24.	SAO ĐÃ VỐI CHẾT	28
25.	SÁT SINH, TỘI NĂNG LẮM!	29
26.	SỢ VỢ ĐÈ	30
27.	SỢ VỠ MẶT	30
28.	MÁY MÓC	31
29.	NGHE LỜI VỢ DÂN	32
30.	TRẢ THÚ	32
31.	BÁN KẸO	33
32.	TÙNG KHÔNG NUÔI NỔI CON VỊT	34
33.	TỎ HƠN CÁI NỐI NÀY	35
34.	HAI CON DÊ VÀ CÁI CHỤM CHOË	36
35.	GIẾT DÊ DẠM VỢ	38
36.	VẠC, CÒ	41
37.	TAY ẢI TAY AI?	42
38.	AI BÒ MẶC AI	43
39.	AI NUÔI TỘI?	44
40.	CON RẮN VUÔNG	44
41.	ĂN MẤT RỒI	46

42.	CHẮNG PHẢI TAY ÔNG	46
43.	CHẾT NHẨM	47
44.	CHỐC NỮA TAO SANG	48
45.	CÁI CHỔI LÔNG GÀ	48
46.	CÒN GÌ CHO BẰNG...	50
47.	CHA NÀO CON NÀY	51
48.	MẤT RỒI	52
49.	CHẢ CÓ CON NÀO NHỎ	53
50.	CÁ GỖ	54
51.	CHA CỔ VÀ SƯ ÔNG ĐỐI ĐÁP	54
52.	BỐ MÀY! ĐÃ CHẾT VỚI TAO CHUA?	55
53.	XIN LÀM BỐ ĐỂ TRẢ NGỌ	56
54.	NHƯNG NÓ PHẢI BẰNG HAI MÀY	57
55.	MẸO BẮT CỘP	57
56.	MIẾNG CỘP VỐ	58
57.	MUA KÍNH	59
58.	CHẾT Ở TRANG SAU	60
59.	NÓI KHOÁC GẶP NHAU	60
60.	NGỐC ĂN TRỘM	61
61.	NGƯỜI TA KHÔNG BÁN NỮA	62
62.	NA MÓ BOONG	63
63.	ĐẾN HÓC MÀ CHẾT MẮT	66
64.	TRÒ HƠN THẤY	67
65.	LẠI CÒN TRÁCH TỘI	67
66.	CHỌN NGƯỜI GẤY MÀ CHÚA	68

67.	NHÂN ĐỨC	68
68.	MẤT MÌNH	69
69.	THÁY ĐỒ ĂN VỤNG CHÈ	70
70.	BÁNH TAO ĐÂU	71
71.	XIN TIẾN TIÊN	72
72.	BA ANH ĐÀY TÓ	73
73.	VẾ BẢO CÁI THẰNG THẮY MÀY ĐÙNG CÓ NÓI DỐI	75
74.	THỢ TRUYỀN HÍNH	76
75.	CON GÀ CÓ BẨY ĐỨC	77
76.	THƠ NGƯA CỦA CHÀNG THỢ MỘC VÀ CHUYỆN ANH HÀNG XÓM MẮC VÀ	78
77.	THẾ THÌ KHÔNG MẤT	81
78.	THƠM RỒI LẠI THỐI	82
79.	KHÔNG PHẢI THỊT LỢN SÉ	82
80.	KHEN ĐỒ CỎ	83
81.	LẤY ĐÂU RA MÀ RĂN	84
82.	KHOE CỦA	84
83.	LẠI NÒI ĐẤY NHÉ	85
84.	GHEN	86
85.	SƠ CHẾT CÙNG	87
86.	DIỆU KẾ	88
87.	DA MẶT ĐÀY	89
88.	DẠY CON	90
89.	SAO PHÍ QUÁ THẾ!	90
90.	CON NÒI HỢP Ý TA	91

91.	NHÀ GIÀU KÉN RẺ	92
92.	THÀNH HOÀNG LẤY MẤT CHỮ	93
93.	SÁU CĂNG NHANH HƠN BỐN VỎ	95
94.	THÀ CHẾT CÒN HƠN	95
95.	VÔ TÂM	96
96.	ĐƯỢC CÀ ĐƠN LẦN KÉP	97
97.	ĐỎ MỒ HỘI MỤC	98
98.	ĐẬU PHỤ CẮN	99
99.	ĐÃ CÓ THẤY GIỮ NHÀ HỘ	100
100.	ĐẶT LỜ TRÊN NGỌN CÀY	100
101.	GIẢN LÝ ĐỎ	101
102.	TRÂU CHUI LỌT	102
103.	TÙU SẮC	103
104.	UNG CÀ HAI	104
105.	VÂN CHỈ HAI QUAN	105
106.	CÔ ĐÂU THỦ TÀI CHÚ RẺ	106
107.	GIẤU ĐÂU HỞ ĐUÔI	107
108.	QUAN LỚN MUA VÀNG	107
109.	TẠI ANH THẤY ĐỊA LÝ	108
110.	BÀ ĐÈ PHƯỢNG HOÀNG	110
111.	CHỐNG ĐIẾC VỢ CẨM	111
112.	HAI ĐỎI ĐỦ CẶP	112
113.	CÁI TÊN HÈM	113
114.	HAI BỐN NHÂN MẠNG	113
115.	HAI KIỂU ÁO	115

116.	HẾT GẠO	115
117.	HAI ANH CHÀNG CÀN THỊ	117
118.	BẮT LÀ CÂY BÁT	118
119.	BẨM TOÀN CHÓ CẢ	119
120.	BẮT ĐƯỢC SƠI DÀY	120
121.	CAO THỦ CỜ TƯỚNG	121
122.	CHÓ BIẾT NÓI	121
123.	CHIẾM HẾT CHỒ CẢ RỒI	124
124.	CHIỀM BAO	125
125.	THẤY BỐI XEM VOI	125
126.	PHÙ THUỶ SƠ... MA	126
127.	ĂN TRỘM THẬT THÀ	128
128.	KIỆN TRỜI	129
129.	SAO KHÔNG BẢO TUỔI SỬU	132
130.	ĐÙNG NÓI NỮA, TAO THÈM...	133
131.	CHÚA MA RA NGƯỜI	134
132.	CHÓ ĐÁ	134
133.	CON VỊT CÓ NHUNG... HAI CHÂN	135
134.	NẤU CHÁO GÀ MÀ ĂN	136
135.	DƯƠNG THAI CẮT ĐÁCH	137
136.	DÂP... CHENG...	138
137.	CHỈ CÓ MỘT CON MA	138
138.	CHỮ BƠM VÀ CHỮ VÚT	139
139.	CHỈ CÓ MỖI THẰNG TRỌC	141
140.	CỦA NHÀ ĐÂY CƠ MÀ	141

141.	THIỀN VĂN RÒM	142
142.	CÁI BIỂN HÀNG	143
143.	CÒN RĂNG ĐÂU MÀ CẮN	144
144.	DỜI CHỖ Ở	145
145.	BẤM CON BIẾT ẠI	146
146.	U TỔ ĐỂ RA SỰ	148
147.	CÓ PHẢI ĐƯỜNG LÊN TRỜI?	149
148.	MIẾNG DỒI CHÓ	149
149.	BA CHÀNG MÊ NGỦ	150
150.	GIỐNG ÔNG BỘ RÂU	151
151.	GIÀ ĐƯỢC NHƯ... CỦA BÁC	152
152.	GIÀ ƠN CON LỢN	153
153.	ĐỔI GIẤY	154
154.	ĐI TU MÀ CHẲNG TRÓT ĐỜI	154
155.	ĐẾN CHẾT HAY CÒN HÀ TIỆN	155
156.	ĐÁNH CHẾT NỬA NGƯỜI	157
157.	ĐỨNG MÃI NÓ MỎI	157
158.	KHÓC MẸ CHỒNG	158
159.	CHA CÒN RẦY LA CON CHI NỮA	158
160.	CON "THANH TỊNH"	159
161.	KHÔNG XÀI NÓ DÀI RA	160
162.	KHÔN LỎI	161
163.	ĐÁNH CHẾT TỘI TRƯỚC	162
164.	ĐI TU PHẢI TỘI	162
165.	KHÔN ĂN CÁI, ĐẠI ĂN NƯỚC	163

166.	KHÓC CÀI TUỔI	165
167.	CHẢ CÒN MỐNG NÀO	165
168.	CẦN GÌ PHẢI HỌC NỮA	166
169.	LẠY CỤ ĐẾ AI	167
170.	LÁ HÙNG! LÁ HÙNG!	169
171.	LƯU THẤY Ở LẠI	170
172.	GẠCH ĐẾN GIÀ	171
173.	ĐẦU DÁM LÀM ÔNG KHỔ LÂY	172
174.	VỊNH CẢNH ĐẾN	173
175.	PHẢI MỜI THẦY NỘI KHOA	174
176.	ĐẠI VƯƠNG ĐỊNH LẠI CHO MỘT ĐÊM!	174
177.	TỰ TỬ BẰNG THUỐC ĐỘC KHÔNG CHẾT	175
178.	VĂN HAY	176
179.	VẮT CỎ CHÀY RA NƯỚC	177
180.	MẶT TRỘM BÒ	178
181.	MẶT MÀY NHƯ MẶT...	179
182.	MUA PHÂN	179
183.	MẶT ĐỎ	180
184.	NGỦ VỚI AI?	180
185.	NÓI DÓC MẤT TIỀN	182
186.	NGƯỜI KHÔNG XU NỊNH	183
187.	MỐI ĂN VỤNG	184
188.	NGỦI VĂN	184
189.	NGƯỜI LÀ CON BÒ TỐT	185
190.	TRUNG THẦN NGHĨA SĨ	186

191.	TỰ TỬ BẰNG BÚN, RƯỢU	187
192.	THIẾU GÌ THUỐC NHUỘM RÂU	188
193.	THẬT VÔ Ý	188
194.	THÁY DỄ MÀ THÈM	189
195.	THANG THUỐC MÁU CAM	190
196.	TÀI ỦNG ĐỐI	191
197.	MAY LÀ ÔNG CẨM TINH CON CĂY...	194
198.	MUU CHÓNG MẸO VỢ	194
199.	NA MÔ CHUỲNH	196
200.	NGỌC HÀNH	198
201.	MỘT MẮT MƯỜI NGỜ	198
202.	MẶT CỦA MƯỚP ĐẮNG	200
203.	MAY MÀ KHÔNG ĐI GIẤY	201
204.	CHÀNG THÔNG MANH ĐI LÀM RẺ	201
205.	THÁI CỰC SINH LƯƠNG NGHĨ	202
206.	ĂN TRỘM BỊ LỐ VỐN	204
207.	THÔNG MINH LẮM ĐÁY	204
208.	THẢ CẢ RA	205
209.	TÌNH TANG	206
210.	LÀM THEO BỐ VỢ	206
211.	XIN BÁT NƯỚC LẠNH	207
212.	PHÉP TRỊ RƯỢU CHUA	208
213.	VỪA CẢ	208
214.	NỎI KHOÁC GẶP THỜI	209
215.	LÀM BIẾNG HAI KIẾP	212

216.	THÁY BÙA	213
217.	CON XIN ĐÁ TẠ ÔNG	216
218.	CHIẾM HẾT CÀ CHỒ RỒI	217
219.	CẶC MÀY LÀ CẶC MÀY, CẶC TAO LÀ CẶC TAO	218
220.	TẠI CÁI ĐẦU	219
221.	TIẾC DA CỘP	220
222.	YẾT THỊ	220
223.	NGÀY TỐT NGÀY XẤU	222
224.	TÒ TE TÍ TE	222
225.	TRÚNG VỊT MUỖI	222
226.	TUẦN TỰ NHÌ TIẾN	223
227.	QUÊN MẶT	224
228.	ÔNG HÀN ĐÓP BUỔI	225
229.	KHÔNG CHO ÔNG ĂN NHÉ	226
230.	QUAN LÁI LỢN LÀM CỤ TRONG DÂN	227
231.	QUAN ĐỐI VỚI "CHÓ"	227
232.	CỦA CÓ CHỦ MÀY TRÒN HAY MÈO	228
233.	THÁY TRỪ MUỖI	230
234.	HỎI THĂM SỰ	230
235.	LỄ TIẾN	231
236.	CHÙA	231
237.	DẠY VỢ	232
238.	TẠI ÔNG KHÔNG HỎI ẠI	232
239.	ANH CẢ LẮC	234
240.	ĐĂNG TRÍ	235

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

18 - Nguyễn Trưởng Tộ - Ba Đình - Hà Nội

Điện thoại: 8.294.684 - 8.294.685 * Fax: 048.294.781

TIỂU LÂM VIỆT NAM

Chịu trách nhiệm xuất bản:
NGUYỄN VĂN LƯU

Chịu trách nhiệm bǎn thảo:
NGUYỄN CÙ

Biên tập:

BAN BIÊN TẬP

Vẽ bìa:

ĐINH TRUNG

Trình bày:

VĂN HÙNG

In 800 cuốn khổ 13x19cm tại Xưởng in Giao thông.
Giấy TNKHXB số 1129 của CXB ngày 27/9/2002
In xong và nộp lưu chiểu Quý I năm 2003

Giá: 25.000đ